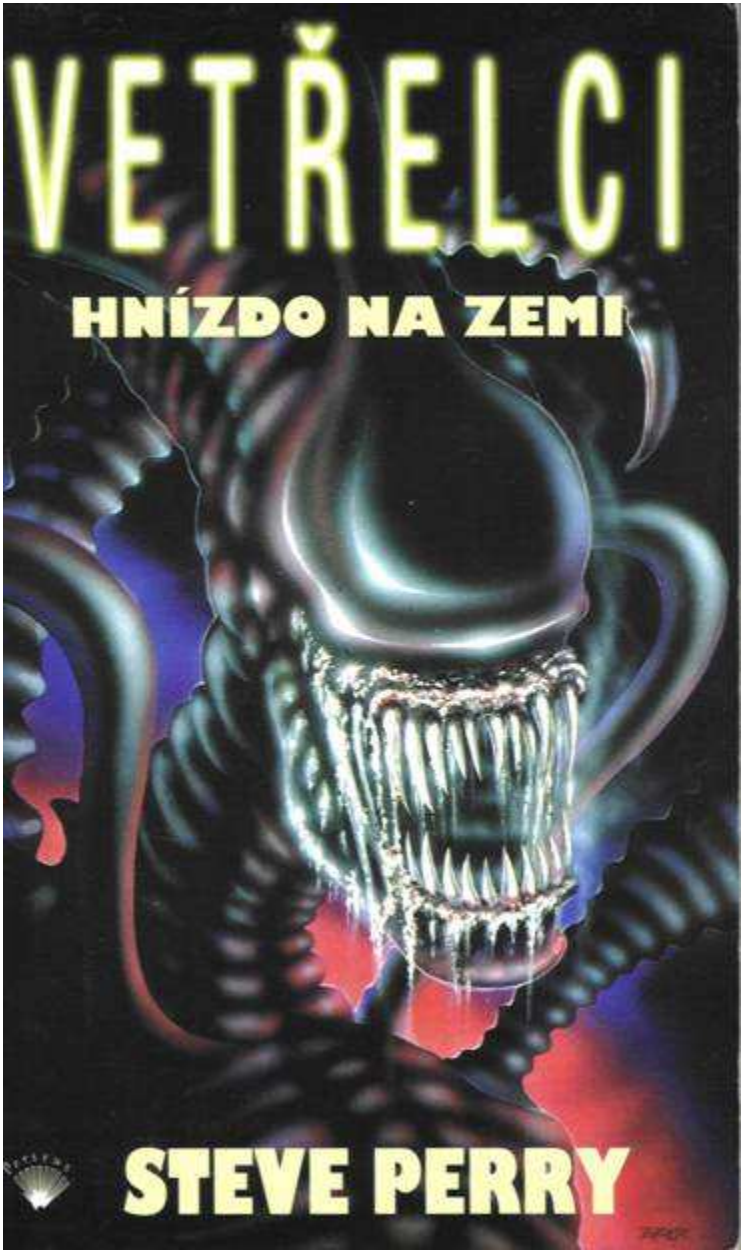
PŘICHÁZEJÍ V NOCI, TIŠE JAKO SMRT...
ROZMNOŽUJÍ SE V TĚLE SVÝCH OBĚTÍ A PŘI NAROZENÍ SVŮJ ŽIVÝ INKUBÁTOR ZABIJÍ...
JSOU TO DOKONALÉ VRAŽEDNÉ STROJE
Z CIZÍHO SVĚTA...
JSOU TO

VETŘELCI

Wilks byl vesmírný mariňák s téměř osudovou chybou: měl srdce. Billie byla děcko, jediný přeživší z odlehlé základny kolonistů. Pekelná hrůza invaze vetřelců je svede dohromady, Billie a Wilks pomáhají jeden druhému přežít.

VETŘELCI
HNÍZDO NA ZEMI
STEVE PERRY

Třináct let poté je Wilks ve vězení a Billie žije v sanatoriu, příšerné vzpomínky na masakr na Rimu ustavičně trápí její mysl. Nyní však vláda pověřuje Wilkse, aby vedl expedici na planetu vetřelců s cílem získat živého vetřelce. Boj korporací na Zemi ve vývoji vetřelců jako zbraně pro válku je však veden dosti bezohledně. Když se Wilksův tým vydává na cestu, po jejich stopě vyráží nájemný zabiják. A co následuje, není nic jiného než partyzánská válka na planetě vetřelců - a tažení vetřelců na Zemi!

STEVE PERRY se narodil a vyrůstal hluboko na jihu a žil v Louisianě, Kalifornii, Washingtonu a Oregonu. Oženil se s Dianou Wallerovou, politickým expertem. Mají dvě odrostlé děti, Dala a Stefanii.

Než se dostal k nezávislému psaní na plný úvazek, vystřídal Perry celou škálu zaměstnání: plavčíka, záchranáře, montéra hraček, úředníka v hotelové dárkové prodejně, prodavače hliníku, instruktora kung-fu, soukromého detektiva, zdravotní sestru s licencí a lékařského asistenta. Psát začal v listopadu 1976 a na plný úvazek v roce 1978.

Kromě života na volné noze vyučuje Perry psaní na veřejných školách v Portlandu a Washingtonu, působí také v kurzech psaní pro dospělé na univerzitě v Seattlu. Krátce pracoval pro Ruby-Spears Productions v Hollywoodu a editoval knihy pro společnost, kterou by raději nenazýval jménem.

Perry prodal asi tři tucty povídek do časopisů, od OMNI po PULPHOUSE, a do vybraných antologií. Nikdy nepovažoval krátkou povídku za svůj nejlepší útvar a v několika minulých letech se soustředil na materiál o délce knihy. V současnosti pracuje na své dvacáté třetí novele.

VETŘELCI

HNÍZDO NA ZEMI

Text copyright © 1992 by Steve Perry
Cover copyright © 1998 by P. Bauer
Translation copyright © 1998 by P. Valášek
All Rights Reserved Edition © 1998 by PERSEUS publishing Ltd.
ISBN 80-86030-58-X

Dianě, ještě jednou; a Patu Dupremu, bývalému harfenistovi z Denverské symfonie, který spasil moji duši v *Barton Ronge během hippieského podzimu roku 1970. „Legrační pomyšlení, že netvor je něco, co se dá ulovit a zabít...“*

- William Golding, Pán much

1

Dokonce uvnitř objemného E-obleku mohla na sobě Billie cítit mrazivé kousání noci. Jistě, pásové vozidlo blokovalo většinu ledového větru a měly vytažený jeden z přenosných ohřívačů z traktoru předstírajíce, že jde o táborák, ale stále byla zima. Nic lepšího nemohly udělat - na planetě Ferro nerostlo žádné dřevo, a kdyby tam nějaké bylo, tak by ho zcela jistě nepálily. Na tomto světě mělo dřevo v gramech větší cenu než platina. Bylo neskutečné, jak ho vesničtí burani mohli kácet a plýtvat jím. Mrazivý vítr skučel jako nějaký druh bestie, jak se prohánět kolem přidřeplého tvaru vozidla. Píseň se změnila v pištění, když přelétal přes ostré stopy traktoru. Zvuky nahánět hrůzu. Hvězdy se krátce zatřpytily každou mezerou v bouřlivých a hustých mracích, pevné jehlice na oponě s černou barvou smrti, blyštící se jako diamanty v laserovém paprsku. I bez mraků by bylo šero, Ferro neměla žádné měsíce.

Dobrá, žádný velký luxus, ale aspoň tři z nich nebyly uvězněny uvnitř kolonie nicnedělajících osadníku, napůl zhlouplých nudou.

„Oukej," řekla Mag, „co jiného se ještě tady od nás čeká? Snědly jsme porce RTE a zpívaly bláznivé písně o kládách a dírách na dně moře. Tohle je závěrečná blbost, Carly."

Ve svých dvanácti byla Mag o rok mladší než Billie a Carly a na všechno měla vždycky kousavou poznámku.

Billie se otřásla uvnitř E-obleku. „Můj tekutý mozku, co ještě bylo na tom starém disku o tábořen?"

„Až vy dvě zavřete hubu, tak vám to řeknu."

Mag se pleskla přes srdce. „Ó ty zabijáku, dostalas mě."

„Vyprávěli si příběhy," prohodila Carly a předstírala, že ji ignoruje, „kde jsou duchové, příšery a podobný zrůdnosti,"

„Skvělé,“ odtušila Mag. „Tak nám nějaký řekni.“

Carly začala mluvit o upírech a duchách a Billie věděla, že to vytáhla ze starého archívu. Stejně jedna věc byla vidět video ve vaší krychli, hřejivé a dobře osvětlené a jiná věc poslouchat vyprávění tady, notný kus od Hlavní budovy ve tmě, chladu a vůbec. Strašidelné. Poryvy větru krátce pleskaly kolem nich jako hozená hrst štěrku, ale ustaly, právě když se Carly dostala k vrcholu příběhu.

„-a každý rok se jeden z těch, kteří přežili tu děsnou noc, zbláznil-a teď je řada na mně!“

Jak Mag, tak Billie poskočily, když se na ně Carly vrhla.

Pak se všechny tři začaly hinňat.

„Oukej, Mag, teď ty.“

„Jo, jasně. Byla jednou stará čarodějnice, vidíte...?“

Uprostřed Magina vyprávění začaly padat ledové broky a bušily do stěn. Jeden se musel dostat do obvodů topidla. Agregát mírně zazářil, praskla pojistka a bylo po něm. Jak žár pohasl, jediné zbylé světlo představovaly hvězdy a ledky vozidla. Přišla k nim noc a zima i tma zhoustly. Najednou se Hlavní budova zdála být dál než jen kus cesty. Zasáhla je další sprška krup. Billie se třásla a nebylo to pouze zimou.

„Do prdele. Mrkejte na to. Táta se z toho zkratovaného topidla posere. Jdu do traktoru.“

„No tak, Billie, nezkoušej na nás tyhle kecy.“

Billie se zhluboka nadechla a vyfoukla obláček studené mlhy. Pamatovala si své sny. Chtěly něco děsivého? Dobrá. „Oukej. Mám pro vás jednu historku.“

„Jsou to takoví... tvorové. Nikdo neví, ze které planety přišli, ale jednoho dne se objevili na Rimu. Mají barvu černého skla, měří tři metry a mají zuby tak velké jako vaše prsty. Místo krve mají kyselinu -seklas jednoho, a když krvácel na tebe, prožralo ti to kůži až na kost. Jenže jsi je ve skutečnosti seknout nemohla, neboť kůži měli tvrdou jako těžký skafandr. Pouze jedli a rozmnožovali se, jsou jako velký hmyz, prokousnou nástrojovou slitinu, jejich zuby jsou tvrdé jako diamant...“

„No, jéje,“ hlesla Carly.

„Když tě chytnou, budeš šťasná, pokud tě zabijou,“ pokračovala Billie. „Protože když tě na fleku nezabijou, je to horší než smrt. Dají do tebe mládě příšery, nacpou ti ho do hrdla a ono pak roste v tvém těle, roste, dokud nemá dost ostré zuby a pak se prokouše ven, skrz maso a kosti, vyvrtá ti díru do břicha-“

„Ježíši!“ vyhrkla Carly.

Mag se pleskla přes prsa.

Billie se odmlčela, čekala na průpovídku.

Ale Mag jen špitla: ‚Já-já se... necítím příliš dobře...“

„No tak, Mag,“ houkla Carly. „Je to jenom blbost-“

„N-n-ne, já-moje břicho-oó!“

Billie polkla, v krku sucho. „Mag?“

„Uh, to bolí!“

Mag se plácla přes hrudník, jako by se snažila rozdrtit rukou ledového brouka.

Náhle se E-oblek vydul nad Maginým solar plexus, jako pěst snažící se prorazit kaučukovou vrstvu. Oblek se neskutečně napnul.

„Aaáää!“ Billie zalil Magin výkřik.

„Mag! Ne!“ Billie se postavila, couvala pryč.

Carly přistoupila k Mag. „Co je to?“

Magin oblek se opět napnul. Roztrhl se. Krev vytryskla ven, kousky masa se rozprskly a hadovitá věc dlouhá jako paže blýskla jako jehly špičatými zuby v mdlém světle hvězd, když se vynořila z umírající dívky. Carly zaječela, hlas jí vynechával. Pokusila se couvnout, ale příšera vystřelila z Mag na Carly jako raketa. Pronikla hroznými tesáky do hrdla. Kousla. Krev vypadala při svitu hvězd černě, když ji zvracela ven. Vřískot přešel do chrapotu.

„Ne!“ vykřikla Billie. „Ne! To byl sen! To přece nebylo skutečné! Nebylo! Ne-!“

Křičící Billie se s námahou probírala ze spánku.

Doktor se nad ni naklonil. Ležela na tlakové posteli a pole ji přidržovalo k polštáři pevně jako obří ruka. Házela sebou, ale čím více usilovala, tím silněji pole působilo.

„Ne!“

„Klid, Billie, klid! Je to jen sen! Jsi v pořádku, všechno je oukej!“

Billie ztěžka oddechovala. Srdce jí bušilo, mohla cítit svůj pulz na spáncích, když zírala vzhůru na doktora Jerrina. Nepřímé světlo zářilo na sterilních bílých stěnách a stropu nemocničního pokoje. Pouze sen. Tak jako ty ostatní.

„Dám ti uspávací injekci,“ začal Jerrin.

Potřásla hlavou, tlakové pole by více nedovolilo. „Ne. Ne, teď jsem v pořádku.“

„Jsi si jistá?“

Měl laskavou tvář. Byl dost starý na to, aby mohl Billie dělat dědečka. Staral se o ni už léta, od té doby co přišla na Zemi. Kvůli snům. Neměla pořád ty samé, obvykle sejí zdálo o Rimu, světě, na kterém se narodila. Třináct let uplynulo od doby, kdy nukleární neštěstí zničilo kolonii na Rimu, a téměř deset let kdy opustila Ferro. A noční můry stále přicházely a vláčely ji po nocích divokým a neřízeným cvalem. Léky nepomáhaly. Poradenská služba, hypnóza, syntetizace mozkových vln, nic nepomáhalo.

Nic nemohlo zastavit sny.

Dovolil jí vstát a ona se přesunula k umyvadlu, aby si umyla tvář. Zrcadlo se na ni zamračilo. Odraz byl středně vysoký, štíhlý a pevný, dílcy času strávenému povinně v posilovně. Její vlasy, obvykle krátce zastřižené, povyrostly téměř k ramenům, rovné, světle hnědé až popelavé. Bledě modré oči nad rovným nosem, ústa o vlásek přes míru. Ne ošklivá tvář, ale v pokoji nešlo najít nic lepšího. Ne ošklivá, avšak prokletá. Nějaký bůh ji určitě musí mít pod dohledem. Billie si přála vědět proč.

„Buddho, jsou všude kolem nás!“ zařval Quinn.

Wilks cítil, jak se mu pot valí po páteři dolů pod hedvábným krunýřem. Světlo bylo příliš nejasné, lampa na helmě na houby, těžko šlo vidět, co se kolem nich děje. Infračervený paprsek stál taky za hovno. „Drž tu zasranou hubu, Quinne! Kontroluj si svůj prostor, budeme v pohodě!“

„Do prdele, desátníku, dostali seržu!“ ozvalo se od Jaspera, jednoho ze zbývajících vojáků. Bývalo jich v četě dvanáct. Teď zbyli čtyři. „Co budeme dělat?“

Wilks měl v jedné paži malou holku, ve druhé karabinu. Děvčátko plakalo. „Tiše, zlato,“ řekl. „Bude to dobrý. Jdeme zpátky na loď, všechno bude oukej,“

Eliis, který tvořil týl, zaklel ve svahilštině. „Proboha, lidi, co jsou, k čertu, tyhle věci zač?“ vyrazil ze sebe.

Byla to řečnická otázka. Nikdo to nevěděl. Do prdele. Do Wilkse udeřil žár, vzduch byl sytý, páchl jako mršina po dlouhém pobytu na slunci. Tam, kde se věci dostaly ke zdím, byl rovný pevný plast pokryt silnou, černošedou hmotou. Vypadalo to, jako by šílený sochař pokryl zdi smyčkami z vnitřností. Zkroucené cívky měly tvrdost sádry, ale vyzařovaly teplo, možná jakýsi druh organické hniloby. Připomínalo to tady pec, ale vlhčí.

Za ním opět ožila Quinnova karabina, zvuk střel bušil do Wilksových uší s tlumenou ozvěnou.

„Quinne!“

„Je jich za náma jak sraček, desátníku!“

„Miřte pořádně!“ nařídil Wilks. „Dávkama po třech! Nemáme dost munice, abychom jí plýtvali na plnou palbu!“

Vpředu se chodba větvila, ale tlakové dveře se zřítily a uzavřely oba východy. Světlo blikalo a klakson hulákal, počítačový hlas stále opakoval varování, že se reaktor brzy roztaví.

Museli si prosekat cestu ven, rychle, nebo se nechat zabít těmi věcmi. Nebo se usmažit na radioaktivní popel. Pěkně debilní výběr.

„Jaspere, podrž děcko!“

„Ne!“ vykřikla holčička.

„Jdu otevřít dveře,“ řekl Wilks. „Jasper se o tebe postará.“

Černý námořník se přiblížil a popadl děvčátko. Chytila se ho jako malá opice svý mámy.

Wilks se otočil ke dveřím. Vytáhl z opasku plazmovou frézu a spustil ji. Žhavý bílý proud plazmy vyšel se zábleskem ven na délku předloktí. Strčil frézu naproti nefungujícímu bezpečnostnímu zámku a pohyboval s ní

dopředu a dozadu. Zámek vyrobili ze trojvrstvého uhlíku, ale nebyl určen k tomu, aby vydržel žár hvězdy. Pod plazmovou tryskou se uhlík vyžíhal, bublal a tekl jako voda.

Dveře vyklouzly.

Stála tam jedna z nestvůr. Skočila na Wilkse, dlouhá zubatá čelist vystřelila z otevřené tlamy jako oštěp k jeho obličeji. Z čelistí kapaly sliny v rosolnatých vláknech.

„Do hajzlu!“ Wilks uhnul doprava a reflexivně otočil vzhůru plazmovou frézu. Linka zachytila krk té věci, krk, který se zdál příliš tenký na to, aby podpíral neskutečně velkou hlavu. Jak se mohlo něco takového vůbec postavit. Nedávalo to žádný smysl.

Vetřelci byli houževnatí, ale plazma roztavila i průmyslový diamant. Hlava odpadla, narazila na podlahu. Stále se pokoušela kousnout Wilkse, čelistmi prosakoval sliz, když po něm chňapala. Ani nevěděla, že je mrtvá.

„Pojdte, lidi! A dávejte si pozor, ta zatracená věc je pořád nebezpečná!“

Jasper zaječel,

„Jaspere!“

Jedna věc ho dostala a chroupala mu hlavu jako kočka kouše myš. Holčička!

„Wilksi! Pomoc! Pomoc!“

Další z nestvůr měla děvče, sunula se s ním pryč. Wilks se otočil a zamířil zbraň. Uvědomil si, že když to zastřelí, krví bude kyselinová sprcha, která dítě zabije. Viděl, jak se krev prokousala krunýřem, který zastaví 10mm náboj. Posadil svůj cíl níže, mířil karabinou na nohy. Nemohlo by to běžet, kdyby to nemělo žádné nohy-

Chodba byla plná těch věcí, Quinn se odkryl, karabina na plný, ničivý výkon. Tříštivé náboje trhaly nestvůry, odrážely se od stěn, vzduch naplnil pach střelného prachu.

Ellis se odkryl s plamenometem a proud ohně vymaloval chodbu, cákal z vetřelců a řinul se po vnitřní stěně-

„Pomóc!“ vykřikla holka, „prosím, pomoc!“

Ó, bože!

„Ne!“

Wilks se probudil, pot mu promáčel vlasy a tvář, tekl mu do očí. Plášť měl vlhký. Člověče.

Posadil se. Stále se nacházel v cele, na malém kavalci, tmavé plastové zdi bezpečně na svém místě.

Dveře se klouzavě otevřely. Za nimi strážní robot, dva a půl metru vysoký na traktorových pneumatikách, se blyštěl pod světly vězeňské chodby. Elektronický hlas robota řekl: „Desátník Wilks! Čelem a vyrovnat!“

Wilks si protřel oči. Dokonce válečná briga s celou svou bezpečností nemohla snům zabránit.

Nic nemohlo sny zastavit.

„Wilksi!“

„Jo, co je?“

„Máš se hlásit na ústředí MILCOMu, OTD,“

„Kašlu na tě, plechovko. Mám další dva dny sloužit na S&D,“

„Si můžeš přát, brachu,“ řekla mašina. „Tví vysoce postavení přátelé říkají něco jiného. Vyšší místa tě chtějí, OTD,“

„Jací vysoce postavení přátelé?“ zeptal se Wilks.

Jeden z dalších vězňů na cele, tlusťoch z Benares, houkl: „Jací přátelé, periodo?“

Wilks civěl na robota. Proč by ho chtěli vidět zrovna teď? Kdykoliv začnou šarže rámusit, znamená to pro pěšáky potíže. Cítil víření ve střevech a nebyly to jenom zbytkama pálivé chemické šlichty, kterou pořád baštil. Ať šlo o cokoliv, nevěstilo to nic dobrého.

„Pojďme, vojáku,“ řekl robot. „Musím tě eskortovat na ústředí MTLCOM co nejdříve.“

„Nech mě, ať se nejdřív osprchuju a očistím.“

„Bohužel, pane. Řekli: ‚Co nejrychleji,“„

Jizva z popálení, která pokrývala levou polovinu tváře, začala náhle svědit. Do prdele. Nejen špatný, ale skutečně špatný.

Co si mysleli, že provedl?

2

Na oběžné dráze kolem Země se potulovalo spousta smetí.

Za sto let, co byly vypuštěny první satelity, nedbalí astronauti nebo stavební čety poztráceli šrouby, nářadí a i jiný stavební Malé kousky, některé relativně se vrtící kolem patnácti otáček za sekundu, mohly prorazit ošklivou díru do čehokoliv méně hustého než plně pancéřovaný skafandr, a to se týkalo i lidí uvnitř lodi, kteří přicházeli a odcházeli. Dokonce odloupnutý nátěr mohl vyvrtat kráter, pokud zasáhl. Zatímco toto představovalo nebezpečí pro lodě, většina malých předmětů shořela při návratu. Co se nespálilo, to posbírali speciální roboti, kterým všichni říkali smeták.

Zatím skutečné riziko představovalo velké těleso, které by se dostalo na Zem - jednou shořela část stavební lodi a zabila sto tisíc lidí na Velkém Ostrově a rovněž učinila kávu Koná nesmírně vzácnou. Kvůli této a podobným nehodám si někdo konečně uvědomil, že všechny obíhající odpadky znamenají problém. Přijaly se zákony a nyní všechno větší než člověk bylo uklízeno. A spíše než by se vytvořil nový úřad, práce byla předána organizaci, která už existovala.

Proto se šalupa Pobřežní Hlídky Dutton zavěsila na vysokém okruhu nad Severní Afrikou, svit hvězd se odrážel na pancéřovaném uhlíkovém trupu lodi, posádka dvou zívajících mužů se chystala k zachycení opuštěné lodě. Letový počítač Odpadkové Kontroly říkal, že tato hromada se chystá spadnout, a než se tak stane, je třeba věc prověřit, zkontrolovat, jestli na ní někdo netáboří, a pak z ní nadělat kousky dost malé pro sběr pomocí smetáku. ŠOP.

„Sonda připravena k vypuštění," oznámil podpo-ručík Lyle.

Velitel šalupy, kapitán Bartoň, přikývl: „Připravit se a... vypustit sondu."

Lylese dotkl tlačítka. „Sonda vypuštěna. Telemetrie je zelená. Obraz funkční. Senzory funkční."

Drobné automatické plavidlo vystřelilo kupředu, vrazilo do dopravníku a plnilo elektronickými informacemi šalupu za ním.

„Možná je tenhle plný platinových ingotů," prohodil Lyle. „Jo, jasně. A možná na Měsíci prší." „O co jde, Bare? Ty nechceš být bohatý?" „Jistě. Taky chci strávit deset let v CG a propiskou zahánět vězeňské obludy. Ledaže bys přišel na způsob, jak zastavit modrou skříňku?"

Lyle se zasmál. Modrá skříňka zaznamenávala vše, co přišlo na šalupu plus všechny vstupy ze sondy. I kdyby loď byla plná platiny, nešlo ji skrýt před velením. Vojenští důstojníci neobdrželi práva na sběr. „No, ne tak docela," řekl Lyle. „Ale kdybychom měli pár miliónů kreditů, mohli bychom si najmout někoho, kdo by mohl."

„Jasně, tvoji matku," utrousil Bartoň. Lyle pohlédl na prázdnou obrazovku počítače. Šlo o laciný hardware. Loďstvo mělo kompletní holografii, avšak stráž se stále musela potýkat s elektronikou Sumatranského cechu ze spodní příčky žebříčku kvality. Zpětné rakety sondy zazářily, když se dostala k vyřazené lodi. „Jsme tady."

Bartoň zaklel, „Podívej se na poklop. Je vyklenutý ven."

„Výbuch, myslíš?" zeptal se Lyle. „Nevím. Pojďme tu plechovku otevřít." Lyle poklepal na klávesnici. Sonda vysunula univerzální poklopový klíč a vsunula jej do zámku. „Smůla. Zámek je zablokovaný," řekl Lyle. „Nejsem slepý, vidím. Odstřel to." „Doufej, že vnitřní poklop je zavřený." „Dělej, tohle hovno tu trčí aspoň šedesát let. Kdokoliv uvnitř by zemřel stářím. Není tam vzduch a pokud nějakým zázrakem je někdo doma, bude v suspenzní nádrži. A bez ohledu na to, tahle věc má asi třicet minut, než se dostane do atmosféry natolik, že v ní začne vřít olovo. Odstřel to."

Lyle pokrčil rameny. Dotkl se tlačítek. Sonda připevnila k poklopu malý náboj a couvla zpět o sto metrů. Náboj ve vakuu tiše vzplanul a poklop se roztříštil.

„Tuk, ťuk. Je někdo doma?"

„Jdi se podívat. A pokus se tentokrát neudeřit tak silně sondou o vrch."

„To nebyla moje chyba," ohradil se Lyle. „Jedna z trysek byla ucpaná."

„To tvrdíš ty."

Drobná loď proletěla skrz otvor do opuštěného dopravníku.

„Vnitřní poklop je otevřený."

„Dobrý. Ušetříme čas. Jdi tam.“

Při vstupování sondy do lodě osvětlovaly prostor kolem její halogeny. Na obrazovce počítače zapípal radiační poplach. „Je tam něco horkýho,“ řekl Lyle. „Typuju, že z každýho v tomhle bobečkovi teď bude toust. Budeme muset sondu vykoupat, až se dostane zpátky.“

„Kristovy rány, podívej se na to!“ zvolal Bartoň.

Přímo před sondou se vznášelo něco, co dříve bylo člověkem. Těžká radiace zabila bakterie, které by ho rozložily a chlad zkonzervoval, co z něj vakuum nevysálo. Vypadal jako kožená švestka. Byl nahý.

„Skvělý, skvělý,“ odtušil Lyle. „Hej, zkontroluj stěnu za ním.“ Stiskl tlačítko a optický prostor se zvětšil. Na přepážce bylo něco napsáno mazlavými hnědými písmeny: VŠECHNY NÁS ZABIJTE, zněl nápis.

„Sakra, je to napsaný krví? Mně to připadá jako krev.“

„Chceš analýzu?“ „Nevadí, Dostali jsme se do prokletý lodě.“

Lyle přikývl. Slyšeli o nich, ačkoliv on sám ještě nikdy žádnou neotevřel. Někdo se zbláznil a zabil každého uvnitř. Otevřel okno a nechal vzduch utéci ven nebo zaplavil loď radiací jako tuto. Rychlá smrt nebo pomalá, ale zcela jistě smrt. Lyle se otřásl.

„Najdi terminál a podívej se, jestli můžeš nahrát lodní paměť. Čas tady letí.“

„Pokud budou baterie ještě v pořádku. Ouha. Na detektoru máme pohyb.“

„Vidím. Nevěřím tomu, ale vidím to. Nikdo tam nemůže být naživu, dokonce člověk v kompletním radiačním obleku by se uvařil v těchhle neckách!“

„Támhle to je. Jen přepravník nákladu.“

„Museli jsme ho vzbudit, když jsme odfoukli ten poklop.“

„Jasně, máš pravdu. Jdem pro paměť.“

Sonda se vznesla směrem ke kontrolnímu panelu.

„Sakra, podívej se na ty díry v palubě. Vypadá to, jako by něco rozpustilo plast. Radiace by to neudělala, že ne?“

„Kdo ví? Koho to zajímá? Prostě popadni paměť a odpluj se sondou, ať můžeme vyhodit tohodle spratka do vzduchu. Mám dneska večer rande a nechci žádný přesčas.“

„Ty tu velíš.“

Sonda se spojila s palubní deskou. Energie lodě byla téměř vyčerpaná, ale zbylo dost na nahrání paměti.

„Jdeme dovnitř,“ řekl Lyle. „Máme tady identifikaci,“

„Žádný prekvápko,“ reagoval Bartoň. „Naťukej pět atomových pohonů, spousta vesmírnýho času, špatný štíty, mrtvý jádro. Není divu, že se vykašlali na tyhle necky. Šoupni to ke slunci, nastav 10-CA a pojďme domů.“

Lyle namačkal další tlačítka. Sonda umístila malou čistící atomovku na stěnu, ke které se přilepila.

„Oukej, tři minuty do - do prdele!“

Obrazovka zela prázdnotou.

„Co jsi udělal?“

„Já jsem nic neudělal! Kamera zhasla.“

„Hoď to na paměťový disk. Přijdeme o další sondu a Stařec nám rozkouše naše zadky na kaši.“

Lyle se dotkl tlačítka. Počítač převzal sondu. Jelikož si pamatoval každý centimetr letu uvnitř, mohl vystopovat cestu a dovést sondu zpátky.

„Je to jasný,“ řekl Lyle o chvíli později. „Spalovali více paliva než měli.“

„Sonda přistává. Vnější poklop otevřen. Počkej, podívám se, jestli můžu hodit oko na tenhle škopek a zjistit, proč je to s ním tak špatný.“

Zkušené ruce Lyleho běhaly po tlačítkách.

„Do hajzlu!“ vykřikl Bartoň.

Lyle jen zíral. Co to k sakru bylo? Nějaký druh věci se usadil na sondě, která se přiblížila k lodi. Vypadalo to jako plaz, ne, obrovská moucha. Počkat, musel to být nějaký druh obleku, v žádném případě nic nemohlo žít ve vakuu bez obleku-

„Zavři poklop!“ zaječel Bartoň.

„Pozdě! Je to uvnitř.“

„Zalij výklenek antiradiací! Vypumpuj vzduch! Vyval to ven přes ty zasrané dveře!“ Lodí vibroval zvuk. Jako když kladivo tříská do kovu.

„Pokouší se to otevřít vnitřní poklop!“

Lyle zuřivě mačkal klávesy. „Antiradiační sprej na plný výkon! Evakuační pumpy zapnuty!“

Bušení pokračovalo.

„Oukej, oukej, neboj se, nemůže se to dostat dovnitř. Poklop je zamčený. Nikdo se nemůže probít pres uzavřený uhlíkový poklop holýma rukama!“

Něco s hlasitým řinčením prasklo. Pak se ozval zvuk, kterého se kosmonauti obávali víc než čehokoliv jiného: vzduch unikal ven.

„Zavři vnější poklop, zatraceně!“

Ale Lylem trhnul pokles tlaku vzduchu. Kabina se zaplnila volnými předměty, které byly vcucávány do zadní části šalupy. Světelná pera, hrníčky na kávu a časopisy se bláznivě třepetaly. Vrhl se na klávesy a minul nouzové tlačítko, opět to zkusil.

Bartoň, rovněž napůl venku ze své židle, bodl po červeném tlačítku, ale místo toho zasáhl vypínač počítače. Loď se přepnula na manuální ovládání.

Tlak v kabině se hnal k nule. Dírou o velikosti poklopu fučel vzduch do vesmíru se skutečně zpropadenou rychlostí. Lyleho oči se vyduly, začal krvácet. Jeden ušní bubínek praskl. Zařval, ale našel tlačítko pro vnější poklop.

„Mám to! Mám to!“

Vnější poklop zajel do uzavřené polohy. Naskočily bezpečnostní vzduchové nádrže. Obnovená gravitace vtlačila dva muže zpátky do křesel, „Hrom do toho! Panenko skákavá!“ zvolal Bartoň.

„Je to oukej, je to oukej, zavřelo se to!“ „Řízení Pobřežní Hlídky, tady je šalupa Dutton!“ začal Bartoň. „Máme tady událost!“

„Člověče!“ hlesl Lyle.

Bartoň se otočil.

Ta věc stála přímo před nimi! Kurvafix!

Mělo to zuby! A šlo to směrem k nim. Vypadalo to hladově.

Bartoň se pokusil vstát, upadl a udeřil do řídícího panelu. Loď byla stále na manuálu. Poskočili. Akcelerace odhodila nestvůru dozadu, Lyleho a Bartoňa usadila do křesel. Přestože se oni nemohli hnout, věci se nějak podařilo vléci své tělo dopředu.

Byla to noční můra. Nemohlo to být skutečné.

Věc rozpárala opěrky Lyleho sedadla, když ho z něj vytáhla. Vystříkla krev, když mu ruce s drápy propíchly ramena. Otevřelo to tlamu a čelist vystřelila tak rychle, že ji Bartoň stěží mohl vidět. Čelist se vnořila do Lyleho hlavy, jako by lebka byla tmel. Vyšplíchla krev a mozková tkáň. V totální hrůze Lyle zaječel.

Stále zrychlující šalupa směřovala přímo k vyřazené radioaktivní lodi před sebou.

Nestvůra vyškubla tu pekelnou věc z Lyleho lebky. Ozval se mlaskavý zvuk, jako když se noha vytáhne z bláta. Příšera se obrátila směrem k Bartoňovi. Bartoň nabral dech k výkřiku, ale zvuk nikdy nevyšel-

V tom okamžiku šalupa vrazila do ztroskotaného dopravníku-

-a bomba, kterou sonda položila, se spustila.

Obě lodě se zničily v explozi. Všechno se roztříštilo na drobné kousky, které v dlouhých smyčkách kroužily směrem na Sol,

Všechno kromě modré skříňky. Wilks zíral na obrazovku, která zbělala.

Úžasná věc, jak ty modré skříňky byly opevněné, aby vydržely dokonce atomový výbuch v těsné blízkosti jako tato.

Podíval se na strážního robota. „Oukej, viděl jsem to.“

„Pojďme,“ řekl robot.

Nacházeli se sami v konferenčním sále ústředí MILCOMu. Wilks vstal a robot jej vedl. Kdyby měl pušku, zastřelil by robota a pokusil by se utéct. Jasně. Správně.

Jak kráčeli chodbou, Wilks si dal věci dohromady. Tak proto ho nikdy nevykopli pryč. Bylo pouze otázkou času, kdy lidé opět narazí na vetřelce. Nechtěli mu uvěřit, co se stalo na Rimu, ale detektory lži jim

nedovolily, aby se tak snadno dostali z háčku. Mozkové filtry to z něj vytáhly a oficíři nikdy neodhazovali nic, co by se někdy mohlo hodit.

Břicho se mu sevřelo, jako by mu někdo nakapal do vnitřností tekutý dusík. Bomba na Rimu je všechny nedostala. Vojsko zjistilo potřebu odborníka na tyto věci a desátník Wilks takovým byl. Pravděpodobně je velmi nepotěšil.

Setkání by se nejraději vyhnul. Určitě to pro něj nebude znamenat nic dobrého. V žádném případě.

3

Salvajovo místo se nacházelo téměř přímo pod obrovským štítem reaktoru pro Jižní hemisféru Stanice rozvodu proudu. Areál SRP byl dost velký, takže si občas vytvořil své vlastní počasí. Většinou pršelo. Den a noc, neustálý, jako hovno pochmurný déšť. Budova byla starý panelák, pevnost proti více méně neustálému lijáku, mdle šedý materiál, který se mísil s oblohou barvy roztaveného olova. Dobré místo k úkrytu. Sem nepřišel nikdo, dokud neměl důvod, dokonce pozemní policie se vyhýbala dešti, pokud mohla. Holotechnik Pindar čvachtal napříč kalužemi po kotníky hluboko navzdory tomu, že odvodňovací pumpy se pokoušely vodu odstranit. Kdyby Salvaje neměl tak moc ušetřených peněz, kterých se chtěl zbavit, Pindar by se téhle špinavé díře vyhnul. Zdi budovy byly tlusté a plesnivé, dokonce speciální nátěr to nemohl zastavit a říkalo se, že zde můžete chytnout mutaci chřipky, která vás zabije dříve, než se dostanete k lékaři - což by ani tak nepomohlo, neboť i nová spojení antivirů nemohla na látku působit. Pěkné.

Dveře zaskřípaly ve vrzavých pantech a Pindar vystoupal po svahu k Salvajovu obydlí,

„Jdeš pozdě," vyšel zevnitř strašidelný hlas.

Pindar vkročil dovnitř, svlékl osmotickou pláštěnku, která ho držela v suchu, odhodil na podlahu roztrhané kousky jako pavučina tenkého plastu. „No, dobrá, je štěstí, že můžu najít čas na spaní mezi svou každodenní prací a tímhle hovnem."

„Tvůj spánek mě nezajímá. Platím dobře.“

Pindar se podíval na Salvaje. Byl dostatečně obyčejný. Středně vysoký, vlasy ulízané rovně dozadu nějakým elektrostatickým způsobem, malý vous a knírek. Mohlo mu být třicet nebo padesát. Měl jednu z těch tváří, které nevypadaly moc staře. Oblečen byl v jednoduchém plášti a gumakách. Pindar si nebyl jistý, zda by posvátný muž měl takhle vypadat, jenže Salvaje jím nebyl.

„Tam,“ řekl Salvaje a ukázal.

Pindar uviděl na stole kameru. „Sakra, kde ses dostal k téhle starožitnosti? Vypadá to jako monitor ze staré lodi-“ „Kde jsem to získal, není důležité. Můžeš to použít na připojení k Sítím?“

„Seňore, mohu vás připojit k sítím s topinkovačem a párem obvodů z mikrovlnky. Jsem velmi dobrý technik.“

Salvaje nic neřekl, pouze civěl na Pindara svýma mrazivě šedýma očima. Pindar potlačil chvění,

„Sí, můžu vás dát do éteru. Ale pouze vizuálně a sluchově. Žádné sublimace, žádné nízké tóny, žádné čichové vjemy. Bude to dost skromné v porovnání s tím, co vaše konkurence háže na VN,“

„Velký Nemytý vyslechne pravdu mého poselství bez triků a fíglů. A uvidí obraz Pravého Mesiáše. To bude stačit. Prohlédnout!“

Salvaje se dotkl tlačítka na starém projektoru na stole vedle něj a za ním se začal rozblikávat hologram.

„Madre *de Dios!“* pronesl Pindar měkce.

Obraz měl možná tři metry od špičatého, hrotitého vršku po konec banánového tvaru a groteskní hlavy. Pokud to mělo oči, byly skryty za dvojitou radou jako jehly špičatých zubů. Pindar uhnul na stranu a uviděl silná externí žebra vyčnívající ze zad té věci a celkově to vypadalo, jako by nějaký bůh žertem vytvořil člověku podobnou bytost, která vzešla z obřího hmyzu. Netvor měl mdle černou nebo tmavě šedou barvu a Pindar by si nepřál potkat tuto věc za žádných okolností. Nevěděl, jaká je očekávaná podoba Mesiáše, ale vsadil by všechno železo v pásu asteroidů, že takhle ne.

„Mohu vás dát do éteru během pěti minut,“ řekl Pindar, když se shýbal pro starožitnou kameru. „Co se týče vašeho... mesiáše. Jsou to vaše peníze.

Ale divil bych se, kdyby ten, kdo se podívá na tuto věc, si mohl myslet, že ho může vysvobodit, seňore. Já osobně bych čekal, že ji uvidím v Hades,“

„Nerouhej se o tom, čemu nerozumíš, techniku.“

Pindar pokrčil rameny. Přistoupil k počítači kamery, zapnul ho a nastavil přenosový vysílač. Rychle přešel ke zdroji napětí a ovládacímu pultu, naťukal do vysílacího satelitu ukradené kódy. Váhal s poslední číslicí, pak se obrátil na Salvaje. „Jakmile vložím závěrečné číslo, budete mít tři minuty než, WCC chytí stopu našeho signálu. Další dvě minuty a najdou disk, který jsem ukryl na Madras a dvě minuty potom zjistí tuhle adresu. Nejlepší bude, když budete vysílat do pěti minut. Zajistím automatické přerušení třicet sekund poté. Budu muset najít další disk, pokud si budete přát vysílat znova.“

„Jesta no importa,“ řekl Salvaje.

Pindar pokrčil rameny. „Vaše peníze.“

Salvaje se natáhl vzhůru, jakoby chtěl pohladit obraz hologramu, vznášejícího se ve vzduchu za ním. Prsty prošly obrazem. „Další uslyší zprávu. Musím k nim hovořit.“

Blbý jako záchodová krysa, pomyslel si Pindar. Ale nahlas to neřekl. „V pořádku. Za čtyři sekundy. Tři. Dva. Jedna.“ Vložil poslední číslici.

Salvaje se usmál do objektivu kamery. „Dobrý den vám, kteří hledáte. Přicházím k vám s Velkou Pravdou. Příchodem Pravého Mesiáše...“

Pindar zavrtěl hlavou. Spíš by uctíval svého psa než tenhle ohavný obraz, který byl určitou počítačovou simulací. Takhle skutečně nic nemohlo vypadat.

Tichá kavárna téměř zela prázdnotou, přibližně tucet chovanců šoupalo své měkké plastikové tácky. Billie se cítila unavená, ale nemohla odpočívat.

Sasha se posadila za stůl vedle projekčního křesla a použila vidličku z lineárního plastu na setření páru nechutných nudlí kolem talíře. Deska byla dost silná, aby unesla jídlo, zkroutila by se jako lepenka, kdybyste se pokoušeli někoho s ní uhodit. Například sebe.

„Hej, Billie,“ sykla Sasha. „Zkontroluj Deedee, přepíná kanály na projektoru každý tři sekundy. Proč, myslím si, že ta holka je duševně narušená!“

Sasha se zasmála. Billie znala Sashinu minulost. Strčila otce do kádě s kyselinou na čištění drahokamů, když měla devět. Byla zde jedenáct let, neboť pokaždé, když se jí zeptali, jestli by to udělala znova, kdyby měla šanci, zašklebila se a řekla jim jistě. Každý den v týdnu a v neděli dvakrát.

Billie pohlédla na Deedee. Dívka upřeně zírala na projektor jako hypnotizovaná. Drobné hologramy blikaly, jak měnila kanály. Se čtyřmi nebo péti volbami to i Deedee zabralo jen chvilku, aby je viděla všechny.

„No tak, posaď se. Zkus trochu toho horkého dávidla, je to fakt dobrý.“

Billie se posadila, téměř se zhroutila.

„Seš zas na modrých?“

Billie vzdechla. „Zelený,“

„Hovno, cos dělala, uškrtila ošetřovatelku?“

„Sny,“

Billie pohlédla na drobnou prohlížečku před Deedee. Prázdnotou letěla vesmírná loď. Blik. Automobilová honička na mnohaproudé silnici. Blik. Dokument o divokých skřítcích. Blik.

„No tak, Billie,“ houkla Sasha. „Kolik ti zbývá, měsíc do audience?“

„Ani tentokrát si nebudu pískat. Nemohou to určit. Říkají, že moji příbuzní zahynuli při výbuchu. Já to vím lépe. Já jsem tam byla!“

„Klídek, bejby. Monitory-“

„Hej, do hajzlu s monitorama!“ Billie odstrčila svůj talíř přes stůl, rozházela příbory a nudle. Gumový talíř spadl na polstrovanou podlahu, odrazil se, ale stěží vydal nějaký zvuk. „Mohou poslat loď stovky tisíc světelných let daleko do jiného systému, mohou vyrobit androida z aminokyselin a plastu, ale neumí mě vyléčit z nočních můr!“

Služba se objevila jakoby mávnutím kouzelného proutku, ale Billiin vztek nemohl vydržet nápor sedativ v jejím systému. Povadla.

Za ní Deedee tiše špitla: „Kanál se zastavil,“

Obraz muže s dozadu uhlazenými vlasy a malou bradkou zářil ve vzduchu před ní. A za ním, za ním byl-byl-

„-připojte se k nám, mí přátelé,“ zněl hlas muže z beden zasazených za Deedee. „Připojte se k Církvi Neposkvrněné Líhně. Přijměte poslední přijímání. Staňte se jediným pravým Mesiášem...“

Deedee se usmála, když služba přišla a pomohla Billií na nohy. Billie neviděla Pravého Mesiáše, protože odešla.

„Sakra, nechte toho!“

Pak ji někdo vtlačil do krku zelenou pilulku a Billie přestala bojovat. Wilks a robot došli k bezpečnostním dveřím do ústředí MILCOM Intel Jedna. Snímací laser se dotkl červenou tečkou jeho oka, a jakmile přestal blikat, dveřní počítač ho identifikoval a začal otvírat. Robot řekl: „Pokračujte dále. Já počkám zde.“

Wilks učinil, co mu bylo řečeno. Cítil tlak hvězd nad sebou, věděl, že ho pozorují počítače a pravděpodobně živé stráže, že každý jeho pohyb je zaznamenáván. Zatraceně.

V chodbě se nacházely pouze jedny další dveře, takže je nemohl minout. Otevřely se, jakmile se přiblížil. Vkročil do kanceláře. Nic kromě oválného stolu, dost velkého pro usazení tuctu lidí, tři křesla. Dvě z křesel byla obsazena. Jedno zcela zabíral plukovník, znuděný vnitřními předpisy. Žádné válečné medaile, palubní pilot. Měl by být důstojníkem VI. To znamenalo „vojenská inteligence“.

Druhý muž měl civilní oděv a pozoroval, Wilks by vsadil měsíční plat, že tenhle chlápek patří k Terénní Zpravodajské Agentuře. Špína pro každého.

„Pohov, vojáku,“ řekl plukovník. Wilks si nebyl vědom, že stojí v pozoru. Staré zvyky těžko odumírají,

Wilks si všiml, že kapitán, jeho jméno na štítku znělo „Stephens“, držel ruce za zády. Jako kdyby se ho možná bál dotknout.

Ne tak civilista. Natáhl jednu ruku. „Desátníku Wilksi.“

Wilks nechal vlastní paži dole. Potřesete si s jedním z těchto mužů a mohli byste potřebovat nové prsty.

Civilista přikývl, stáhl svou nabízenou ruku.

„Viděl jste záznam," pronesl Stephens. „viděl,"

„Co si myslíte?"

‚Myslel jsem si, že strážníci měli štěstí, že se roztříštili na atomy."

Plukovník a civil si vyměnili rychlé pohledy. „Tohle je, hm, pan... Orona," řekl Stephens.

Jo, jasně, a já jsem král Jiří II., pomyslel si Wilks.

„Narazil jste na ty věci předtím, že ano?" zeptal se ten, koho nazývali Orona.

„Jo,"

„Řekněte mi o tom."

„Co vám můžu říct, co byste už nevěděli? Viděli jste záznamy mých ‚vyšetření', že ano?"

„Chci to slyšet od vás."

„Možná vám to nechci říct."

Stephens na něj pronikavě pohlédl, „Dejte mu ten příběh, vojáku. Je to rozkaz."

Wilks se téměř zasmál. Nebo co? Hodíte mě do brigády? Přesně tam bych byl nyní raději než zde. Ale kdyby chtěli, aby mluvil, mohli to z něj dostat, vojsko mělo drogu, která mohla přinutit vránu, aby zpívala operu. Pokrčil rameny.

„V pořádku. Patřil jsem k jednotce vyslané zkontrolovat kolonii na Rimu. Ztratili jsme s nimi spojení. Našli jsme jednoho, kdo přežil, malou holku jménem Billie. Všichni ostatní byli zavražděni stejným druhem vetřelců. Stejná věc, jaká dostala strážníky.

Jeden z nich se dostal do přistávacího modulu, když se porouchal. Zabil pilota, roztrhal ho. Bylo nás v četě dvanáct, přilepení k zemi. Jenom já jsem se dostal ven, já a malá holka. Odeslali ji, aby žila s příbuznými na planetě Ferro poté, co jí vyčistili pameť. Bylo to dobré děcko na to, co všechno viděla za svinstva. Strávili jsme spolu nějaký čas v bdělém stavu, než jsme se vyšplhali do hybernačních boxů. Měl jsem ji rád. Byla silná.

Později jsem slyšel o dalším hnízdě těch věcí někde jinde, vybili další kolonii. Má se za to, že se zachránil voják a pár civilistů.

Když jsem se vrátil, doktoři mě spravili a pak mi rozebrali mozek. Fór byl v tom, že najednou nikdo nechtěl vědět o vetřelcích požírajících osadníky a o tom, jak do nich vkládají vejce. Byl jsem pochován. Přísně tajné. To se stalo před více než dvanácti lety.“

„Tak. Konec příběhu,“

„Máte špatný postoj, Wilksi,“ houkl Stephens.

Orona se usmál. „Plukovníku, myslíte si, že bych mohl prohodit slůvko s desátníkem o samotě?“

Stephens po chvíli přikývl. „V pořádku. Promluvím si s vámi později.“

Opustil pokoj.

Orona se zaculil. „Nyní se můžeme bavit svobodně.“

Wilks se zasmál. „Cože? Mám snad na čele vytetováno ‚hlupák'? Jestli tady není celá baterie nahrávacích zařízení svištících právě teď na plné obrátky, tak sním tenhle posranej stůl. Dejte mi pokoj, Orono, nebo ať je vaše jméno jakékoliv.“

„V pořádku,“ řekl Orona. „Budeme to hrát podle vás. Zastavte mě, kdybych se v čemkoliv mýlil.

Poté, co se vám podařilo utéct z Rimu, jste strávil šest měsíců v karanténě, pro ujištění, že nejste infikován nějakým druhem virusu vetřelce nebo baktérií. Nikdo se vás ani nepokusil vidět, žádné osobní návštěvy, nic. Nenechal byste je rekonstruovat váš obličej.“

„Ženy mají rády jizvy,“ utrousil Wilks. „Činí je to soucitnými.“

Orona pokračoval, „Když jste byl poslán zpět do aktivní služby, stal se z vás padouch. Devět zatčení a následné tresty v oddílu pro feťáky a výtržníky. Tři za napadení, dvě za poškození majetku, jeden za pokus o vraždu.“

„Chlápek měl velkou hubu,“ opáčil Wilks.

„Specializuji se na genetiku, desátníku, ale každý, kdo kdy absolvoval psychologický kurz, vidí, že jste na cestě bez návratu do trubek reaktoru.“

„A co? Je to můj život. Co se staráte?“

„Než se ti dva šašci z Pobřežní Hlídky vyhodili do vzduchu, nahráli datové banky z vyřazené lodi. Máme trajektorii té staré lodi. Víme, odkud přišla, než se vrátila domů zemřít.“

„Zeptejte se mě, jestli mě to zajímá.“

„Mělo by, desátníku. Vy tam jdete. Bez ohledu na vaše problémy. Potřebuji vzorek té věci, kterou pobřežní hlídka našla. Přinesete mi jednoho.“

„Na to se nepřihlásím.“

„Ale přihlásíte.“ Orona se ušklíbl.

Wilks mrkl. Něco nedobrého vířilo ve Wilksových útrobách jako lapené zvíře, které se chce dostat ven. Zatímco přemýšlel, co mohlo zbýt z jeho posledního jídla v případě, že by zvracel, Orona mu zasadil ještě jeden úder.

„Znáte to malé děvče, které jste zachránil? Je tady. Na Zemi. V mentálním centru. Drží ji v klidu a provádějí na ní spoustu testů. Měla ty noční můry, víte. Zřejmě vymývání mozku zcela nezapůsobilo. Pamatuje si ty věci, ve snech. Mohl byste skončit na takovém místě, pokud neuděláte správnou věc.“

Billie byla zde? Nemyslel si, že by ji někdy opět mohl spatřit. Nejednou mu vrtala hlavou. Šlo o jedinou osobu, která ty věci viděla takovým způsobem jako on, alespoň věděl pouze o ní. Zíral na Orona. Pak přikývl. Když tě chtěli, dostali tě, byl zde tak dlouho, že to věděl. Šel by nebo by si zatraceně jistě přál, aby šel. Byly horší věci než umírání.

Zhluboka se nadechl. „Oukej,“ řekl. „Půjdu,“

Orona se usmál, a když to udělal, připomnělo to Wilksovi vetřelce.

4

Do prdele.

Billie spala. Slyšela ve snu hlasy, vzdálená pozadí strašidelných zvuků se vinula mezi blikajícími a děsivými představami.

„-zase sny. Cos jí dal?“

Před Billií se vynořily dveře, částečně otevřené. A za nimi - černo. V té tmě se zaleskly oči a světlo se kratičce zablesklo na řadě špičatých zubů.

„-třicítku trinominu-“

Skřípající vlnící se dveře doširoka otevřely. Jistý druh... něčeho živého pronikal dovnitř. Billie to neviděla zřetelně.... „-třicet? To je dvojnásobek běžné dávky. Nemáš strach z poškození mozku?“

Vytvořil se třesoucí obraz tvora. Černý, vysoký, zubatý. Monstrum. Zašklebil se na Billií. Zaskřípal zuby. Pohnul se směrem k ní.

Billie stála jako přimražená. Nemohla se ani odvrátit, když se to k ní přibližovalo. Otevřela pusu, aby vykřikla-

„-dobře, je to risk, že? Je už stejně napůl pomatená a žádný z běžných způsobů léčby nezabírá. Kromě toho, pokusní androidi brali až čtyřicet miligramů bez zřetelného poškození-“

Monstrum už na ni dosáhlo. Otevřelo tlamu. Pomalu z té ďábelské tlamy vystrčilo zubatou čelist. Šlo směrem k ní, pomalu, bože tak pomalu, ale ona se nemohla... ani... pohnout...

„-ona není android, ačkoli-“

„-by dost dobře mohla být-“

Nějaká ruka se dotkla Billiina ramena. Probrala se, její srdce prudce tlouklo a hrozně se potila.

Byla to Sasha.

„Bože, Sash. Co tady děláš?“

„Máš návštěvu, doktor mě poslal, abych ti to řekla.“

„Návštěvu? Neznám na Zemi nikoho kromě lékařů a zdejších chovanců.“

Sasha pokrčila rameny. „Doktor řekl, že na tebe někdo čeká ve V4. Chceš, abych šla s tebou?“

„Ne, zvládnu to sama.“

Po pravdě řečeno, necítila se v té chvíli zvlášť dobře; drogy proudily jejím tělem a poslední noční můra jí stále vibrovala v paměti. Ale jestli odsud chtěla někdy zdrhnout, musela zjistit, zda je pod dozorem. Našla cestu do haly a byla vpuštěna do návštěvní místnosti. Dveře do V4 ji skenerem prověřily a vpustily ji do „privátního“ pokoje. Uvnitř se nacházel monitor, umístěný na pravé stěně a jediné křeslo obrácené směrem k zcela polarizované stěně, která se leskla jako černé zrcadlo.

Billie se posadila.

Kdo by to mohl být?

Monitor ožil. Na obrazovce se objevil počítačový obraz milé, bělovlasé babičky. I počítačový hlas, když promluvila, byl milý, ale plný nevtíravé autority. Billie taky věděla, že hlas je plný alikvotních zvuků konstruovaných tak, aby uklidnily a ukonejšily posluchače, stejně jako zajistily poslušnost.

„Právě jste monitorována,“ řekla babička. „A jakákoliv diskuse o léčebné terapii bude mít za následek ukončení této návštěvy.“ Babička se usmála, přičemž se jí utvořily čárky v koutcích očí. „Návštěva je privilegium a ne právo. Je vám povoleno deset minut. Je všechno jasné?“

„Ano, v pořádku.“

„Velmi dobře. Přeji příjemnou návštěvu.“

Babička se znovu usmála a zvolna zmizela z obrazovky. Na jejím místě blikala malá červená tečka, která Billií připomínala, že rozhovor je nahráván a sledován.

Polarizovaná stěna pomalu přešla z černé na průsvitnou.

Dva metry od ní seděl muž se zjizvenou tváří. Na sobě měl vojenskou uniformu.

Kdo...? „Ahoj, Billie.“

Bylo to, jako by ji někdo praštil pěstí do hlavy. Šok s ní fyzicky otřásl. Billie sebou trhla a zírala vpřed, když vzpomínka, kterou sejí pokusili vymazat, vyplula na povrch jako velryba potřebující vzduch.

Byl to on! Muž, který ji ve snu vždycky zachránil,

„Wilksi!“

„Jo. Jak tady s tebou zachází?“

„Ty-ty jsi skutečny“!“

„Naposled když jsem se díval, tak jo.“

„Dobrý Bože, Wilksi!“

„Nebyl jsem si jistý, jestli si mě budeš pamatovat.“

„No- vypadáš... jinak.“

Dotkl se jizvy na svém obličeji. „Chirurgové koloniálního vojska. Banda řezníků.“

„Co-co tady děláš?“

„Řekli mi, že jsi tady. Napadlo mě, že bych se měl stavit, taky když jsem zjistil, že máš ty sny.“

„O těch nestvůrách.“

„Jo. Už taky nespím tak dobře. Od Rimu už ne.“

„Je to všechno pravda, že jo?“

„Ale jistě. Je to pravda. Mě dostali, žiju jen tak dlouho, dokud budou reaktivovat moje tajné klauzule, ale ty jsi civilista. Rozhodli se tě vymýt, jenže ono to nešlo, přinejmenším ne úplně.“

Billie poklesla, ale zároveň ucítila pocit úlevy, jako ještě nikdy předtím. Bylo to skutečné! Nebyla blázen! Ty sny byly vzpomínky, které se snažily dostat ven!

Wilks se na dítě upřeně zahleděl, I když ona už ve skutečnosti nebyla dítětem. Nakonec se z ní vyklubala pěkná žena, dokonce i v té nemocniční bílé a samozřejmě navlečená v tom, co jí právě dali.

Nebyl si jistý, proč vlastně přišel, kromě toho, že byla asi jediná osoba, která mohla chápat sny, které se mu stále vracely. Snažil se ji najít už dávno, stejně jako ostatní vojáky a civilisty, kteří se zachránili z druhého hmyzího hnízda, ale všichni byli pečlivě ukryti. Pravděpodobně v nějakém lékařském centru jako je tohle, nebo na základně vzdálené tucet světelných let. Nebo jsou možná mrtví.

„Proč jsi přišel?“ zeptala se.

Vrátil své myšlenky zpátky k mladé ženě na druhé straně tlusté průhledné plastikové stěny.

„Našli, o čem si myslí, že je domovem té... věci," řekl. „Posílají mě tam s pár vojáky."

Uběhlo několik sekund. „Zničit to?"

Wilks se usmál, ale byl to kyselý úsměv. „Přinést ‚vzorek'. Myslím, že VI chce ty věci použít jako druh zbraně."

„Ne! To nesmíš dovolit!"

„Dítě, nemůžu je zastavit. Jsem jenom desátník." A opilý výtržník s chemicky upravenou hlavou, dodal v duchu.

„Dostan mě odsud," řekla.

„Co?"

„Nejsem blázen. Ty vzpomínky jsou skutečné. Ty jim to můžeš říct. Snaží se mě přesvědčit, že všechno, co si pamatuju, je iluze, ale ty znáš pravdu. Řekni jim to. Zachránil jsi mě předtím, Wilksi, udělej to znova! Zabíjejí mě tu všemi těmi léky a terapiemi. Musím se dostat ven!"

Obrazovka monitoru vedle ní se rozsvítila a objevila se na ní bělovlasá stařenka, usmívala se. „Diskuse o léčbě není povolena," řekla. „Tato návštěva je ukončena. Prosím opusťte okamžitě návštěvní místnost."

„Wilksi, prosím!"

Wilks zjistil, že se postavil, pěsti sevřené.

„Prosím opusťte okamžitě návštěvní místnost," opakovala stařenka.

Billie vstala a přiskočila k průhledné stěně. Pěstí bušila do pevného plastiku. „Nechte mě jít!"

Dveře za ní se otevřely a vešli dva velcí muži. Popadli ji. Mladá žena sebou házela a bojovala, ale nebylo to k ničemu. Stěna se začala polarizovat a tmavnout.

„Hej, vy svině, nechte ji být!" zařval Wilks. Vrhl se ke stěně a bušil do ní. Odstoupil a znovu do ní vrazil ramenem. Stěna se ani nehnula.

Monitor na jeho straně tmavnoucího plastiku ožil. Tatáž stará žena. „Tato návštěva byla ukončena. Prosím odejděte. Děkujeme, že jste přišli. Přejeme vám pěkný den."

„Wilksi! Pomoz mi!" křičela Billie.

Pak zvuk utichl a stěna zcela ztmavla a ona byla pryč.

Wilks se od stěny odvrátil. Zíral na svoje ruce. „Promiň, malá,“ zašeptal, „Promiň.“

5

Výňatky z přísně tajného textu audiovizuální prezentace „Teorie rozmnožování vetřelců“ od Waidslawa Orona, PhDr.

Pozn.: Tento originál záznamu je/jsou klasifikován(y) jako vojenský(é) dokument(y) a vyžaduje(í) vyřízení A-l/a pro čtení/prohlížení. Trest za ilegální použití tohoto(těchto) dokumentu(ů) může zahrnovat a) úplnou rekonstrukci mozku, b) nebo pokutu až do výše 100.000 kreditů, c) nebo uvěznění ve Federální trestní kolonii až na dvacet pět let. ROZTMÍVÁNÍ OBRAZU:

INTORMAČNÍ BOD POČÍTAČE: vesmír. Soustředěno na VETŘELEC, boční pohled, stočen do zárodečné koule. MUZIKA HRAJE: Wagnerovu „Jízdu Valkýr“. V.O.

Lidé trpí na sebe orientovanými představami, co se týče přirozenosti života.

Vetřelec se pomalu rozvíjí. HUDEBNÍ EFEKT.

V.O.(pokr.)

Lidé předpokládají, že forma života vetřelce by se měla podřídit standardům, které se hodí na ně, včetně logiky a morálky.

Vetřelec je nyní rozvinutý v celé své kráse. Pomalu rotuje tváří ke kameře. MUZIKA POKRAČUJE.

V.O.(pokr-)

Dokonce mezi lidmi je etika ignorována, když je třeba. Proč bychom měli očekávat od formy života vetřelce více, než žádáme sami od sebe?

Vetřelec natáhl paže, nohy a ocas, takže se vytvořila parodie na ilustraci duševní-obzor-člověka-by-měl-být-roven-jeho-výšce od Da Vinciho.

V.O. (pokr.)

Kdybychom nevěděli nic jiného, musíme o vetřelcích znát toto: Za prvé: nebudou jako my. Za druhé: jejich skutečné pochopení je téměř nemožné. VETŘELEC

plní obrazovku; ZVOLTE HUDBU a STISKNĚTE ČERNOU KLÁVESU

ZKRÁCENĚ: VNĚJŠÍ SVĚT VETŘELEC-DEN-ZALOŽENÍ

Je zde pustá, skalnatá planeta. Velmi málo zeleně, široké rozlohy ničeho.

V.O.

Soudě podle husté kostry vetřelců a její demonstrované prizpůsobilosti musíme předpokládat, že domovská planeta je drsné, bezútěšné místo.

ZKRÁCENÉ: VNĚ HNÍZDA:

Jde o hřebenovitou, mraveništi podobnou mohylu tyčící se z volné plochy kolem, skládající se ze slin vetřelců, lemovanou místní flórou a kostrami obětí vetřelců.

V.O.

Z minulých střetnutí víme, že vetřelci mají hierarchii založenou na královně a že tvoří hnízda na ochranu vajec a mládat.

UVNITŘ HNÍZDA-KOMORA S VEJCI Obrovská KRÁLOVNA, ohromný vak s vejci připevněný k zadku, vejce uložená na podlaze v komoře.

V.O.

Ve správný čas trubci zajistí hostitelská těla pro nově narozené.

ZKRÁCENĚ: UVNITŘ POKOJE S VEJCI

SKUPINA OBĚTÍ držená na místě VETŘELCI-DĚLNÍKY je atakována MLÁĎATY V LARVÁLNÍ FORMĚ. (Jsou to hroudy ve tvaru ruky s prsty a ocasem, který se ovine kolem krku oběti, aby ji zajistil, když je kladélko vysunuto a vloženo do hrdla oběti. Viz počítačový obraz č.3 pro délku prutu.)

V.O.

Parazitní proces líhnutí se některým ve vědeckém společenství zdá odporný, ale je zcela přirozený pro vetřelce žijící v drsném prostředí,

ZKRÁCENĚ: OBĚ Břicho se vydouvá zevnitř. Křičí, ale slabě (MOS).

V.O. Další fáze zrodu je pro hostitele násilná a smrtelná. C.U.-BŘICHO OBĚTI

Kůže se protrhne, tkáň se vyvrhne a vynoří se MLÁDĚ VETŘELCE, které vypadá jako tlustý had s ostrými zuby.

V.O.(pokr.)

Mladý vetřelec si prokouše cestu ven, kde může nastat bitva o nadvládu s dalšími nově narozenými vetřelci. O tomto bodě můžeme pouze spekulovat.

SKUPINA MLÁĎAT VETŘELCŮ trhají se a rvou navzájem

ZKRÁCENÉ: VNĚ HNÍZD A-DEN

Na obloze burácí kosmická loď, dole na zemi SKUPINA VETŘELCŮ-DĚLNÍKŮ pozoruje loď.

V.O.

Jak vetřelci uniklí ze svého světa, je pochopitelně pouhá domněnka.

LOĎ

přistává a vynoří se OBLEČENÁ POSTAVA, nesoucí příslušenství ke sběru a ošklivě vyhlížející ruční zbraň. V.O.(pokr.)

Zdá se pravděpodobné, že jakási... vnější síla, možná vzdálený vesmírný druh, je ve spojení s vetřelci.

OBLEČENÁ POSTAVA

se vrací na loď, vejce vetřelce uvnitř nádoby na vzorky. Z porovnání velikosti vejce se Sběračem, Sběrač je mnohem větší než člověk, možná třikrát.

ZKRÁCENÉ: UVNITŘ KOSMICKÉ LODI SBĚRAČE

Sběrač se přiblíží k vejci vetřelce. Nakloní se nad něj. Klopy vejce se šikmo otevřou. Sběrač nakoukne do vnitřku vejce.

V.O.

Malá chyba v zacházení s tak dravými tvory by se samozřejmě ukázala jako extrémně nebezpečná. Pravděpodobně smrtelná.

ZKRÁCENÉ: VNĚ KOSMICKÉ LODI SBĚRAČE

Havarovaná loď leží na nějaké planetě, víří nad ní mlha. VTLAČIT SE A PRODRAT SKRZ

UVNITŘ LODI SBĚRAČE Kostra Sběrače, hruď se roztrhne zevnitř, usadí se na řídícím křesle lodi. Jsou zde TŘI MUŽI VE SKAFANDRECH. Světelný paprsek se pohybuje přes mrtvého obra, když ho lidé prohlížejí.

V.O.

Lidé spoléhají na techniku až k bodu, kde věří, že je učinila neporazitelnými. Při zacházení s tvory, kteří se adaptovali na velmi nepřátelská prostředí, se taková víra rovněž může ukázat nebezpečnou.

VNĚ PŘISTÁVACÍHO MODULU SPOLEČENSTVÍ

Přistávací modul se zvedá z povrchu planety. BLÍŽE-NA MODULU

Na spodní straně modulu se nachází uchycený VETŘELEC.

V.O.(pokr.)

Protože člověk bez obleku nemůže přežít ve vakuu vesmíru, neznamená to, že nikdo, například nějaká jiná komplexní forma života, nemůže přežít.

UVNITŘ VESMÍRNÉ LODI SPOLEČENSTVÍ-NÁKLADNÍ PŘÍSTAV-VYSOKÝ ÚHEL

Napříč přístavem kráčejí DVA LIDÉ. TRHLI SEBOU-VETŘELEC

Pozoruje lidi. Ze smrtelných čelistí kapají sliny.

LIDÉ

Přiblížilo se to. Když to zaútočí, reagují v hrůze. KREV STŘÍKÁ.

ZKRÁCENĚ: UNVITŘ VZDUCHOVÉ KAPSY

Poklop se otevírá a vetřelec je vypuzen vnějším náporem atmosféry. Letí do vesmíru, pomalu se otáčí,

V.O.

Náš omezený kontakt s těmito tvory indikuje, že mají jednoduchá pravidla, která kontrolují jejich životy. Zabíjejí, líhnou se a přežívají,

VETŘELEC

se vznáší ve vakuu. Podle lidských měřítek by měl být mrtvý, ale pomalu se smotává do zárodečné koule, ocas ovinutý kolem masivní kladivové hlavy a hrotitého trupu.

V.O.

Při správném využití by takoví vetřelci mohli sloužit jako znamenití vojáci. Výzkum jejich složení by mohl přinést výhody v pancéřování, chemických a biologických zbraních a možná i nové cesty k podnícení opadlého zájmu pro hvězdné cestování.

ZASTAVENÍ-VETŘELEC

Zmenšuje se do titěrné tečky a pak se zcela ztrácí v mrazivé černotě.

Konec výňatku ze spisu. Čtenáři/diváci jsou ještě jednou varováni, že neautorizované použití materiálu může vést ke tvrdým trestům. Pro stanici

6

MILCOM reg. 342544-A, revize II.

Billie spala, ale neodpočívala. Ve svých snech se ocitla zpátky na Rimu. Vidí rodiče, vidí vnitřek kolonie, která plánuje pracovat na planetě a učinit z ní ráj. Dívá se a je šťastná.

Obraz se zatemní. Pak spatří nestvůry.

Život se stává směsicí skrývání, strachu a čekání na ně, až ji najdou a zabijí. Připojí se ke krysám na podlaze, mysl a činy se stanou divokými. Přežití je všechno a zároveň nic, pravděpodobně se zastaví v libovolném okamžiku. Vidí Wilkse a ostatní, pušky rachotí. Slyší hluk, cítí hrůzu.

Cítí Wilksovu paži kolem sebe, cítí vibrace zbraně, když pálí. Pozoruje, jak se nestvůry tříští a padají, ale ví, že jich je příliš mnoho.

Přichází nejhorší okamžik, kdy se do ní zaryjí silné drápy příšery, zvednou ji a odnáší pryč na smrt. Pak věc padá, useknutá v kolenou. Krev vyžírá kouřící, páchnoucí díry v podlaze a ona je puštěna. Nečeká, škrábe se pryč, než ji to znova chytí. Vzduch je plný štiplavých par, zvuku Wilksova křiku, karabina střílí stále a stále, dokud nevznikne souvislý rachot. Paťáty poraněné nestvůry cvakají na podlaze, jak se vleče směrem k Billií.

Zaječí. Jediné jméno, na kterém teď záleží.

„Wilksi!“

7

Jediný on ji může zachránit.

V hloubi ústředí MILCOMu, v dlouhé hale s neviditelnými dveřmi, kráčeli dva muži: Orona a Stephens.

„Je tak praštěný jako ovocný sad plný lískových keřů,“ řekl Stephens. „Kdybychom ho nebyli potřebovali držet na uzdě, poslali bychom ho do cvokhauzu už před mnoha lety.“

„Pravda,“ přitakal Orona. „Jenže my ho máme a GEN-štáb ho pořád chce. Víte, jak pracují politici.“

„Jo, GEN-štáb se domnívá, že je to nějaký zabiják nestvůr, ale já si myslím, že je mizerný vrah posádky.“ „Chtěli jste polní oddíl. Jednoho jsem vám sehnal. Nechtě mě, ať vám to vysvětlím, Bille. GEN-štáb bude mít zkušenou osobu na palubě tohoto projektu. Jediný další voják, o kterém víme, že se s těmi věcmi potkal tváří v tvář a přežil úvodní střetnutí, zmizel. Žena a dítě se rovněž ztratily a my nevíme, kde jsou. Dívka, kterou Wilks zachránil z toho hmyzího doupěte, je dopována po decilitrech. Byl tam rovněž ošklivě poškozený android, ale nemáme stopu, co se s ním stalo. Jsme zde obklopeni záhadami. Zůstává Wilks.“

„Nelíbí se mi to. Je nestálý.“

„Nežádám vás, aby se vám to líbilo, nebo on. Říkám vám, že GEN-štáb tvrdí, že takhle to má být. Pokud jste unavený službou u vojska, pak zavolejte na GEN-štáb a řekněte jim, že se vám to nelíbí.“

Stephens zavrtěl hlavou.

„Strčili ho na seržanta a šoupli do nákladního boxu,“ pokračoval Orona. „Kolik škody by tam mohl nadělat?“

Plukovník Stephens stál v nákladním přístavu dopravníku a pozoroval roboty, jak vlečou nářadí do lodě. Zastavil vojína směřujícího pro hydraulické chodítko. „Co je v těch klecích, vojáku?“

Muž sebou mrskl do pozoru. „Pane, plazmové pušky a náboje.“

Stephens hleděl na pevné černé plastové boxy.

„Kdo, k sakru, schválil plazmové zbraně?“

„Pane, já nevím, pane. Seržant Wilks nám nařídil naložit je, pane. To je vše, co vím, pane.“

„Pohov.“ Stephens vyjel výtahem do NÁKL-OP. Uviděl Wilkse řídícího trio nákladních robotů.

„Wilksi!“

„Pane.“

„Kde jste získal povolení k zabrání plazmových zbraní?“

„Dostal jsem rozkaz zásobit pozemní oddíly odpovídající výzbrojí, pane.“

„A myslíte si, že blastry jsou odpovídající? Nejdeme do války, seržante. Předpokládá se, že jdeme sbírat vzorky, ne jejich kousky.“

„Moje zkušenost-“ začal Wilks.

„-vám pokroutila mysl,“ zakončil Stephens.

„Vzal jste na sebe zásobení nesmírně ničivou výzbrojí, když by posloužily standardní karabiny. Ty jste používali, že ano? A podle vašeho vlastního svědectví 10mm AP by jednu z těch věcí slušně zastavila.“

Ve Wilksovi plápolal hněv. „Až poprvé budete stát tváří v tvář těm ‚věcem', budete si přát, abyste měl něco lepšího. Pane.“

„GEN-štáb vás pořád chce, Wilksi, takže tady jste. Ale já nebudu ohrožovat moji misi šrotováním potenciálních vzorků po celé zemi s výzbrojí určenou k zastavení tanků. Odstraňte ty blastry z lodi, chlape. Je to jasné?“

Wilksův hlas zněl chladně a ocelově. „Zcela jasné, plukovníku.“

Dva hráči s elektromíčem se vrhali tam a zpět uvnitř hexagonálního, stěnami obehnaného kurtu s lopatkami. Koule o velikosti pěsti prudce létala do silně polstrovaných vzorů-tři zdi představovaly minimum pro platný bod-a vracela se k hráčům zpět rychlostí přes 120 kilometrů za hodinu.

Hráč nalevo provedl perfektní šestistěnný útok. Hráč vpravo se o půl sekundy zpozdil s odpovědí a elektrobalón ho udeřil do hrudi dost silně na to, aby ho srazil na zem.

„Mám tě!“

Zasažený hráč se postavil na nohy. „Máš bod.“

„Skutečně?“

„Pokračuj. Podávej.“

Hráč nalevo se usmál, „Za moment. Jsou nějaké zprávy o sloučení s Podnebními systémy?“

Ten napravo pokrčil rameny. „Myslím, že už jsem ti to říkal. Naše operace Massey je přesvědčila, aby za tím šli.“

Hráč nalevo se zasmál. „Vnutit jim nabídku, kterou nemohli odmítnout, co?“

„Správně. Neznáš Masseye, ale v zásadě je to něco takového. Podávej.“

Dvojice mužů seděla shrbena nad holografickým stolem, prsty na řídící podložce hry s elektrickým míčem. Uvnitř prázdného hexagonálního pole se potili miniaturní hráči, když se vrhali dopředu a dozadu, zatímco jejich operátoři měli na sobě drahé hedvábné obleky a vypadali rozhodně svěžeji. Byli pěkně upravení, s účesem za devadesát kreditů a vzácným drahokamem v límci. Hodně připomínali viceprezidenty společenství, kterými také byli.

Drobný míč se odpálil od čtyř stěn a prošel za hráče na příjmu.

„Dobrá trefa,“ řekl muž v jasně zeleném hedvábí. Na hrdle nosil rubín o velikosti palce, červená pěkně kontrastovala se zelenou.

„Málem jsi mi pořádně zatopil,“ řekl muž v červeném hedvábí. Ozdobná spona na krku byla diamantová, dvakrát větší než rubín kolegy a na červeném se výrazně třpytila. Z obou VP byl tento starší,

Hologram se zachvěl a zmizel.

Zelený Hedváb řekl: „Poslouchej, potřebujeme si promluvit o projektu biologické války.“

Červený přikývl:“Něco z vlády?“

Oba vstali a odešli od stolu. Zelený utrousil: „No, víš, jak se tihle chlápci chovají, když chtějí udržet věci v tajnosti.“

„Potřebujeme být přitom,“ řekl Červený. „Bavíme se tady o velkých kreditech. Kdybychom mohli přijít se správným výrobkem, měli bychom nabídky od všech zásobovacích společenství v systému. Nemůžeme dopustit, aby nás tady vojáci přeskočili.“

Zelený se usmál. „Neboj se. Nasadím na to Masseye,“

Dostali se ke dveřím. Otevřely se, aby je vpustily do kanceláře o velikosti malého domu. Jedna stěna byla skleněná, poskytovala pohled na megapoli. Za jasného dne jako dnes se nabízel atraktivní výhled z osmého patra. Šarže jisté měly svá privilegia.

„Oukej, slýchávám o tom chlápkovi Masseyovi, ale neznám ho. Řekni mi něco.“

Červený přešel ke stolu dost velkému na to, aby tam pohodlně posedělo pět lidí. Zelený přistoupil k lékárničce zasazené do zdi za stolem. „Prach a broky,“ řekl do lékárničky. „Půl gramu. Chceš něco?“

„Jasně, podej mi inhalátor.“ Zelený splnil pokyn Červeného. Za sekundu se z přístroje vysunul malý tácek. Na tácku byly malé hromádky růžového prášku uvnitř hrníčku vedle nosní trubičky na jedno použití. Zelený hodil trubičku Červenému a zvedl šálek. Červený vstřelil stlačený plyn inhalátoru do pravé nosní dírky. Oba muži se ušklíbli, když chemikálie začala účinkovat.

„Mluvil jsi o Masseyovi?“

„No jo, jasně. O něm. Víš, ten chlápek je něco jiného. MBA z Nového Harvardu, doktorát práv společenství z Corneliu, pak práce v Mitsubishi U. Mohl strčit svůj sosák do kterékoliv firmy v systému, ale on se nechal naverbovat ke Koloniální pěchotě. Získal Stříbrnou hvězdu v Olejové válce, čtyři Purpurová srdce. Velel mírové jednotce v Tanské rebelii na Wakahashi, posbíral tam pár dekorací.“

„Skutečný patriot, co?“ řekl Červený. Zkroutil se v křesle, když jím proběhl další chemický orgasmus.

„Rád zabíjel, Asi by došel pěkně vysoko, jenže narazil na vojenský soud. Pokusil se zabít svého velitele.“

„Děláš si srandu?“

„Fakt. Massey si myslel, že velitel je zbabělec, když nevydal rozkaz k útoku na bandu civilistů, že možná kryje příznivce nepřítele. Možná. Zkritizoval důstojníkův rozum a vedl útok sám. Zabil osmdesát pět mužů, žen a dětí. Říká se, že polovinu usmrtil Massey osobně.“

„Má rád svou práci, že jo?“

„Jasně. Podplatili jsme tribunál a nechali ho pro nás pracovat. Dobrý pracant se hledá těžko, však víš.“

Zelený se rozesmál. Červený se k němu přidal. Massey se posadil za stůl v kuchyni, šestiletý syn na klíně. Za nim Maria stiskla tlačítka na kávovaru.

„Bude to za vteřinku, zlato,“ špitla Maria. Přesunula se za Masseye a políbila ho na krk.

Massey se usmál, „Díky, bejby,“ Synovi řekl: „Tak, chlapče, co se bude dít dneska?“

„Půjdeme na výlet do zoo,“ vyhrkl klučina. „Podívat se na slizkého pavouka Denebského a Bartlettovy hady, pokud vylezou.“

„Zní to skvěle,“ řekl Massey. Zvedl chlapce a postavil ho na zem. „Ale taťka teď musí jít do práce. Pozdrav slizkého pavouka za mě.“

„Ale táto, slizký pavouci nemůžou mluvit!“

Massey se zakřenil. „Ne? A co tvůj strýček Chad?“

Maria ho plácla jednou rukou. „Můj bratr není žádný slizký pavouk!“ ohradila se. Ale se smíchem.

„Není, to je pravda,“ souhlasil manžel. „Má jenom čtyři končetiny, ne osm.“

„Jdi, přijdeš pozdě do práce. Tady máš kafe.“

Stále se usmívající Massey odešel. Ano. Práce.

Nic není důležitější než práce.

Nic.

Zuby se jí blýskaly jako hvězdy. Byly tak krásné.

Čím přicházela blíže, tím velkolepěji se vyjímala její ohromující nádhera, černá a smrtelná a účelná. Trup se temně zaleskl, když se naklonila nad Billií. Tlama se otevřela a menší sada zubů na vnitřních pyscích se rozevřela. Byla královnou.

Mám tě ráda, vyslala k Billií nevyřčenou myšlenku. Ano, pomyslela si Billie.

Byla královnou a sahala po Billií, ruce s drápy se třpytily.

Pojď a... přidej se ke mně, řekla královna. Ano, myslela si Billie. Ano, přidám. Královna přicházela blíž.

Easley a Buelier se dřeli za zbytky rozbité budovy, po pás vysoká vrstva cihel jako jediná ochrana před R-O-M dělem z bunkru. Nemohlo je vidět, ale ten pitomý počítač v dělu mohl možná zachytit únik tepla z jejich vojenských obleků a každou chvíli mohlo v jejich směru vybuchnout několik tuctů 30mm AP nábojů.

„Do prdele," řekl Buelier. „Ten sráč nás přišpendlil k zemi!"

„Možná ne," namítl Easley. „Ta věc má servisní vchod vzadu. Můžu vhodit granát na správné místo, bude bez energie. Pak mu nakopem prdel,"

Tři 30mm náboje odštíply pár centimetrů cihly z vršku zdi nad Buellerovou hlavou. Sklonil se níže. „Sakra!"

„Oukej, podívej," sykl Easley. „Zahrajem to takhle. Poběžíš dvacet metrů dolů, vystrčíš zbraň přes zeď a pokropíš toho spratka. Já ho oběhnu zezadu a vykouřím mu elektřinu, zatímco bude na tebe pálit."

Pod obličejovým krytem své helmy se Buelier zamračil. Výraz vyhrbil na spáncích vrásku, která se dostala až k očím a lebka elitního koloniálního vojáka z úderného týmu se na spáncích napnula.

„Pokud nemáš lepší nápad?" pronesl Easley.

Buelier zavrtěl hlavou. „U všech pekel. Jdeme na to. Dej mi signál, až budeš přichystaný na taneček." „Jasan," houkl Easley. Hlas zněl ve sluchátkách helmy křehce. Chlápek v bunkru je nemohl slyšet a i kdyby, nerozuměl by, co říkají.

Bueller se odtáhl, drže se při zemi. Dělo reagující na pohyb by mohlo občas vyslat pár střel,

Easley zapálil nízkoteplotní raketu a upustil ji. S trochou štěstí si dělo bude myslet, že jde o průsak v obleku a zaměří ji. On zatím vyhodí toho zmetka do vzduchu. Odsunul se. Byl dobrý, jeden z nejlepších ve Společnosti, a to by tak hrálo, aby ho tady cvičil nějaký paprika v plechové schránce.

Když se Easley dostal na pozici, zavolal: „Udělej to!“

Třicet metrů stranou, skrčený za velkým kusem suti, který byl kdysi asi domem, Bueller přehodil karabinu přes vršek a naplno ji spustil. Vlnil se tam a zpět, aby ho pohybové senzory zachytily. Sonary by ho i tak rychle našly, ale nechtěl nic ponechat náhodě.

Ocelové broky pokropily zeď, odštěpovaly kousky. V pořádku, vědělo to, že je zde. Bueller stáhl zpět zbraň, aby nebyl zasažen.

O pět sekund později se staly dvě věci: vybuchl granát a robotové dělo přestalo střílet.

Bueller se zakřenil, „Jo! Cesta volná, kamaráde!“ Easley musel ucpat jednu přívodní trubku té věci. Co takhle klystýr?

Uběhlo deset sekund. „Fiasley?“

„Dnes večer kupuješ pivo, parťáku,“ zazněla odpověď.

Bueller se postavil. Člověče, není to roztomilý?! Ten starej prďola si myslí, že si může zahrávat s nejlepším! O Buellerovu hruď se rozplácla kulka.

„Do hajzlu!“

Podíval se dolů a spatřil stnkanec fosforeskující zeleně nad svým srdcem. Kdyby šlo o průrazný náboj, už by byl minulostí. „Do prdele, do prdele, do prdele!“

„Máš pravdu,“ řekl Wilks. „Dobrý den, pane Prdel,“ Kráčel směrem k Buellerovi, cvičná odstřelovací puška se mu houpala v ruce. Za Wilksem stál Easley, kryt helmy už vytažený, podobná zelená skvrna mu stékala po původně čistém obličejovém plátu.

Za Fiasleyho zády stála četa vojáků v jednoduchém polním oblečení a přihlížela. Wilks měl na sobě syrilinový plášť a formoplastové boty.

„Smrdíte, hoši,“ řekl. „Jistě, vyhnuli jste se několika minám a pár střelám a podařilo se vám vyřídit robotové dělo, ale pořád jste mrtvý maso, protože se hloupě pohybujete.“

Za Wilksem se Easley naklonil k vojákovi vedle něj. „Chápeš to, Blake?“

Oslovená osoba, malá blonďatá žena se standartní bojovou výzbrojí, pňkývla.

„Fakticky pěkná lekce. Díky němu vypadáte jak smetišmí ptáci.“

Easley se zamračil. „Hej-“

Bueller mu skočil do řeči. „Sekundu, seržante. Slyšel jsem ve sluchátkách Easleyho!“

„Ne, neslyšel. Slyšel jste mě.“

„Ale-ale-to je-to je-“

„Podváděni,“ dokončil Wilks. „Život je tvrdý. Myslíte si, že ty věci, proti kterým jdeme, budou hrát podle nějakých pravidel?“ Bueller civěl na skvrnu na svém obleku.

„Takže, chlapci a děvčata, díky strhujícímu výkonu Easleyho a Buellera strávíme den na střelnici. Plnou polní a bojové scénáře, dokud se nedostanete skrz bez střílcanců,“ Wilks se usmál na Buellera, pak na Easleyho. „Jestliže starý vysloužilý prďola jako já může odfouknout dva CMC z údajně nejlepších úderných týmů, jak jsem to učinil, tak kolonie se dostanou po uši do problémů, když budou potřebovat cokoliv těžšího než manikúru.“

Remcající četa se dala do pohybu.

„-Bueliere, ty posranej kreténe-“

„-zatracené, Easley, podívej, do čeho jsi nás dostal-“

„-Buddho, vy dva vypadáte jako kus hovna-“

Potěšený Wilks je pozoroval, jak odcházejí. Samozřejmě, měl jim natrhnout zadky, od té doby co ho Stephens vyhnal od nakládání lodě, mohl dělat právě toto. Ale navzdory kritice to byli dobří hoši. Rok spolu cvičili, dosahovali vysokých hodnocení v ručních zbraních, výbušninách, standartní strategii a technice. Kdyby nepodváděl, nedostal by ty dva

klacky, kteří k němu přicházeli. Byli o hodně lepší, než očekával. S tímto týmem by šel do nepřátelské palby kdykoliv.

Když vytáhli z auta výstroj a začali se oblékat, Wilks si vzpomněl na svoji četu na Rimu. Byli tihle hoši tak dobří jako bývalá jednotka? Pravděpodobně. Těžko říci, dokud nepůjde do tuhého - výcvik se nedal srovnat se skutečností bez ohledu na to, jak jste se to snažili napodobit. Jednotka si počínala v tréninku dobře a pohybovali se fakt skvěle, když opětovaná střelba neznamenala nic víc než stříkance. Pokud by se hýbali stejně dobře ve skutečném světě, pak až začnou přicházet ti špatní, byli by lepší než četa na Rimu.

Modlil se ke všem bohům, aby se tak stalo. Jedna věc byla přijít k hnízdu vetřelců a další stát na planetě plné těch zatracených věcí. A kdo mohl vědět, zda nemohou v jejich domovském světě žít ještě horší bytosti? Možná vetřelci, proti kterým bojoval, byli jako myši oproti nejhoršímu na jejich planetě. Zbytečná úvaha. Jestliže tým má jít do akce a vrátit se, potřebují být dobří. Potřebují být nejlepší. Kdyby je mohl naučit všemu, co si pamatoval, kdyby je mohl vycvičit tak, aby uměli strefit půlkredit ve vzduchu, kdyby jim mohl vysvětlit, čemu se mají postavit...

„Kdyby“ představovalo velké slovo, i když to tak nevypadalo. V této misi nebude prostor pro chybu. Kopanec by někoho stál život.

A ne pouze život. Staré úsloví zde neplatilo: mohou tě zabít a pak tě mohou sníst. Horší by bylo, kdyby tě nechali naživu.

Tým se začal pomalu vracet. Wilks přenesl myšlenky zpět od možného k reálnému.

„V pořádku, děti, podíváme se, jestli umíme přejít ulici bez srážky se vznášedlem. Blake, jdeš první, Easley, jsi velitel týmu, Bueller, HW taktika, Ramirez-“

Dokončil udílení rozkazů četě a pak jim začal vysvětlovat scénář. Ne, rozhodl se. Nechá je vypočítat si to za chodu. Namísto sdělení, co je čeká, řekl: „Za čtyřicet pět sekund holopočítač naprogramuje nové hřiště. To je jediné, co máte, lidi. Uvidíme, jestli tentokrát budete vypadat jako vojáci a ne jako banda hoven na nožičkách!“

Wilks promluvil do mikrofonu počítače. Zbořené zdi kolem nich a bunkr se začaly rozplývat, jak počítač splachoval minulý scénář. Wilks se otočil a odcházel pryč, když se zahájila stavba překážkové dráhy. Bude vypadat skutečně a v rámci možností i hmatatelně, avšak šlo pouze o iluzi.

To, čemu se postaví tváří v tvář, až přijde čas, nebude iluze. Na to můžeš, vojáku, vsadit.

8

Dveře konferenčního pokoje se před Billií rýsovaly jako chřtán smrti. V pokoji čekal posudkový tým tak jako mnohokrát předtím.

Zhluboka se nadechla a vešla dovnitř.

Stál tam Dr. Jerrin a neusmíval se.

Špatné znamení.

„Posaď se, Billie," řekl.

Podívala se na šest dalších tváří. Tři doktory znala, jeden administrátor z lékařského centra, jeden právní zástupce vlády, jeden její právní zástupce a poslední se měl přesvědčit, že toto neobvyklé lynčování je zcela příjemné a legální,

Billie usedla.

Jerrin pohlédl na ostatní členy týmu. Pročistil si hrdlo, nervózně si pohrával s plochou obrazovkou na stole. „Billie, zdá se, že jsme se s tvojí léčbou dostali do slepé uličky."

„Skutečně?" vyhrkla Billie. Nemohla zabránit ironii v hlase, ale to nic neměnilo. Šlo pouze o záležitost formy. Nepustí ji ven. Ne teď. Asi nikdy. Stráví život na tomto místě.

„Dr. Hannah navrhla novou léčbu, která nám překvapivě nabízí šanci na zastavení tvých nočních příhod."

Billie se vypnula, ale jen trochu. „Skutečně?" Nyní s menším sarkasmem.

Jerrin se podíval na Hannah, tlustou blondýnku z nějakého studeného klimatu, alespoň pokud se to dalo odhadnout z neustálého chladu v jejích slovech. Hannah řekla: „Ano, máme s touto metodou

jisté výsledky v léčebných procedurách trestní kolonie. Jde o skutečně jednoduchou proceduru, operaci, používající znamenitý chirurgický laser, který eliminuje předdefinované oblasti určitých mozkových komplexů-“

„Cože?! Mluvíte o vypálení mýho mozku!“

„Takže Billie,“ začal Jerrin.

„Seru na to! Nechci to!“

Hannah se usmála, s kyselým výrazem. „To skutečně není na tobě, drahoušku. Stát má zde jisté neodvolatelné právo. Se svými fantaziemi představuješ nebezpečí pro sebe i pro jiné-“ „To nejsou fantazie! Wilks tam byl, Wilks, voják, který mě zachránil na Rimu! Zeptejte se ho! Najděte ho a zeptejte se ho!“

Stála teď vzpříma a ječela na Hannah.

Dveře se otevřely a vešli dva zřízenci, v rukou elektrické obušky.

„Na čem je?“ zeptala se Hannah, jako by Billie byla hluchá nebo mimo pokoj.

Jerrin odpověděl: „Triazolam, Haliperidol, Chlorpromazin, dvojitá dávka.“

„Vidíte?“ řekla Hannah. „Přivyknutí. Vystřídali jsme ji na všem, co máme, a vždycky řekla všechno. Neměla by být schopná ničeho kromě chůze -a podívejte se na ni.“

Billie bojovala v sevření dvou zřízenců, schopná mírně je posunovat, navzdory jejich velikosti.

Jerrin si povzdechl. „Domnívám se, že máte pravdu.“

„Doktore Jerrine! Ne! Prosím!“

„Je to nejlepší řešení, Billie. Budeš o hodně šťastnější beze snů.“

„Jenže co dalšího mě to bude stát? Vezmete pouze sny?“

Jerrin zíral na stůl,

„Pouze?“

„Mohou se vyskytnout mírné vedlejší účinky. Menší ztráta paměti v některých oblastech.“

„Vy parchanti, vymažete to, kdo já jsem, že ano? Uděláte ze mě zombi!“

„Teď Billie-“

Se silou zrozenou z hrůzy se Billie vytrhla zřízencům a dala se do běhu. Dostala se ke dveřím dřive, než ji třetí zřízenec stačil plesknout obuškem. Najednou upadla, neschopná kontrolovat svaly.

Ó, Bože! Vymažou jí mozek. Stejně dobře by mohla být mrtvá, protože až to provedou, nikdo už nebude uvnitř.

9

Wilks zíral na počítačový obraz, jak čísla a slova víří do ztracena. Zatraceně. Musel jsi se dívat, Wilksi? Musel jsi ukojit svoji posranou zvědavost? No dobře, teď to víš.

A co s tím nyní uděláš?

Wilks vyklouzl z tvarovaného křesla před vojenským terminálem. Pokoj se nacházel v knihovním komplexu MILCOMu, normálně vyhrazený pro důstojníky, avšak on byl speciální případ, že ano? A i kdyby mu nezařídili mimořádné použití systému, býval by se mohl do souborů podívat. Neděláte devatenáct let u Společenství, aniž byste se nenaučili pár fíglů.

Když Wilks vycházel z knihovny, několik základňáků sedělo v budkách a pracovalo. Bylo těžké vydobít si hodnost bez válečné vřavy nebo alespoň služby v jiném světě a všichni tito hoši louskali soubory, studovali a doufali, že výukou pomocí pásků se někam dostanou. On si to nemyslel.

V mžiku by jim nabídl své místo v misi, pokud by chtěli měnit, ale to se nestane. Šel, dokud se nerozběhl.

Oukej, brachu. Podíval ses, na cos chtěl. A co s tím teď budeš dělat? Odejdeš? Pravděpodobně budeš sežvýkán na sójový protlak několik hodin poté, co se dostaneš na planetu vetřelců. Loď odráží za osm hodin a ty jsi povinen se přihlásit do šesti. Co jiného ti ještě mohou udělat?

Přikyvoval si, když míjel tlustého majora, který opouštěl studovnu. Major se podíval na hodnostní prýmek na Wilksově rukávu a zamračil se. Začal něco vykládat, asi kázání o zóně pouze pro důstojníky, ale Wilks se mírně pootočil, aby muž mohl vidět jizvu od kyseliny na tváři.

Tlustý major zbledl, ruka bezděčně směřovala k vlastním odulým čelistem. Wilks téměř viděl pracovat jeho mysl. Objevil se zde voják bez šarže a nikdo by ho tady nečekal, důstojník by ho měl pro jistotu zkontrolovat kvůli důvodu a povolení. Na druhou stranu, dotyčná osoba měla obličej jako zlá nestvůra z počítače a možná bylo lepší prostě ho nechat jít. Jistě se zde nepotuloval náhodou, někdo ho určitě poslal.

Dobrá úvaha tlusťochu, pomyslel si Wilks. Usmál se a roztáhl tak jizvu do grimasy. Oukej, sper to ďas. Trčel tady mezi tou verbeží. Znal chlápka na programování, který mu dlužil velkou službu. Je čas o ni požádat. Stejně už moc dlouho nebude moci vybírat staré dluhy.

Wilks se vydal hledat dlužníka.

Lékařský komplex se rýsoval jako lesknoucí se odporná bestie z plastu, železné pěny a skla, když Wilks opustil kabinu a vydal se směrem k němu. Měl oddělení, číslo pokoje a svolení programátora v MI-7. Odchod ze základny nepředstavoval problém, ačkoliv to měl zakázáno. Každý systém, který udělali, se dal obejít. Šarže mohly mít svá privilegia, ale hoši ze zákopů znali vlastní finty.

Přijímací podložka ve dveřích komplexu měla klávesnici starého typu, starožitnost, však proto si vybral tento vstup a ne čtečku očí. Wilks nabušil kód, který dostal.

Zámek zazvonil a dveře se rozevřely. U všech všudy, bylo to lehčí než zaplácnout mouchu. Vešel dovnitř. Lidská hlídka si hověla v křesle za stolem, sledovala promítání porna v prohlížeči, který držela v ruce. Uviděl Wilkse a nahá těla zmizela, když zařízení vypnul a pohlédl na seznam osob s povolením vstupu.

„Mohu vám pomoci?“

„Jasně, mám jít za Dr. Jemném.“

Strážný se podíval dolů. Musel spatřit Jerrinovo jméno. Zavlnil rukou nad ovládacím pultem a položil před sebe seznam návštěv. „A vy jste...?“

„Emile Antoon Khadaji,“ oznámil a poskytl tak muži jméno ze staré knížky, kterou kdysi četl. Strážný se opět zadíval dolů. „Nevidím zde vaše jméno, pane Khadaji.“

Wilks nemohl najít a dostat se do souboru pacientů, neměl dost času, přestože doktorovo jméno si pamatoval dobře. „Jsem dohodnutý na poslední chvíli,“ prohodil. „Někdo odřekl.“

Strážný se zamračil, „Musím to ověřit u doktora,“ zahudral.

„Dobře. Ověřte.“ Poskytl strážnému dobrý výhled na svoji tvář. Chlap s takovým obličejem má určitě psychologické problémy, že jo? Hlídač nebyl podezíravý, pouze se držel disciplíny. Pravděpodobně neměl moc práce, zbýval mu čas na sledování porna.

Když strážný sáhl po komunikačním zařízení, aby zavolal doktorovi, Wilks pomalu přesunul pravou ruku k pravému boku. Měl automatickou pistoli, uspávačku, usazenou v koženém pouzdře za pasem přímo nad pravou hýždí. Byla ilegálně upravená tak, aby na vzdálenost dvakrát deset metrů mohla spolehlivě dopravit omračující překvapení,

Wilks se rozhlédl po chodbě nahoru i dolů. Nikdo nablízku.

Vytáhl své eso a držel ho oběma rukama. Těžký plast v jeho sevření chladil. Hodilo to pěkně úzký paprsek, abyste mohli zamířit, laser měl instalovaný pod zavalitou hlavní. Jasně červená tečka tancovala po strážném a zastavila se na čele.

Hlídač se podíval vzhůru. „Hej!“

Wilks vystřelil.

Strážný se zhroutil v křesle. Wilks ho upravil tak, aby to vypadalo, že usnul. Chlap se probudí za půl hodiny s bolestí hlavy, ale jinak bude v pořádku. Vytáhl čárový ID kód strážného a připnul si ho ke kapse u košile. Neoklamal by snímač, pokud by se ta věc pokusila porovnat sítnicový vzor, ale kolemjdoucí uvidí, že má visačku a pravděpodobně je nic nenapadne. Až strážný přijde k sobě, bude po všem, ať už to dopadne jakkoliv. Ale pro každý případ se Wilks sklonil a nakrmil zámkový kód bezpečnostního systému virem, který si sehnal. Pokud to bude mít předpokládaný účinek, nakazí se hlavní systém budovy. Dlouho odsud nikdo nezavolá ven pro pomoc, ne, dokud si nestoupnou

k oknu a nezakřičí ‚haló'. Na vnitřní bezpečnost to nemělo vliv, ale Wilks si spočítal, že se s tím vypořádá. Byl koloniálním vojákem, u všech bohů, a zastřelil by se v den, kdy by nebyl schopen poradit si s pár ubryndanými policajty ve výslužbě. Zastrčil uspávačku zpátky pod civilní sako a usmál se. Je čas vzít svoji partnerku na procházku.

Dveře do Billiina pokoje se otevřely. Nezmohla se na víc než slabé otočení hlavy, neboť ji k posteli poutalo tlakové pole.

„Wilksi!“

„Sbal si kufry, dítě. Jdeme na projížďku,“ Zašel vypnout tlakové pole.

„Jak jsi se-? Proč-?“

„Promluvíme si později,“ přerušil ji. „Právě teď sebou musíme hodit. Možná jsem si vyrobil pár nepřátel na cestě sem a myslím si, že nemáme čas, abychom to nyní projednávali.“

Billie se svalila z postele. Popadla šaty a oblékla si je. „Jsem hotová.“ „Cože, nechceš si upravit vlasy, nebo udělat makeup, nebo něco podobného?“ zašklebil se.

„Plazila bych se po rozbitém skle, abych se odtud dostala. Jdeme.“

Otočil se a vystrčil hlavu do chodby. „Oukej. Vzduch čistý.“

Následovala ho.

Dařilo se jim dobře, než se dostali do síně s výtahy. Dveře roury se otevřely a ven vyšli dva zřízenci a dva strážní, rychle se pohybovali. Strážní měli vytažené uspávačky a zřízenci mávali elektrickými obušky.

Wilks nezaváhal. Vytáhl zpod saka pistoli a vystřelil, Billie pozorovala, jak se červený bod zbraně promítá na hlavách strážných a zřízenců. Tři z nich Šli k zemi, zbraně potichu klaply o měkkou podlahu. Poslední *zřízenec* se překulil a stanul před Wilksem v pozici z nějakého bojového umění,

Wilks zastrčil zbraň. „Stůj za mnou, dítě.“

Zřízenec se přiblížil a roztočil obušek, jako by šlo o meč.

Wilks uhnul doleva, uchopil nataženou paži muže a udeřil ho pod žebra.

Zřízenec zachroptěl, opět naznačil otočku a švih obuškem a Wilks ho kopl, koncem boty zasáhl zboku koleno.

Billie slyšela, jak koleno dozorce praská.

Noha dozorce se ohnula a on klesl, avšak Wilks stáhl chodidlo zpět a znovu ho vymrštil, drtě patou mužovu hlavu. Zřízenec odletěl stranou a narazil do zdi chodby.

„Schody?“

„Tudy!“ Billie následovala Wilkse až na konec chodby. Přelétla pohledem po strážných a zřízencích, když procházela kolem. Vyřídil je téměř okamžitě, ani se nezapotil.

„Proč jsi nezastřelil toho posledního?“ zeptala se, když došli ke schodišti.

„Došly náboje do pistole,“ odpověděl, „Neměl jsem čas znova nabít.“

Sešli o dvě patra dolů - její pokoj byl ve čtvrtém.

„Tohle není přízemí-“ začala.

„Vím. Mají teďobsazané dveře. Musíme najít jiný východ.“

Šla za ním. Dvojice se pohybovala tiše a hbitě, ale neběželi. Technik na ně pohlédl, když procházeli jeho stanovištěm. Wilks se usmál a kývl hlavou.

„Jak to jde?“

Technik rovněž odpověděl kývnutím. Pak se rozsvítila řídící tabule a odvedla od nich pozornost.

„Pohyb,“ špitl Wilks Billií. „To bude poplach.“

Billie se rozběhla. Na konci chodby se nacházel nouzový východ oknem, ale k otevření potřeboval páčidlo. „Je to kódovaný zámek,“ vyhrkla Billie.

„Jo a já neměl čas zjistit čísla všech východů,“ poznamenal Wilks. „Ale mám takový šikovný univerzální klíč. Pozornost z vojenské zbrojírny Společnosti.“

Billie zjistila, co tím myslel, jakmile Wilks nanesl chomáč něčeho, co vypadalo jako vlasový gel na mechanizmus zámku, třikrát to zmáčkl a odsunul dozadu.

Za nimi začal technik vřeštět. „Hej, vy dva! Zmizte od toho okna! Zavolal jsem Bezpečnost!“

Gel vzplanul jasně modrým plamenem a začal syčet, jako by šlo o kus sójového masa na příliš horkém grilu. Plastikové pouzdro zámku pěnilo a teklo jako voda.

„Nedívej se na to," poradil jí Wilks. „Spálí ti to oči."

Billie se otočila a viděla technika, jak k nim směřuje.

„Wilksi!"

„Žádný problém." Vytáhl pistoli zpod saka a namířil ji na muže.

Technik se zastavil. Ruce držel před sebou v obranné poloze. „Hej, hej, uklidni se!"

„Padej odsud," řekl Wilks.

Technik se otočil a prchal.

Wilks se usmál. „Je zábavné, co zmůže prázdná pistole, že jo?" Dal zbraň pryč.

Zámek stekl do louže na podlaze, plastiková struska. Wilks kopl do okna, a to se otevřelo ven na postranních pantech. Vyklonil se a podíval dolů.

„Příliš vysoko na seskok, zlámali bychom si kotníky,"

Vytáhl ze saka drobné zařízení. Billie pozorovala, jak rozmotává pár držadel, které z té věci vyčnívaly v pravém úhlu. Zaoblený čtverec z černého plastu o velikosti ruky velkého muže.

Wilks přístroj narnířil na parapet okna a dotkl se tlačítka. Hlasitě to vystřelilo. Z trubice na konci vyletěl tenký bílý provaz a zasáhl parapet. Stiskl další tlačítko a začaly se vysouvat kotouče provazu. „Jedna, dva, tři, čtyři," odpočítal. „Oukej, nastaveno. Vylez mi na záda."

Billie poslechla.

Vyšplhal na parapet, otočil se tváří do chodby a začal se spouštět po vnější stěně dolů. Provaz vycházející z té věci vypadal nechutně tenký na to, aby je udržel. „Drž se, musím se zaklonit," řekl.

Pevně ho sevřela rukama i nohama. Pažemi jim zajišťoval odstup od stěny, když se pomalu sunul po zdi dolů.

„Pavoučí lano," poznamenal. „Neboj se, provaz udrží i deset mužů a nic se mu nestane."

Během několika sekund se dostali na zem.

„Kam jdeme?,“ ozvala se Billie, když mu sklouzla ze zad.

„Záleží na tom?“

Zavrtěla hlavou. Ne. Nezáleží. Kdekoliv to bude lepší, než aby mi tady rozebrali mozek.

10

Dvojice se spěšně vzdalovala.

„Tady je Salvaje, přináším vám slovo od Pravého Mesiáše. Poslouchejte mě, mí přátelé.

Vím, co vám schází.

Znám vaši nekompletnost.

Mám odpověď.

Pravý Mesiáš z vás může učinit posvátné nádoby. Neboť synové a dcery Pravého Mesiáše vám chtějí pomoci nalézt spásu. Poslouchejte a věžte, že mluvím pouze pravdu! Falešní proroci a falešní bohové přivedli náš svět na pokraj záhuby! Falešní bohové žádají, abyste je uctívali na dálku, ale zůstávají studení, nestranní a sterilní. Pravý Mesiáš se s vámi spojí! Můžete Pravého Mesiáše cítit, můžete se Pravého Mesiáše dotknout, splyňte v jedno s Pravým Mesiášem! Nedovolte sami sobě již déle zůstávat v omylu, moji bratři a sestry! Odhoďte řetězy a okovy útlaku, zbavte se starého a vytvořte si svůj prostor v novém!“

Pravý Mesiáš přichází, bratři a sestry. Brzy bude přijímání možné a pouze ti, kdož se otevřou konečné zkušenosti, přežijí nadcházející zpustošení, které na sebe člověk přivolal! Připravte se, připravte se na Příchod! Poslouchejte volání ve snech! Poslouchejte a buďte pozorní!“

„A je to, doktore,“ řekl Pindar. „Jsme z éteru pryč,“

Salvaje pokrčil rameny. „Instaluj nový disk. Mé poselství musí pokračovat.“

Byla řada na Pindarovi, aby pokrčil rameny, „Jsou to vaše peníze.“

„Peníze nic neznamenají, hlupáku. Rodiče mi zanechali miliony, věřící mi poslali další miliony. Brzy to bude bezcenné, všechny výrobky člověka budou bezcenné na této prohnilé planetě. Pravý Mesiáš přijde. Brzy.“

Jo, jasně, pomyslel si Pindar. Možná by si měl vzít pár brzy-bezcenných Salvajových kreditů a strávit několik dní v Domě potěšení madam Lu.

„Cokoliv řekneš,“ přitakal Pindar. Ten chlápek byl ale šaman. Blbý jak přejetá plotice. Ale dokud platil, čerta starýho ho to zajímá. Klidně ať si tady třeba tancuje nahatý pomazaný burským máslem. Další dva takoví a mohl by jít do důchodu.

Pravý Mesiáš. Jasně. V pořádku. 11

Zelený a Červený vyšli před divadlo, kde jejich zahálející limuzína odfukovala štěrk z plastové cesty o rozměrech silnice. Řidič se dotkl tlačítka a zadní dveře se otevřely. Zelený a Červený nastoupili do limuzíny a klesli do podušek, které byly nastaveny tak, aby jim perfektně seděly. „Do věže,“ nařídil Červený řidiči.

Limuzína se pomalu pohnula a klouzala pryč na vzduchovém polštáři.

„Co sis myslel?“ zeptal se Zelený.

„Lidé skutečně chodívali a společně poslouchali tenhle hrozný rámus?“ Zelený se zasmál. „Tvrdí to historické knihy. Říkali jim rockové koncerty. Vlastně je navštěvovali, místo aby pohodlně seděli doma v obývacím pokoji a sledovali je na holovizi.“

„Jaký měli důvod?“

„Bylo to kvůli úplnosti zážitku-podívaná, zvuk, pachy, pocity-sdílená zkušenost.“

Červený zavrtěl hlavou. „Divím se, že jsme vůbec civilizovaní. Riskovat smrt na neregulovaných vozovkách kvůli poslechu skřípajícího hovna. Taky se divím, že všichni neohluchli.“

„Hej, časy se mění. Už nenosíme zvířecí kůže a nemlátíme se navzájem přes hlavy palicemi.“

„Když se bavíme o palicích... jak to jde s odposlechem?“

„Tak dobře, jak se dalo čekat.“

„Myslíš záležitost s tím jak se jmenuje? Massey? Žádné problémy?“

Zelený pokýval hlavou. „Ne. Je to vyřešeno.“

„Co se vlastně stalo? Nedostal jsem všechny detaily.“

Zelený se natáhl k baru limuzíny a vyťukal kód. Za okamžik automat dodal dvě baňky pěnivé modré tekutiny. Zelený si vzal jednu a druhou podal Červenému. „Hnmm. Na barového robota to není špatné.“

„Mluvil jsi o...?“

„Ano. Víš, jeden z lidí od spojů uklouzl. Poslal do Masseyovy rezidence nekódovaný soubor. Počítač ho nezachytil. To by samo o sobě bylo špatné, ale bohužel se k materiálu dostal Masseyův syn.“

„Hloupé,“ řekl Červený a usrkl svůj drink.

„Velmi hloupé. Chlapec to ukázal matce. Žádný z nich neporozuměl všem aspektům, pochopitelně, ale viděli dost, aby případně zkompromitovali misi. Massey byl ve sprše, když zpráva dorazila. Jakmile vyšel, žena začala žvanit o tom, co viděli.“

Zelený si vstříkl do úst více pěny.

„Massey skutečně neměl na výběr, ne, pokud chtěl zajistit bezpečnost.“

Chlapec se usmál na otce. Massey úsměv opětoval. Natáhl se a vzal synovu hlavu jemně do svých dlaní. Pohyb byl tak rychlý, že chlapec neměl ani čas být překvapený. Dvojité zkroucení. Prasknutí kosti, okamžitá smrt.

Oči manželky se rozšířily hrůzou, ale dříve než mohla strávit čin, který viděla, Massey k ní dorazil. Jednoduchý, nacvičený pohyb, rychlý, bez utrpení. Muselo se to provést, avšak přeze všechno je miloval. Nemohl pro ně udělat nic lepšího. Zasloužili si to.

„Bože. To je teda síla,“ vyhrkl Červený.

„Ano. Byl ŠOK, samozřejmě, ale vzali se před šesti lety. Očekával bys, že bude chtít, aby tu špinavou práci udělal někdo jiný. Ale on to provedl sám. Společnost zajistila, že se vyšetřovací tým z místní policie choval přátelsky a přijal Masseyovu verzi, že je našel mrtvé po příchodu domů.

Místní ruka zákona to označila za nepodařenou loupež nebo násilný čin někoho dost chytrého, aby obešel bezpečnostní systém budovy.“

„A co spojový technik, jak se to vyřešilo?“

Zelený dopil baňku a navolil si další. Podíval se na Červeného s jedním obočím zvednutým.

„Ne, mně stačí.“ Zelený pokračoval: „Massey ho oddělal. Tělo nacpal do odpadu, z kterého se dělá hnojivo. Chlápek teď pravděpodobně pomáhá růst kytkám a zelenině v půltuctů zemí.“

„Massey se musel hodně nasrat, mám dojem.“

„No, to je na tom nejdivnější, nebral to osobně. Zabil ho čistě, žádné mučení, jestli mám správné informace. Byla to pro něj jen další práce.“

„Buddho, ten je chladnokrevný. Kdyby nějaký chlápek byl zodpovědný za smrt mé choti a děcka, myslím, že bych ho chtěl trochu zkrotit, než s ním skončím.“

„Jenže ty nejsi sociopat. Pro Masseye je práce na prvním i posledním místě, pořád. Nezáleží mu na tom, co musí udělat, jen když splní úkol.“

Červený předstíral, že se otřásl. „Máme nějaké zabezpečení proti selhání toho exota?“

„Samozřejmě. Snad si nemyslíš, že bychom takového chlapíka nechali běhat bez kontroly. V hypotalamu má voperovaný C9 obvod a pípátko. Kdyby se někdy obrátil proti nám, stačí, aby se někdo z Bezpečnosti dostal k němu dost blízko, vyslal kódovaný signál - a bum! Masseyova hlava se změní ve velkou mísu, plnou mozkového salátu.“

„Dobrá,“ řekl Červený. „Takové jako je on potřebujeme, ale budu spát klidněji, když budu vědět, že se ho můžeme v případě potřeby zbavit.“

„Nedělej si starosti,“ uklidnil ho Zelený. „Na takové věci musíme myslet my. A máme to pod palcem.“

Massey odcházel z pohřbu manželky a syna zasmušile, ale to jenom hrál svou roli. Nic zvláštního necítil, O jednu ženu a dítě méně nic neznamenalo. A i když si na ně zvykl, zvykne si i na to, že tu nejsou. Tak se věci měly.

Na paty se mu pověsil hlídací pes. Šikovně se zamíchal mezi kolemjdoucí před krematoriem. Je dobrý, pomyslel si Massey, ale všiml si ho už před několika měsíci. Nedal to samozřejmě znát, protože je lepší nechat čmuchala slídit, když si myslí, že o něm nevíte.

Masseyovi se chtělo ušklíbnout, ale zachoval vážnou tvář. Všiml si chodce, který šel ve směru k vozidlu, jímž má jet domů. Společnost si myslela, jak je chytrá, když mu nechá při běžné lékařské prohlídce injektovat biovýbušninu. Ale Massey měl tolik peněz, že nevěděl, co s nimi. A když měl člověk dobré doporučení, mohl získat velmi dobrého doktora. C9 šlo velmi snadno odstranit. Kapsli, velkou jako špendlíková hlavička, šlo také snadno vložit do tlakové uspávací pistole. Když před několika týdny jel na dovolenou do Amazonské rezervace, samozřejmě ho sledovali. Rezervaci tvořilo téměř dvacet čtverečních kilometrů „autentického“ deštného pralesa, ohraničeného silně střeženými poli, která držela zvířata uvnitř a lidi vně. Mezi tamní divokou zvěř patřil také hmyz a škůdci, kteří rádi kousali. Masseyův nohsled ztratil svůj repelent, alespoň si myslel, že ho ztratil, A když ho moskyti začali kousat, jeden ho kousl obzvlášť hodně. Ohnal se po něm, ale minul, protože to nebylo hmyzí kousnutí,

A nyní ta smrtící kapsule C9 byla zahnízděna v nohsledově mozku. Až jednoho dne pošle kódovaný signál k zabití Masseye, bude velmi překvapen. Massey navíc lokátor mírně upravil. Kašle na to, jestli vědí, kde je teď. Až se rozhodne, že nechce, aby o něm věděli, pípátko přestane odesílat signál, sotva

si sáhne na knoflík na opasku.

Doktor, který operaci provedl, byl součástí oceli, která nyní tvoří visutý most na Marsu. Žádné zahrávání s možným prozrazením.

Dokud ho nechají dělat jeho práci, Massey nebude dělat společnosti žádné potíže. Ale kdyby mu přestali důvěřovat, no, nemá cenu být nepřipraven. Chybovati je lidské, i když on chyby nedělá. Je vždycky lepší být ve střehu.

Tentokrát to byl pořádný džob. Za hodně prachů.

Kdysi Massey peníze jen hromadil. Dosud se mu dařilo. Nikdo se mu nevyrovnal. Společnost si myslela, že je chytrá, ale patřila do jiné kategorie než on. On

byl nejlepší. A měl v úmyslu být nejlepší ještě hodně dlouho.

Ačkoliv byl Wilks jenom seržant a teoreticky podléhal všem vyšším důstojníkům, na této misi mu dával rozkazy jenom Stephens. Chtěli ho mít na lodi, a tak se mu dostalo tohoto privilegia. Wilks si myslel, že by ho měl využít.

Ze všeho nejdřív si udělal exkurzi po lodním počítači, zasloužil si to. Mohl se dostat hodně daleko. Dovést Billii na loď bylo snazší než dostat ji z nemocnice. Když Wilks dopravoval dva rezervní boxy pro hyperspánek, Billie ležela v jednom z nich, v tom s neprůhledným víkem. Nikoho ani nenapadlo, aby se ho na něco ptal. Protančil kolem vojáka opřeného o dveře. Prohodil s ním jen pár slov. „Hej, seržo," řekl muž. „Trochu pozdě, ne? Máte jen pár minut do nástupu."

„Žij rychle, umři mladý-" spustil Wilks.

„-a zanech po sobě hezkou mrtvolu," dokončil voják. Zasmál se.

Wilks zavrtěl hlavou. Většina civilistů si myslela, že všichni koloniální vojáci mají ocelový pohled, jsou tvrdí jako boty, smrtící jako krabice plná acrutianských vos a ostří jako pokoj s jehlami. Že mohou žvýkat hřebíky a čurat připínáčky. Ve skutečnosti byli obyčejní vojáci ještě děcka, vousy jako broskvové chmýří, že nestálo za to se holit, a zelenáči jako každý náctiletý. Člověk nemusel být nijak chytrý, aby prošel zkouškami pro základní vojenský výcvik. Když jste našli místo, kde budete sedět při testech a byli schopni naťukat do počítače své jméno, byli jste pravděpodobně schopni přijetí. Jak dlouho jste po takovém přijetí zůstali naživu, záviselo na tom, jak dobrého tréninku se vám dostalo a jak hloupí byli vaši důstojníci. Takže takové výmysly o vojácích kolovaly, samé bludy. Wilks pronesl boxy kolem vojáka. Nikdo nečekal, že by chtěl propašovat člověka na vojenskou loď opouštějící Zemi. Při cestě zpátky možná, hodně lidí z hraničních světů chtělo domů, ale málo komu by se chtělo vplížit se na loď a cestovat do horšího.

Stephens vysere cihlu, až to zjistí, ale to už bude pozdě. Neotočíte hvězdný člun a nepoletíte zpátky padesát světelných let, abyste vysadili černého pasažéra. A nedovolíte si na této misi žádné výlety navíc. K čertu, budou pryč alespoň jeden rok skutečného času, tak to bylo propočteno, a až se vrátí, všechno může být také úplně jinak. Wilks pokrčil rameny. Stephens byl idiot. Kancelářská krysa, nemá vůbec žádné zkušenosti v akci, nemluvě o bojových. Musel mít nějakou protekci, když byl jmenován, a neměl nejmenší ponětí o tom, jak je to nebezpečné.

Vyškrtnutí plazmových zbraní byla první hloupá chyba. Chtěl se předvést, ukázat Wilksovi, kdo je velitel. No, bude litovat. Možná budou litovat všichni.

Wilks složil boxy ve spánkovém oddělení. Stiskl knoflík a kryt na boxu s Billií odskočil.

„Oukej, dítě, poslouchej, co se děje. Poletíme na planetu příšer. My dva víme, co jsou ty věci zač, ale nikdo nám nevěří. Možná se nevrátíme."

Tvář jí zbledla.

„Můžu tě ještě vysadit, jestli chceš."

Čas se na dlouhý okamžik zastavil.

Konečně zavrtěla hlavou. „Žila jsem s nimi většinu svého života," řekla. „Bude lepší, když se s nimi setkám a dostanu se z toho. Ať to dopadne jakkoliv."

Přikývl, „Tak se na to dívám já. Dobrá. Zapnu přívody k této jednotce a uložím tě k spánku. Nashle na druhém konci."

„Jasně."

Začal stahovat kryt.

„Hej, Wilksi?"

„Ano?"

„Díky, žes pro mě přišel."

Pokrčil rameny. „Máme něco společného, dítě. Měli jsme oba zemřít na Rimu."

Přikývla. „Ano, vím."

„Možná nákopem nějakýmu hmyzu zadky, než bude po nás." Opět přikývla. „Budu na to myslet." „Doufám, že nebudeš mít sny." „Ty taky ne."

Zavřel jednotku a dal ji na místo. Trvalo mu jen několik sekund připojit kabely a zapnout přívod energie. „Spi sladce, dítě.“ Potom se Wilks otočil a

12

odkráčel.

prohlížení dat -

POUZE PRO ČTENÍ

:. :: ...: ...::... :::.. . ...: . . . ...:::.::

Autorizovaný personál, POŽADOVÁNO POVOLENÍ

TS-1. Bionárodní interní memorandum 385769.1/ A,rev.II

Pro provozní účely Zpráva o vývoji: Vládní plavidlo Benedict odstartovalo podle plánu 5. dubna 2092 0900, vojenský kosmodrom To-owoomba. Standardní posádka plus oddíly 1-4, Foxova četa, První Extee divize, Druhá koloniální armáda. Velení, plukovník H. S. Stephens, (viz příloha, osobní dodatek A).

Bionárodní loď K-014 vypuštěna k pronásledování, echozámek, 415192, 0900.5, plná robotika a rezervní EXP série androidů pod velením výkonného asistenta Bezpečnosti, P. Masseye.

(Joel, ty vcelku víš, o čem to je, ale já ti zrekapituluji některé podrobnosti, které ti mohly ujít, když jsi byl na dovolené. Forma života vetřelců, kterou chtějí získat hoši od vlády, je pěkné svinstvo, a oni ji budou pochopitelně chtít využít pro vlastní zbrojní program. Nemusím říkat, že kdyby se to stalo, bude to v rozporu s naším zájmem. Podle posledního rozhodnutí Nejvyššího soudu o patentovaných formách života, vytvořených nebo objevených, by nám mohlo trvat deset mizerných let, než bychom ten zmatek v systému dali do pořádku. Tak nahoře se rozhodli, abychom se zavěsili na federály, až poletí do domoviny vetřelců (jejich umístění se tak zatraceně tají, že se nám to nepodařilo vypáčit z nikoho vydíráním ani penězi) a získali tolik informací, kolik jen bude možné.

A samozřejmě nechceme, aby federálové získali vlastní vzorek. Ten chlapík, Massey, má své příkazy a je tam nejlepší. Udělá skutečně všechno, aby je zastavil.

Pravděpodobnější slyšel o chlápkovi, který se dostal do rukou Výzkumu. Zachránil se na jednom našem nákladním expresu, naštěstí s jedním z těch hnusných embryí omotaným kolem obličeje. Loďbyla studěná, systém mrtvý, ale ta potvora ho nějakým způsobem stabilizovala, skoro jako kdyby spal ve speciální nádrži. Jenom to by samo o sobě znamenalo ohromné bohatství, kdybychom k čertu věděli, jak to ta potvora udělala.

V každém případě, jak ta štěnice, tak muž z posádky byli stále naživu, a tak je dali do Houstonských laboratoří na analýzu. S tímhle máme pořádný náskok před federály, jsme vybaveni na kompletní testy. Začni přemýšlet, za co utratíš své prémie, Joel, z tohohle všichni pěkně zbohatneme. Tak to by byly hlavní detaily. Je tam ještě něco, o co se zajímají psychouši, tak si to projdi. Nashle u oběda v úterý - Ben.)

VÝŇATEK - LÉKAŘSKÁ ZPRÁVA - případ # 23325 - Maria Gonzales.

Pacientka má 24 let, svobodná WD, WN žena, kavkazská Španělka, gravidita O, stěžuje si na noční můry. Lékařské vyšetření negativní, žádné známé alergie, PH nemoci se omezilo na menší URI, občasná celková malátnost, zlomená L. fibula, věk 19. Veškerá laboratorní vyšetření v normálu. Pacientka má deset let BC implantát, žádná jiná léčení.

DR. RANIER: Maria, řekni mi o tom snu.

GONZALES: Dobrý, dobrý, jedu podzemní dráhou v LA se svou matkou-

RANIER: Vaše matka před několika lety zemřela?

GONZALES: Si, rakovina, (pauza) Jsme na lince Wilshire a jedeme do centra města. Ve vlaku není nikdo, jen my. (pauza - smích) To je opravdu děsivé, víte? Ještě jsem neviděla prázdný vůz podzemky.

RANIER: Pokračujte. GONZALES: A náhle se ozve velký hluk, jako kdyby něco narazilo do střechy vozu. Potom skřípění.

RAINER: Skřípění?

GONZALES: (oživle) Jo, jako když někdo kope, víte? Ale také skřípění nehtů o kov. (pauza) [Poznámka vyšetřujícího lékaře: pacientka vykazuje vzrůstající nervozitu, diaphoresis, bledost.]

Pak se vlak zastaví a já si uvědomuji, že něco se snaží dostat dovnitř. Něco špatného. Tak řeknu matce, mami, pojď, musíme odtud vypadnout! Ale matka jenom tak sedí a usmívá se na mne, víte? (pauza)

Potom najednou střechu někdo roztrhne, jako kdyby to byl papír, a tyhle věci se proškrábou dovnitř. Nic takového jsem ještě neviděla, jsou to bestia, como se dice? Příšery, se zuby a velkými hlavami jako banány. Natáhnu se, abych matku přitáhla k sobě, ale ona se změní v jednu z těch věcí, její obličej se roztáhne! Je to hrozné! A vypadá to tak... skutečně.

Případ # 232337 - Thomas Culp

DR. MORGAN: Co se stalo potom, kdy přišli?

CULP: No, pokoj vypadal nějak zkresleně. Potom jako kdyby cosi vyšlo z přístroje, ale posunulo obvyklou zarážku hologramů. Jako když pěst prorazí plexisklo. A potom mně ta věc - nějaká příšera - popadla. Nemohl jsem hnout ani jedním svalem! Otevřelo to tlamu, zuby mělo dlouhé jako moje prsty a uvnitř byla další tlama, menší, tu taky otevřelo, ó Buddho! Dostalo mě to a já se nemohl ani hnout!

Případ # 232558 - T. M. Duncan DUNCAN: Tak jsem stál vedle letecké obsluhy, trochu jsem ji balil, a najednou jsem si všiml, že je mi nějaká povědomá. Jako bych ji znal.

DR. FRANKEL: Povědomá? Poznal jste ji?

DUNCAN: Jo. Za vteřinu. Podobala se mé matce. Tak jsem si pomyslel, že bych to neměl zkoušet na svou matku, a najednou se jí roztrhne hruď a hrne se ven věc vypadající jako had nebo velký úhor, se spoustou vyčnívajících zubů, zvracelo to krev, vylétlo z ní a přistálo na mojí tváři! (pauza) Vtom jsem se probudil, a řeknu vám, nikdy jsem nebyl tak šťastný, že jsem vzhůru. Neusnul jsem dva dny.

Případ # 232745 - C. Lockwood

LOCKWOOD: Bylo to vlhké, slizké od krve, blyštělo se to, tvrdé jako nějaký obrovský ozubený kokos a chtělo se to do mě zavrtat!

Orona se v kanceláři otočil od počítače k asistentovi. „Zajímavé. A všechno z okruhu asi padesáti kliků, říkáte?“

„Ano, pane. A medicomp zaznamenal tucet dalších podobných případů.“

„Co mají ti pacienti společného?“

„Vysoké hodnoty na Cryerově stupnici a přinejmenším dvojnásobné hodnoty na Emersonově měřiči empatie.“

„Aha. A popisy jsou identické?“

„Virtuálně identické.“

„Důvod?“

„Neznámý. Nejlepší návrh od medicompu je nějaký druh telepatické nebo empatické projekce. Možna, že tím způsobem spolu ta stvoření komunikují a možná se snaží komunikovat s námi.“

„Hm,“ zamračil se Orona. „Naše údaje prozatím nenaznačují, že by vetřelci byli inteligentní, A drželi jsme je pěkně pod pokličkou. A přesto tady máme vlnu spontánních... spojení. Proč teď? A proč tady na Zemi? Tady nejsou žádní vetřelci.“

Počítačové hlášení nad postelí podávalo úplný obraz o pacientovi. Likowski James T. ležel pod tlakem v Hyperdynovém systému model 244-2. Jeho EEC, ECG, myotonní hladina, základní metabolismus, hodnoty mitosis a kompletní krevní obraz se neustále objevovaly na monitoru. Krevní tlak, dýchání, srdeční pulz byly zaznamenávány. Diagnostický přístroj snímal a reguloval teplotu, aby pacientovi nebylo ani horko, ani zima. Do levé femorální žíly měl zavedenu výživu s perfektní zdravou směsí. A Foleyova cévka a konečníková drenáz odváděly všechny odpady. Na tomto speciálním pacientovi společnost nešetřila peníze. Čistý pokoj byl izolován nejnovější dostupnou technikou a všechny návštěvy, lékařské i ze společnosti, musely nosit speciální chirurgické plně osmotické obleky s vlastním přívodem kyslíku.

Jižní stěna byla z jednosměrného zrcadla a pozorovatelé mohli vidět pacienta přímo přes trojitou skleněnou stěnu, když si to přáli. Hlavní ošetřovatelský tým tvořilo sedm doktorů. Šest lékařských techniku pracovalo na směny jako monitory, osmnáct strážců a poplachové zařízení zajišťovalo bezpečnost celého mediplexu. Likowski James T. odtud nikam nepůjde ani ho nespatří nikdo bez povolení. V pozorovací místnosti stáli

dva lidé a sledovali pacienta. Jeden byl vysoký, světlovlasý, téměř holohlavý a velmi bystrý. Byl to Tobiáš Dryner, M.D., T.A.S., PhDr. a vedoucí týmu. Druhý muž byl menší, měl tmavší vlasy a měl jich více, nebyl tak chytrý, ale vůbec ne hloupý. Šlo o Louise Reine, rovněž M.D., T.A.S., ale tento neměl zvláštní doktorát z biosystémů. Avšak byl to člověk společnosti a viceprezident v Biodivizi, a to znamenalo hodně. Dryner zodpovídal za pacienta, ale Reine zodpovídal za projekt.

„Jak je mu?“ zeptal se Reine.

Dryner zavlnil rukou nad tlačítky, reagujícími na pohyb. „Poslechněte si sám.“

Ozvalo se: „-někdo mi řekl, co se ksakru děje? Co se stalo? Chci mluvit se svou ženou. Zatraceně, proč jsem tady? Cítím se dobře! Trochu mne bolí žaludek, to je všechno, nepotřebuji všechen tenhle cirkus!“

Dryner znovu pohnul rukou a zvuk zmizel. Odešel od zrcadlové stěny k magnetoencephaloaxiálnímu holografickému prohlížeči a stiskl klávesu. Obrazovka se rozsvítila a objevil se člověk v měřítku 1:4. Obraz se zamlžil, pohnul a kůže a vrchní svaly zmizely a obnažily vnitrní orgány. Obraz se začal pomalu otáčet kolem své osy. Dryner stiskl další tlačítko. Pod mužovými žebry, v žaludku, zeleně zazářil zárodek vetřelce.

„Chci životní velikost obrazu,“ nařídil Dryner.

Vetřelec se čtyřikrát zvětšil.

„Zajímavé,“ řekl Reine a pozoroval, jak se obraz otáčí. „Není divu, že ho bolí žaludek.“

„Saje malé množství krve z jedné menší tepny, tady,“ řekl Dryner a ukázal prstem místo na obraze. „Jinak mu to nepůsobí žádné škody. Rychlost růstu je značná. Kdyby šlo o lidské mládě, narodilo by se za několik dnů, ne měsíců. Fyziologie je nepochopitelná. Nemůže z něj dostávat dostatek výživy. Musí spotřebovávat nějaké zásoby. Nebo má ďábelsky zázračný metabolismus.“

„Vypadá jako malá fazole se zuby,“ poznamenal Reine. „Příšerný bastard.“ Pauza. „Ví pilot, že to tam má?“

„Prozatím ne. Cítí se trochu nesvůj. Provedli jsme neurální stimulaci, abychom zlepšili endorphinní a enkephalinní hladinu, ať necítí bolest, pouhý tlak. Nechtěli jsme riskovat léky na toho parazita, abychom mu nepoškodili systém.“

„Dobrý nápad.“

„Je tu samozřejmě také otázka etiky, máme-li pacienta informovat zcela pravdivě o jeho stavu.“

„Jaký je váš názor?“

„No, studujeme novou formu života. Chování hostitelského organizmu může být důležité. Mohlo by dojít ke změně některých hormonálních sekrecí, kdyby to pacient věděl. Na parazita by to mohlo mít škodlivý nebo blahodárný vliv - to je těžké říct. Prozatím si hoši z Chemického myslí, že zvýšení epinephrinu by urychlilo růst.“

„Chcete říct, že když bude vědět, že ta potvora si prokouše cestu ven a zabije ho, až dozraje, bude strachy podělaný a té štěnici se to bude líbit?“

„Je to možné.“

Reine si povzdechl. „Ta věc má cenu miliard, víte to? A pilot žije na propůjčený čas. Má rodinu?“

„Ženu a dvě děti.“

„Dostanou od společnosti pojistku?“ „Samozřejmě.“ „Pak mu to povězte.“

Červený stočil fax z Bezpečnosti do kornoutku a hodil ho dobře mířenou střelou do likvidační jednotky. Tenký list z umělé hmoty narazil na stěnu, když vletěl do ústí jednotky a vypařil se. Žlutý záblesk a slabounké pop!

Otevřely se dveře místnosti a vešel Zelený.

Oba se na sebe usmáli. Zelený se zeptal: „Četl jsi fax z Houstonu?“

„Ano, četl.“

„Vypustil jsem pár drbů, abych je nalákal. Lidé od Quan Chu Lina se mohli přetrhnout, jaké dělali nabídky. Chce nám dát maximum za výlučné právo, jestli to bude mít z poloviny takový úspěch, jak jsem mu vylíčil.“

Red se zařehtal. „To je ale prdel. Můžeme toho bastarda ždímat tak, že Quan Chuovy peníze budou vypadat jako kapesné.“

„To jsem si myslel. Ale neškodí hodit trochu návnady. Ať se žraloci kolem stáhnou a požerou se navzájem kvůli příchuti toho, co jim chceme nabídnout.“

„Máš pravdu, brachu. Já si už kupuji dům na Maui. Možná si koupím ještě loď a příští léto pojedu na Belt, co myslíš?“

Zelený se zasmál. „Proč ne? Budeš si to moci dovolit. Já, já uvažuji o novém Hyperdyne 129-4s-milovaný pomocný model.“

„Androida pro zábavu? Fajn, jestli ti to manželka dovolí.“ „K čertu, možná jí koupím taky jednoho. Zabaví se tak, že si nevšimne, když zmizím.“

Oba se zasmáli. Vyjde-li to tak, jak má, bude to lepší než výhra v loterii. Přinejmenším.

13

Salvaje ležel na posteli u děvky a pozoroval nahou ženu, jak věší kalhotky na šňůru nataženou přes celý pokoj. Byt se nacházel až úplně nahoře, kde horký vzduch z otevřených oken z nižších poschodí s sebou nesl odporný zápach, způsobený pobytem příliš mnoha lidí na malém prostoru. Pachy vařené zeleniny, potu a rozbitých záchodů tomu ještě přidaly.

Nahá děvka byla přinejmenším už v sedmém měsíci těhotenství a nesla pod svým srdcem těžký plod, který jí deformoval postavu. Antikoncepce selhala a ona si to rozhodla nechat. Vždyť tady byl dobrý trh pro boháče. Lidé, kteří chtěli novorozeně, aniž by je donosili, sem přicházeli až ze severu. Dostala by pohodlně zaplaceno za šest měsíců. Kromě toho věděla, že jsou muži, které těhotné ženy přitahovaly. Ne tak jako jeho, ale přesto.

Salvaje na ni civěl, stejně jako orel pozoruje kořist, kterou chce ulovit.

Když skončila s věšením spodního prádla, obrátila se k němu. Byl také nahý.

„To na mě budeš jen zírat, anebo chceš, abych pro tebe něco udělala?“ Prsty jedné ruky utvořila kolečko a začala tím pohybovat jako muž při masturbaci. Poté se konečkem jednoho prstu dotkla rtů a druhá ruka zavadila o chloupky v rozkroku.

Ne,“ řekl. „Chci se na tebe dívat. A taky chci, abys mi řekla, jaké to je, mít v sobě život.“

Děvka pokrčila rameny. „Jsou to tvoje prachy.“

„To teda jsou. Pojď sem.“

Posunula se směrem k němu a sedla si na postel, Salvaje jí položil jednu ruku na břicho pod svěšenými prsy a řekl: „Ty znáš zázrak nošení nového života. To musí být báječné.“

Zasmála se. „To určitě, báječné! Záda mě bolí, nohy mám celé napuchlé a na záchod musím jít patnáctkrát za den a za noc. Dítě mě někdy kope tak silně, až mi z toho padají kalhoty. Báječné!“

„Řekni mi více,“ zaprosil. Cítil se být rozrušený. Nenosila nic více než bastarda, jehož otec byl zákazník, který platil.

Pochyboval, jestli ta děvka vůbec věděla nebo se starala o to, kdo to do ní vložil. Záviděl jí. Dokud nepřijde Mesiáš, tohle bylo nejblíže k poznání, jaké to je. Usmála se jeho erekci, kterou si mylně vyložila a řekla: „Aha, tak ty chceš vědět, jaké to je, dobře, řeknu ti to, udělám ti to, jaks' to ještě nezažil,“

Později, když se Salvaje dostal ke dveřím vlastního bytu, vynořil se před ním celý promoklý technik Pindar.

„Kde jsi byl tak dlouho? Čekal jsem na tebe téměř celou zasranou hodinu!“

„Nestarej se, já ti za tvůj čas zaplatím.“

„Můj čas je přesně to, o co se starám,“ řekl Pindar. „Jako například, kde budu trávit čas, když mě u toho chytnou, co? Víš, že se stáváš nějak slavný? Kluci z géčka sestavili sledovací tým, který dostal za úkol najít tě. Něco se děje, něco víc než jen normální zátah na nějakého piráta. Do čeho ses to namočil, Salvaji?“

Salvaje otevřel dveře a oba vstoupili dovnitř. „Bojí se mě.“ řekl. „Kvůli mému poselství.“

„Kecy,“ odtušil Pindar. „Jsou stovky takových, kteří se jim každý den dostanou do sítě. Kážou o všem, počínaje čistou vodou, konče skupinovým sexem jako cestě k Bohu. V TCC-éčku se nepotí pokusy o nalezení, ale ty jim stojíš za vyšetřování plného rozsahu. Chtěj tě dostat za každou cenu. Už mě vyslýchali.“

„A tys jim řekl...?“

„Nic jsem neřekl, myslíš, že jsem blbej? Ti dokážou pohřbít člověka tak hluboko, že ho nikdy nikdo nenajde. Ale já chci vědět, do čeho jsem se to dostal. Proč jsi tak důležitý?“

„Už jsem ti to řekl, mé poselství.“

„Poslouchej-“ „Ne, ty poslouchej! Ty nejsi nic, jsi hmyz. Mesiáš přichází! Já jsem nástrojem ztělesněného boha a takoví jako ty, mě nemohou zastavit. Jestli se potřebuješ něčeho bát, pak se obávej mne, techniku. Já mám oči a uši všude, a jestli mě zklameš, tak nenajdeš díru dost hlubokou na to, abys ses do ní schoval před mojí odplatou, rozumíš?“

Pindar zakroutil hlavou a začal se odvracet. Salvaje ho popadl za ramena, zatočil s ním a odstrčil ho tak prudce, že muž doslova odletěl dozadu a praštil se o zeď.

„Do prdele!“

„Jestli se pokusíš zmařit mé plány, postarám se o to, abys umřel tou nejhorší smrtí, jakou si vůbec dokážeš představit! Rozumíš?“

Technikovi se rozšířily oči náhlým strachem. „Jo, jo, no jasně! Já jsem chtěl jen říct, že to začíná být nebezpečné. Bude to stát-“

„Nezajímá mě, co to stojí! Náš čas už téměř přišel. Poselství musí pokračovat. Má organizace je utvořena, mám už stovky, tisíce těch, kteří vykonají můj rozkaz bez toho, aby věděli, kdo jsem, ale já potřebuji poslat své poselství dál!“ Pindar na Salvaje tupě zíral. Salvaje necítil k technikovi nic než pohrdání. Pro něj byl slaboch a zbabělec, který se bojí bezvýznamných věcí. Mesiáš by neměl žádný užitek z takových sraček, jako byl on. Vůbec žádný.

Na palubě Bionárodní lodi K-014 někde v neznámém prostoru a čase Massey hovořil ke své posádce androidů. Byly to experimentální, lehce postradatelné modely s krátkou délkou života. Společnost sestrojila pouze jednu sérii se speciálními úpravami s tím, že kdyby se svět dozvěděl, o jaké změny šlo, společnost by měla co dělat, aby to vysvětlila. Androidi mohli být naprogramováni, než mise opustí Zemi, ale Massey neriskoval. Tím, že si to nechal pro sebe, sníží riziko na

minimum. Nemůžete dostat odpověď od někoho, kdo ji nemá a Massey by v případě zajetí svůj život ukončil a zanechal za sebou jen otázky.

Massey se postavil před promítací zeď, na které byla zobrazena vládní dopravní loď Benedict za letu. „V pořádku," prohlásil, „tady je náš cíl. Pět hlavních vchodů, tři nouzové východy a devět dopravních vjezdů včetně hlavní paluby. Náš prvotní vstup bude přes dveře č. l na zádi, zde." Ukázal na chvějící se obraz. „Druhý vstup v případě blokování bude poklop č.2 vpředu. Jako třetí vchod se použije nouzový východě.l, zde."

Androidi vše sledovali mlčky.

„Budete vybaveni stříkačkami na měkké terče. Zatímco oni jsou trénovaní vojáci, my máme moment překvapení na naší straně - nečekají nás. Navíc máme další munici v našem arzenálu.

Ti, kdo z posádky a vojáků přežijí, budou ušetřeni, dokud nedorazíme na místo určení, kde je pravděpodobně budeme moci využít jinak. Přístup k taktickému počítači pro vaše individuální úkoly, úplná data ohledně přizpůsobení ve 0400 zítra ráno. To je vše!"

Posádka androidů stále beze slova seděla. Massey věděl, že na úkol stačí. Bylo tam sice riziko neúspěchu, ale Massey nepochyboval o tom, že by překonal malé překážky. Do plánu, který vypracoval do nejmenších detailů, zahrnul všechno. V takových žaležitostech byl nejlepší a bude mít úspěch. V tom byla ta pointa. Jeho nevzrušovaly peníze, které mu platili, ani jmění, které společnost získá, a nebyla to ani smrt androidů nebo členů posádky. Nejdůležitější byla, jako vždy, výzva.

Tentokrát šlo o asi nejzáludnější práci, jakou kdy v životě přijal a chtěl, aby vše šlo hladce. Massey měl jen jeden cíl, stejný jako vždy: vyhrát. Nic menšího ho neuspokojí. Raději zemře, než by prohrál.

Ušklíbl se. Na smrt ještě nebyl připraven. Takže nezemře.

Když se na palubě dopravní lodi Benedict námořníci probudili z hyperspánku, chvíli trvalo, než překvapení proniklo k Stevensovi. Wilks uvažoval nad tím, jestli by na to muži vůbec přišli, kdyby při počítání stavu jeden přibýval. Muži z čet se okamžitě seřadili - znali jeden druhého- takže Billie vystupovala z rady. Stephens si však nebyl jistý, neměl seznam vojáků po ruce a nebyl je schopen identifikovat ani podle jmen ani podle

tváří. Wilks sledoval, jak se plukovník zachmuřil při pohledu na cifry na ploché obrazovce.

„Seržant Wilks," štěkl Stephens.

„Pane."

„Na svém seznamu mám jednoho muže navíc." Wilks uvažoval o zatajení, ale Stephens by na to dříve nebo později stejně přišel. Další odkládání už nemělo smysl, „Přibral jsem jednoho muže, pane." Stephens překvapeně zamrkal, „Cože?"

„Civilního odborníka na vetřelce, pane."

„Cože?! Zbláznil jste se? Tohle je přísně tajná vojenská mise, seržante! Za toto vás dostanu k vojenskému soudu! Strčí vás tam do té nejhlubší díry, kde když nahoře rozsvítí, vy to dole uvidíte až za rok!"

Wilks cítil, jak se někteří vojáci usmívají, ale neotočil se, aby viděl kteří. Řekl jen: „Ano, pane."

Stephens přešel pohledem vojáky a Wilks věděl, že se snažil najít neznámou tvář. Zkoušel, leč mamě. Zastavil se. „Řekl jsem jim, že jsi nespolehlivý. Mohl jsi zvorat celou misi, mistře! Rovnováha na G-lodích je kritická při skocích mezi světelnými roky a jeden člověk navíc by nás mohl posunout v meziprostoru o paprsek!"

„Rovnováhu jsem vyvážil, pane. Ze skladu jsem vyhodil padesát kilogramů nějakého jahodového svinstva, ještě než jsme odstartovali."

Bueller stojící za Wilksem zašeptal Easleymu: „Je to v prdeli. Mně to jahodové svinstvo chutnalo-"

„Drž hubu," odpověděl šeptem Fiasley.

„Hodím tě do trestné brigády a zničím kód," řekl Stephens, který stále ještě hledal toho, kdo tam nepatřil. Protože byli všichni oblečeni v košilích přehozených přes spací kombinézy, nic nemohlo Billií prozradit. Košile také zakrývala její nemocniční oblečení. I když to bylo hloupé, Wilks se dobře bavil Stephensovou neschopností. Jen si upevnil mínění o plukovníkovi.

Čas trochu se pohnout. „Mohl byste to udělat, pane. Ale mohlo by se taky stát, že se v GENu budou zajímat o to, jak je možné, že jste

neobjevili černého pasažéra před startem s tím, že konečná kontrola je jednou z povinností velícího důstojníka, pane.“

Wilks věděl, že to byla Stephensova první akce v terénu a že mu záleželo na tom, aby všechno šlo hladce, aby se neukázal ve špatném světle. Čas pro nadhoz. „Mohl bych si s vámi soukromě pohovořit, pane?“

Stephens byl bezpochyby nasraný, ale snažil se vidět záležitost ze všech možných úhlů a odhadnout, jak to skončí, až se vrátí domů. Wilks by nevsadil zlámaný kredit na to, že se vrátí domů, a proto mu to tak nevadilo, zatímco Stephens uvažoval jinak.

Otočil se a zamířil ke zdi na zádi.

Wilks ho následoval. Za nimi nastoupené čety vojáků vše sledovaly a snažily se zachytit jejich rozhovor. Když byli dost daleko, Stephens se otočil. Jeho zuřivost se nezmenšila.

„Tohle musí být zatraceně v pořádku, Wilksi.“

„Pane, kdybyste mohl prokázat, že vy jste byl zodpovědný za přijetí civilního odborníka, pak tam nebude žádný problém. Skryl jste CMA kód ve svých záznamech, že ano?“

Stephens se upřeně zahleděl na Wilkse. Kdyby oči byly lasery, z Wilkse by už byl dávno syčící škvarek na palubě. Wilks nemohl zkontrolovat Stephensovy záznamy, jelikož přístupové příkazy přesahovaly jeho počítačové umění, avšak byl si docela jistý, že plukovník zainstaloval CMA kód tak, aby se blížil datu začátku mise. Šlo o záchranný pás pro nervózní důstojníky, takové malé pojištění, které tam mohlo dřepět nevyužité, dokud by se něco nepokazilo. Bylo to naprosto jednoduché. Přihlašovací vstupy byly automaticky opatřeny časem a datem operace a CMA kód byl pouze neškodný vklad informací, obvykle jen fráze vztahující se k jakýmkoli datům vkládaným ve stejnou dobu, ale zvláštní tím, že tak docela nepasoval do programu a mohl se kdykoli vytáhnout. Pokud by nastala nějaká nepředvídatelná situace, důstojník by mohl lehce použít kód, kterým by se kryl, tím způsobem, že by vložil nová data a poté by se odvolal k té frázi, jako by to tam bylo uloženo v očekávání těchto událostí. Jakýkoliv delší obrat by mohl být sestaven tak, že každý chytrý počítač by si z něj později mohl vytáhnout, co potřeboval. Důstojník by pak mohl přísahat, že o tom on nebo ona věděla dopředu a mysleli na to, ale v kódu, aby to nikdo nemohl vyslídit.

Představte si, že váš kuchař rozkrádal zásoby a pak je prodával na černém trhu. Při inventuře jste přišli na to, že chybí pár stovek kil. To byste jako velící důstojník nevypadal dobře. Ale kdyby tam byl kód, který by říkal něco jako: „Podezřívám kuchaře z rozkrádání zásob, nezastavím ho však v činnosti, abych mohl dokončit vyšetřování," pak jste věděli, že máte situaci pod kontrolou, a to, co jste udělali, bylo ospravedlněno, protože to bylo v zájmu ujištění. Šlo o starý trik, který by neměl oblafnout nikoho, kdo byl ve službě více než deset minut, ale který byl stále ještě neschopnými důstojníky používán. Wilks si byl jistý, že by to Stephens udělal,

„Proč bych ti měl pomáhat?"

Protože byste pomohl i sám sobě, pane. Roznesu kolem, že naše... diskuze zde je součástí chytrého uskoku, který jste vypracoval z důvodů, souvisejících s nějakou tajnou vojenskou záležitostí, o které nikdo nechce vědět. Když se vrátíme zpět na Zemi, vy jste krytý a já se potichu ztratím, kdy jen budete chtít."

Stephens o tom přemýšlel. Vůbec se mu to nelíbilo a Wilks to viděl, ale on teď myslel jen na svou budoucnost, a to byla ta nejdůležitější věc na jeho denním pořádku. „Dobře," řekl. „Předveď ho a ukaž mi ho."

„Ne jeho, ale ji," řekl Wilks.

„Kde jsi ji našel?"

„Pomohl jsem jí uprchnout z psychiatrického ústavu, pane."

14

Wilks seděl vedle Billie ve společné jídelně, kde se oba nimrali ve vejcích připravených z prášku a tvrdých sušenkách z mikrovlnné trouby. Billie už jedla horší, ale dávno.

„Holka, jsi v pořádku?"

Přikývla hlavou. „Jo. Něco mě bolí a jsem trochu ztuhlá, ale jinak jsem v pořádku."

Wilks si vzal sousto žlutých míchaných vajec. Billie si zatím zběžně prohlédla místnost. První četa seděla shrbena po dvou nebo po třech u vedlejších stolů. Bylo jich osm a Billie si po několika hodinách od probuzení dokázala zapamatovat jejich jména. Pět mužů a tři ženy. Ženy se jmenovaly Blake, Jones a Mbutu. Muži byli Easley, Ramirez, Smith, Chin a vysoký blonďák Bueller. Následovaly další tři posádky koloniálních vojáků, dohromady třicet dva vojáků plus devět mužů lodní posádky. Včetně jí, Wilkse a odpovědného důstojníka Stephense to dělalo celkem čtyřicet čtyři lidí, kteří se vydali vypořádat se s planetou plnou vetřelců.

Na Rimu se nacházelo pětkrát tolik lidí a jen jedno hnízdo těch stvoření. Pouze ona a Wilks přežili. To nebylo zrovna povzbuzující.

Nemohla říct, jak dlouho tam seděla a vzpomínala, ale Wilks ji vtáhl zpět do přítomnosti. „Jdu si dát sprchu," řekl. „Budeš v pořádku?"

„Jo, je mi dobře."

Když Wilks odešel, Billie seděla a civěla na studené jídlo. Jídelna nebyla velká. Čas od času zaslechla útržky rozhovorů.

„Stephens měl blechu v nose, co?" prohodil Fiasley.

„Co čekáš, vždyť je to debil," řekl na to Chin.

„Podle mě se posral strachy," připojil se Ramirez. „Hodina mu nebyla dost dlouhá, jestli víš, co myslím."

Blake vytáhla balíček karet. „Má někdo chuť na partičku pokru? Chině? Easley? Buellere?"

„Já ne," řekl Easley. „Já mám službu, musím to tady projít. Ohřej mi tu ale zatím židli. Za hodinu jsem zpátky." Postavil se a zamířil ke dveřím. Ve výklenku byla uložena sluchátka s mikrofonem a Easley je vzal a zastrčil si jedno do levého ucha. „Dávej si bacha na Buellera, hraje falešně."

„Naser si, máš ho malýho," řekl Bueller. „Dost velkýho na to, aby ho tvoje máma milovala," odvětil Fiasley. Zasmál se a odešel.

Billie pořád civěla na jídlo. Tito chlapi neměli ani potuchy, proti čemu jdou, nezávisle na tom, co jim Wilks řekl. Jedna věc byla o něčem mluvit a druhá postavit se tomu, cítit to, v tom byl rozdíl. Nechtělo se jí do toho znovu jít, i když věděla, že musí. Bylo neuvěřitelné, jak se jí vzpomínky vracely. Připadala si zase jako děcko. Vystrašené děcko. Easley se procházel chodbou, kde se díky umělé gravitaci mohl pohybovat jako v

pozemské budově, možná trochu lehčeji. Přešel první kontrolní stanoviště, zasvítil baterkou do několika koutů nahoře, do kterých nebylo vidět, a poté zahlásil do počítače, přímo do elektronického záznamníku.

„Tady je Fiasley, na obchůzce, 1230 hodin."

Odříkal si své řadové číslo, lodní souřadnice a svá zjištění: „Kontrola zatím neodhalila žádné tlakové trhliny v trupu, žádné napadení ani zvířaty, ani hmyzem, všude je zjevný klid."

Jo a taky žádné obíhání, srážky a přestupky. Tohle byla pěkná otrava, kontrolní obchůzky. Na co vynalezli roboty? Viděli by lépe, pohybovali by se rychleji a ani by je nezajímalo, že přicházejí o dobrou partičku pokru.

Šlo o monotónní práci a Stephens byl takzvaný velitel, který po nich bude brzy chtít, aby si leštili boty a procvičovali bojový výcvik. Stupidní. Easley pokračoval v obchůzce a svítil do tmavých bodů chodby, aby na konci našel to, co očekával - nic. Když se dostal na záď ve čtvrtině zamýšleného kolečka, něco uslyšel. Takový slabý, lidskému hlasu se podobající zvuk. Zastavil se. Znělo to, jako by to přicházelo z lodního prostoru číslo čtyři.

Easley zaváhal.

Obchůzka měla správně zahrnovat jen kontrolu lodního trupu a ne šťourání se v uzavřených odděleních. Ať to bylo cokoli, nebyla to jeho věc. Zvuk se ozval znovu. Téměř jako by někdo mluvil hodně potichu. Taky by to mohl být přenos ozvěny, uvažoval Easley. Už se to stalo několikrát. Větrací otvor vtáhl do sebe hlas na jedné části lodi a přenesl to někde jinde. Husté plasty a kovy použité na výrobu strohých vojenských letadel dokázaly dělat zvláštnosti s vibrací. Easley si pamatoval, že jednou slyšel chlapy zpívat ve sprše v druhé poloviče vojenské lodi T-2. Jo, tak to asi bude.

Kromě toho v rozkaze bylo, aby prohlédnul jen trup, nic více. Kráčel dále. Už to tam bylo zase. Tak co to tam k čertu je, začínal být zvědavý. Může to zkontrolovat, však nemá nikde nic domluveného, tak co. Přemístil se k posuvným dveřím nákladového prostoru a nahmatal otevřený blok.

„-Benedict volá K-014, data dálkového zaměření jsou-"

Easley neměl žádné pochybnosti o tom, že někoho slyšel mluvit. Prošel zvolna nákladovým prostorem obklopeným hromadou beden. Tak, podívejme se na to. Nebyl to žádný přenos ozvěny, ale stál tam chlap, přímo před ním.

Byl otočen zády, takže ho Easley nemohl identifikovat.

„Hej," začal Easley, „co tady dě-?"

Dále se nedostal. Postava se otočila a Easley potom už jen cítil strašnou bolest, jak mu projíždí hrdlem, jako by ho tam někdo probodnul nožem.

„Aaaah!" zasípal Easley, když se nadechnul.

Cítil, že mu v tom něco překáží a uchopil se za krk. Ruce nahmataly něco mokrého a teplého vycházejícího z jeho hrdla. Tlusté jako palec a prolezlo to naskrz!

Pokusil se ječet, ale hlas mu selhal. Jediné, co ze sebe mohl vydat, bylo tiché zasténání. Zvuk se proměnil v zurčení, když mu teplá tekutina začala stékat poškozeným hrdlem do plic.

„Hmmmm! Aauu!" Poznal muže, který mu to udělal, ale nemohl vyslovit jeho jméno. Něco ho praštilo do solaru a všechen vzduch, co Easley měl, mu byl ukraden. Ne... mohl... dýchat! Předklonil se a začal z krku vytahovat špičatý bodec. Šlo to, i když měl povlak z kluzké tekutiny. Potom mu něco rozbilo hlavu a všechno kolem se rozplynulo do šedé barvy.

Technik, kontrolující lodní systém na lodi Benedikt, zaklel. Pilot, zaměstnaný dodáváním správných hvězdných souřadnic do ovládacího panelu, k němu zvedl zrak.

„Co je?"

„Vypadá to, že číslo čtyři na zádi je otevřené." Pilot přelétl pohledem svůj vlastní panel.

„Jo, vidím to." Technik se zeptal: „Je tam naplánovaný výcvik? Nikdo mi nic neřeki," „Je to negativní. Na desce nic není. Zavolej na vrátnici a zjisti, co se k čertu děje,"

„Haló," technik promluvil do hrdelního mikrofonu. „Tady je kontrolní věž. Kdo tam otevřel vnitřní dveře?" Technik vyčkával. Nikdo neodpověděl. „Opakuji, tady je kontrolní věž. Odpovězte, kdokoli jste v bloku A-2,"

Nic.

„Kde je kamera?" zeptal se pilot.

Technikovy ruce přejížděly po tlačítkách. „Nemám žádný signál z monitoru v bloku.“

„K čertu! Zavolej velitele a zjisti, co se děje!“

„Plukovníku Stephensi, tady je kontrolní věž, slyšíte mne?“

Pilot se podíval na svou desku. „Buddho. Kde k čertu je?“

„Možná, že je ve sprše a vypnul svou jednotku,“ řekl technik. „Haló?“

„Co je?“

poklop se zavírá.“

„Tak to je teda něco. Stupidní vojáci si nemají co hrát s technickým zařízením-“

„Uh-oh.“ Pilot se podíval na desku a viděl, odkud pocházejí technikovy nové starosti. Vnější poklop se otevíral. „Nevím sice, co se děje, ale já tomu udělám konec hned teď,“ řekl pilot.

„Budeme procházet přes žhavé pole a já jsem si sakramentsky jistý, že nepotřebuji mít díru v trupu, když se to stane. Zadupu toho cucáka do země a nechám ho zavřít.“

„Potvrzeno,“ oznámil technik.

Pilot nastavil ovládač. „Uh-oh,“ vyrazil ze sebe technik. Obě obrazovky ukázaly, že dveře poklopu byly ještě stále otevřeny. „Někdo se tady dostane do pěkného hovna,“ procedil pilot mezi zuby.

„Dostán se na EVA,“ řekl technik. „Mikrofon v chodbě pořád ještě pracuje.“ Technik rozsvítil vnější osvětlení. „Podívej.“ Obraz postavy ve skafandru, jasně osvětlené vnějším proudem světla, se jim zvolna dostával do výhledu. „Kdo je to, zatraceně? Co tam vůbec dělá?“

Fiasley se probral. Co je? Jeho hrdlo! Sáhl si na něj a nahmatal žebrování obleku s železnou rukavicí. Byl ve vakuu, bez navigace a ve skafandru. Tekutina z jeho rány se vznášela a zamlžovala mu hledí. Pološílený Easley se pokoušel promluvit, aby zavolal o pomoc.

„Aah! Gaauhh!“ Nedokázal však utvořit slova.

Zatočil hlavou ve snaze zjistit, kde je. Támhle kotvila loď, ale vzdalovala se od něj! Šáhl za opasek s náčiním a hledal trysku, s kterou by

se mohl dostat zpět do bezpečí. Opasek byl prázdný. Panika mu sevřela srdce. Rána na krku způsobila, že začal kašlat a dusit se. Umíral. Ne, ne, počkejte! Zahlédli ho. Nemůžeš projít kolem EVA, aniž by tě detektory vzdálenosti nezachytily. Světla byla rozsvícena, věděli, že tady je. Už pro něj poslali. Bude to trvat nanejvýš pár minut. Bude v pořádku. Dají ho dohromady-

Něco se mu vynořilo před obličejem. Nejdříve neviděl přes zakryté hledí, co to je. Posunul hlavu co nejdále dozadu a párkrát zamrkal. Malý váleček o velikosti rohlíku za čtvrťák se vznesl proti talíři. Pomalu se otáčel, zatímco světla z lodi křížila dráhu před ním, aby měl lepší rozhled. Váleček měl na sobě digitální počítadlo-

Easleyho zamrazilo až do morku kostí. Váleček byl časovaný granát a světélkující čísla na něm se snižovala. Pět... Čtyři... Tři..

„Nneeee!“ Nakonec se mu podařilo vypravit ze sebe slovo. Nepomohlo to. Umře. Mikrofony na lodi polarizovaly, když se přes ně přehnal záblesk světla a postava ve skafandru se nehlučně roztříštila na kousíčky. Tělesné tekutiny ve studeném vzduchoprázdnu téměř okamžitě krystalizovaly a rozprášily se do zmrzlých, bezbarvých a průsvitných mraků pod detailním umístěním hvězd v tmavém prostoru. Části výstroje a kusy těla se roztrousily kolem, některé z nich neškodně narážely na trup lodi. Na můstku technik pronesl: „Má to za sebou.“ Pilot pouze přikývl. Taková smrt. Zajímalo ho, jestli ten chlápek věděl, na co narazil. Doufal, že ne.

15

V Houstonu byly Jamesi Likowskimu sděleny špatné zprávy. Měl v sobě něco, co uvnitř rostlo. Dříve nebo později to vyskočí jako narozeninové překvapení poté, co si prožere cestu ven a po jeho narození on zemře.

Tak zatím, Jime. Těšilo nás.

Jednoduché jako facka. Nejdříve byl otupělý šokem, a když to přešlo, tak se ho zmocnil strach. Šel na smrt. Dr. Dryner a Dr. Reine ho litovali, ale nemohli pro něj nic udělat.

„Cožpak to nemůžete usmrtit? Vyřezat?“ „Ne bez toho, abychom zabili i tebe,“ řekl Dryner. „Je to velmi houževnatá forma života.“

Byl úplně klidný, jako kdyby se bavili o počasí. Pro něj je to snadné. Nemá žádného netvora, který mu roste v žaludku. „Ó, Bože.“ Oba doktoři stáli nedaleko od Jima, který seděl na posteli. Oblečeni byli v bezpečnostních kombinézách. Ozbrojený strážce, rovněž ve speciálním obleku, stál přímo za nimi. Příruční zbraň měl zasunutou v koženém pouzdru na pravém boku. „Takže já tady zastupuji funkci inkubátoru.“

To byla otázka.

„Ano, poslouchej, jestli tě to utěší, tvá žena dostane plné pojištění. Bude o ni postaráno.“

„Výborně, hned se cítím mnohem lépe.“

Díky sarkasmu slova vyzněla trpce. Teď, když věděl, co to vlastně bylo, věděl jistě, že cítí, jak se ta věc v něm hýbe. A připravuje se na to, až mu roztrhá střeva. Ne!

„Hej!“ zvolal a položil si obě ruce na břicho. Znenadání se postavil u postele a začal sebou trochu třepat.

Doktoři projevili zájem.

„Likowski? Jsi v pořádku? Jamesi?“

„Telemetrie, co se děje?“ Uvědomil si, že si nedělali starosti o něj, ale o miláčka příšerku, kterou měl v sobě. Bůh je zatrať!

„Já-něco se děje!“ Začal sebou trhat, jako kdyby ztrácel svalovou kontrolu. Jo, něco se dělo, to je fakt, ale ne to, co si mysleli oni. Odtrhl se od Reina a současně ho praštil po tváři. Tančil v půlkruhu a chvěl se po celém těle.

Reine se stáhl zpátky. „Zatraceně!“

Rychle, rychle, zavolejte sem toho strážce.

„Pomoz nám!“ poručil Reine.

Výborně. Strážce byl statný chlap, který stál s rukama na bocích v postoji, který zabraňoval případnému odzbrojení. Šlo o ohranou fintu

starého Delrina, která spočívala v přidržování řemínku palcem a zajištění bezpečí pro zbrojní pouzdro. Jim o tom věděl, protože když dělával pouličního hlídače, používal stejnou taktiku. Kdyby to byla ruka vojenské speciální jednotky, neměl by šanci, ale protože nebyla a navíc strážce měl rukavice, jestli chtěl použít rafinovanější fintu, musel by mít volnou ruku, aby se mu povedl stisk.

Strážce ho uchopil za ramena a Jim se nechal položit zpátky na postel, kde ho mohli připoutat.

„Jsem-je to dobrý, už to přešlo.“ Snažil se uvolnit. „Díky za pomoc,“ řekl strážci. Usmál se.

Když se na něj strážce usmál zpátky přes průsvitnou helmu, Jim se natáhl, otočil bezpečnostní pojistku, odepnul řemínek a vytáhl zbraň z pouzdra. Byla to 4:4mm brokovnice se sto náboji v zásobníku. Za spouští měla pojistku, za kterou stačilo jen zatáhnout. Jim otočil pistol v ruce, namířil ji na strážce a vystřelil. Pět nábojů se hyperrychlostí zavrtalo do muže. Kulky byly sestrojeny tak, aby srážkou explodovaly a vyčerpaly svou veškerou sílu na lidském terči, aniž by vyšly z těla. Vstupní otvory byly malé - kulky by prorazily pancéřovanou desku třetí třídy - ale potom by se střely roztáhly a vyhloubily krátery skrze vnitřní orgány ve velikosti dětské ruky.

Strážce padl. Sám se už nepostaví. Dryner a Reine se otočili na útěk, ale Jim do každého napálil dvě kulky mezi lopatky a oni se zhroutili.

Siréna začala houkat.

Jim se otočil směrem k zrcadlové zdi a vypálil další tucet střel. Plastická hmota se nalomila a roztříštila. Vrhl se proti ní a propadl do druhé místnosti s techniky a více strážci sahajícími po zbraních.

Jim se vyšvihl nahoru a pokropil místnost. Muži vykřikli a padli. Zdržel se na dost dlouho, aby mohl vybrat náhradní zásobník z pásu padlého strážce a strčit si ho za pás nemocnických šortek. Utíkal.

Další strážci se roztrousili po chodbě. Jim je postřílel. Od jednoho mrtvého strážce u východu sebral kartu, zamával s ní před snímačem a přilepil se na stěnu, jakmile se dveře otevřely. Vyšli dva strážci s připravenými zbraněmi. Jim do nich vyprázdnil posledních dvacet střel z brokovnice. Sesypali se, jako by jim upadly nohy. Vytáhl prázdný zásobník a zastrčil nový. Utíkal.

Dostal se až k východu budovy. Zastřelil tři neoz-brojené, kteří se ho pokusili zastavit. Nevadilo mu to.

Venku bylo horko a vlhko. Vzduch nasáknutý olejem, ale to mu taky nevadilo. Byl volný.

Vyběhl na ulici. Někdo za ním zaječel. Otočil se a vystřelil několik ran. Nestrefil se. Broky se rozprskly po betonových zdích jako kapky tmavé barvy upuštěné z velké výšky.

Vznášedlo, které se chystalo k přistání, ho málem srazilo.

Jim utíkal k autu a namířil zbraň na řidičku. „Ven!“ zařval. Žena s hrůzou v očích uposlechla. Pokynul jí, aby odešla. Byla to civilistka, neměl tedy žádný důvod ji zastřelit. Naskočil do auta, vyjel z parkoviště a šlápl na plný plyn. Auto rozvířilo prach a zvedlo se ze země.

První palba kulek se odrazila od karosérie. Druhá se provrtala skrze opěradlo, ale minula ho o půl metru. Vzduch zasvištěl, jak střela proletěla kolem.

Auto nabralo rychlost. Měl čas na to, aby si všiml, že sedadla byla potažena vypracovanou, sytě hnědou kůží. Palubní deska z pravého dřeva byla čistá a vyleštěná.

Už ho nechytí.

U brány vykročila hlídka před řítící se vozidlo a zuřivě mávala, aby zastavil. Nevytáhla zbraň.

Jim ženu přejel. Předek vozidla se srážkou promáčkl, auto trochu zpomalilo a jelo dál. Vrata byla otevřena.

Expresní vjezd stál přímo před ním. Vedl přes město až k předměstím. Tam, kde on a Mary bydleli ještě předtím, než se to stalo. Tam, kde zůstala Mary.

Jakmile se zařadil do expresní dopravy, policejní auto se mu objevilo v zrcátku. Zablikalo na něj. Ostatní vozidla se posunula na kraj, aby uvolnila prostor.

Jim jel na plný plyn. Pískání vzduchu děrami v kapotě zesílilo. Šlo o výborný a drahý stroj sestrojený nejen proto, aby dobře vypadal, ale i pro rychlost. V mžiku překročil dovolenou rychlost.

Nicméně policejní auto zkonstruovali pro pronásledování a brzy ho dohnalo.

Mohlo být obrněné. Broky by ho nezastavily.

Z megafonu zaznělo: „Okamžitě zastavte vozidlo! Tady je Houstonská dopravní policie!“ Jim se zasmál. Co by mu mohli udělat? Dát mu pokutu? Vzít mu řidičák?

Auto zvýšilo rychlost a drželo se po jeho pravém boku. Jeli teď na cestě sami. Ostatní auta buď zůstala vzadu, nebo odbočila na jinou cestu.

Jim si oba poldy prohlédl. Za chviličku se ho pokusí předjet a zablokovat mu cestu.

Neměl co ztratit.

Strhl volant doprava. Auto se stočilo a narazilo do pronásledovatele. Cesta byla široká, ale on měl setrvačnost. Policejní auto zakolísalo a mířilo k ochrannému zábradlí.

Řidič se snažil vyrovnat, ale bylo příliš pozdě. Motor zařval, když se pokusil auto vytočit, avšak vozidlo se už zavrtalo do zábradlí, porazilo opěrný sloup a převrátilo se.

Srážka odhodila vůz znovu na Jimovo ukradené auto. Obě vozidla se teď převrátila. Jim posunul kontrolní páku dopředu a zapnul vrtule na plno. Obrátil se. Téměř mu to nevyšlo a převrátil se, ale zatáčku vybral. Nejprve zakolísal, ale pak získal nad vozidlem kontrolu.

Poldové to štěstí neměli. Na zábradlí se jim zachytil list vrtule a roztříštil se. Střepy létaly kolem. Ztráta zdvihu způsobila, že spodní část stroje spadla. Tření obracelo vozidlem stejně, jako si člověk pohazuje nad stolem mincí. Vozidlo znovu narazilo na zábradlí, odrazilo se, převrátilo a přepadlo na druhou stranu. Padalo dvacet metrů a prorazilo střechu rychlého občerstvení.

Jim pokračoval dál.

Dostal se až k oddělení, kde žila Mary. Zastavil vrtule. Vystoupil a vešel do budovy. Zastřelil hlídače ve výtahu, který vstal, aby ho zastavil.

Dveře oddělení se otevřely. Oči se jí rozšířily údivem.

„Jime! Já-oni mi řekli-že jsi mrtvý!“

„Ještě ne.“

Natáhla se k němu a objali se. Pevně svírali jeden druhého.

Dole v hale někdo vykřikl. „Tamhle je!“

Samozřejmě. Věděli, kde bydlí.

„Sbohem, Mary. Přišel jsem se rozloučit.“

Odvrátil se od ní a pokropil chodbu. Vlnil zbraní dopředu a dozadu a křičel jako poraněné zvíře. Broky měnily na zdech tvar a odrážely zpět.

„Aahh!“ zaúpěl někdo, kdo to dostal.

„Musím už jít, Mary. Miluji tě.“

Všechno mu připadalo neskutečné. Mary tam stála s rukama přitisknutýma na obličeji. Otočil se a běžel pryč.

Zamířil na střechu.

Slyšel za sebou kroky. Dostal se na střechu. Našel vznášedlo i s kartou na palubní desce. Rozbil dveře a nastoupil dovnitř. Vzlétl,

Kulky se zavrtaly do vznášedla, ale on už byl pryč.

Kam půjde? Na tom nezáleželo. Nasměroval se k slunci a nastavil páku na plnou rychlost. Letěl pryč. Nikdy ho nechytí. Byl volný, volný, volný!

Najednou však vedle něj sedělo něco obrovského a ohavného, něco tmavého a příšerného. A jeho začalo bolet břicho-

Likowski James T. Ležel připoutaný k lůžku. Břicho ho bolelo. Slzy mu stékaly z vnějších koutků očí, padaly dolů po tváři a skončily v uších. Stáli nad ním dva doktoři v kombinézách. Oba měli obočí zdvižené a zírali na něj přes ochranné obličejové štíty. Za nimi stál strážce, neozbrojený. Nepotřeboval to a oni by sem stejně nikdy nikoho nepustili se zbraní.

Jim věděl, že se všechno odehrávalo v jeho představách. Iluze útěku, který se nikdy nemohl uskutečnit.

Bolest v žaludku se zhoršila, ostrá a palčivá, jako by ho někdo propichoval horkým nožem.

„Aaáá!“

Zesílený hlas řekl: „Změna životních reflexů, doktoři! Srdeční tep jde nahoru, krevní tlak stoupá, myo-tonus přesahuje limit.“

Jim pohlédl na své tělo. Najednou se obnažená pokožka pod hrudní kostí vzdula. Bolest byla neuvěřitelná.

Už nastal čas!

Dryner se sehnul a dotkl se boule, která se objevila na pacientově těle v břišní oblasti solaru. Pokožka se okamžitě zarovnala. „Úžasné," vydechl,

„Přineste sem loveckou síť!" přikázal Reine.

Muž na stole vykřikl tak, že z toho Reinerovi přejel mráz po zádecn. Bože, ten zvuk!

„Pospěš si s tou zatracenou sítí!" Reine se otočil zpátky k muži na stole.

„Cožpak tlakové pole tu věc neudrží?" zeptal se Dryner.

„Pochybuji. Nedostatečná hmotnost. Kde k čertu je ta síť?"

Někdo odpověděl zvýšeným hlasem: „Nikdo tu na to není připraven, bude to chvilku trvat-" „Ještě by se nic nemělo stát," řekl Dryner. „Naše odhady-"

„-byly samozřejmě mylné," dokončil Reiner. „Jestli tady tu síť někdo nepřinese do třiceti sekund, všichni máte padáka!" zaječel. „Nikdo z vás si v tomto oddělení už neťukne!"

Reine houkl k Drynerovi: „Tento vzorek je neocenitelný. Nic se tomu nesmí stát!"

Naklonil se nad zápasícího muže.

Pacient znovu zaječel. Pokožka se vzedmula a protrhla se. Vzápětí se objevila vetřelcova slepá a ozubená hlava.

„Dobrý Bože!" zvolal Dryner a odtáhl se.

Fascinovaný Reine se přiklonil ještě blíže. „Proč, podívej se na to! Je to fascinující-"

„Tady je ta síť," oznámil někdo.

Reine se otočil, aby se podíval.

„Sakra!" utrhl se Dryner. „Dávej bacha!"

Reine se otočil zpátky k pacientovi. Příliš pomalu. „Věc" vyskočila z umírajícího muže. Neuvěřitelně rychle, jako tlustý, obrněný a zkrvavený slizký šíp. Zaútočila na Reinovu kombinézu, prokousla osmotický materiál a prohryzala se skrze těžkou látku, jako by to byl papírový kapesník.

Vyděšený Reine na tu věc jen tupě zíral.

„Přineste síť!“ zavřískl Dryner. „Rychle!“

Nyní se Reine snažil tu věc od sebe odstrčit, ale hlavička už byla pod ochrannou kombinézou. Cítil, jak se mu dostala na kůži.

„Aaauu! Kouše mě to! Dejte to pryč!“

Dryner uchopil věc za ocas, ale vyklouzla mu z ruky. Po dotyku se odtáhla a ještě více se zabořila do Reineovy kombinézy.

„Pomoc! Pomozte mi! Aauu! Óóó!“

Technik se sítí uchopil Reineho, ale doktor se mu v panice vytočil z ruky. Ve strachu se snažil utéci tomu, co na něj zaútočilo.

Vnitřní dveře nebyly dovřené. Reine k nim utíkal.

„Duisi, ne! Porušíš izolaci!“

Reine neposlouchal a ani ho to nezajímalo. Jediné, o co se staral, byla ta věc, která se do něj zahryzávala jako rozžhavené železo.

„Zastav ho!“ zařval Dryner.

Technik se natáhl a minul. Dostal se Drynerovi do cesty.

Zamotali se a spadli.

Dryner se vyprostil pravě včas, aby viděl Reinera otevřít vnitřní dveře a vyrazit k zámku vnějších dveří.

„Zablokuj ovládače dveří!“ zakřičel Dryner.

Příliš pozdě. Reine bušil na nouzový ovladač. Vnější dveře se otevřely.

Izolace byla porušena.

Dryner utíkal za šéfem a křičel na něj, aby zastavil.

„Zabijte to, zabijte to!“ vřískal Reine.

Strážci vytáhli zbraně.

„Ne!“ zaječel Dryner. „Nestřílejte po tom!“

Strážce vypadal zmaten.

„Střel ho do hlavy!“ přikázal Dryner.

Nyní strážci vypadali opravdu popleteně.

„Udělejte!“

Strážci se nehýbali. Reine se rozběhl pryč. On může poškodit vzorek!

Dryner se pohnul. Vytrhl pistoli nejbližšímu strážci, který se mu v tom nepokusil zabránit. Zvedl zbraň. Dryner byl na střední škole šampiónem ve střelbě pistolí. Mohl jít na olympiádu, kdyby více makal. Nevystřelil ze zbraně už roky, ale staré reflexy v něm zůstaly. Reine byl od něj pouze deset metrů vzdálený. Dryner namířil červenou tečku do prostředku helmy utíkajícího muže, zhluboka se nadechl, vypustil část vzduchu, zadržel dech a pozorně zmáčkl spoušť, aby neztratil cíl. Z dvanácti metrů to byl snadný zásah.

Reineho hlava se roztříštila. Upadl.

Dryner složil zbraň. „Promiň, Luisi," řekl. „Ale ty sám jsi přece říkal, jak je vetřelec cenný. Nemůžeme riskovat, že si ublíží."

Strážci a technici na něj jen tupě zírali.

„Teď," přikázal, „mi přineste tu síť."

Ještě pořád měl u sebe zbraň. Všichni se pohybovali velmi rychle.

A nakonec ani nepotřebovali síť. Věci se zřejmě líbilo, kde byla. Jen dobře. Aspoň to bylo jednodušší.

16

Technik Pindar ležel na stole připoután tlakovým polem. Mohl otočit hlavou, ale to bylo vše. Poněvadž byl technikem, dobře věděl, jak tlakové pole pracuje, a věděl také, že osvobodit se z něj je pro normálního muže nemožné. Dokonce i nahraditelný android, sestrojený pro krátkodobé projevy síly, by měl s funkčním tlakovým polem problémy. Možná, že by dokázal utéci, možná taky ne. V každém případě to byla jen teoretická otázka. Nikam se nechystal.

Dva muži v perlově šedých uniformách stáli u stolu a dívali se dolů na Pindara. Podle uniforem je zařadil mezi členy Terranské zpravodajské služby, a to bylo zlé. Velmi zlé. Agenti nepůsobili v domácích zločinech, ale v těch, které by bezprostředně ohrožovaly bezpečí samotné planety. Pindar byl v úzkých, aprieto mucho, a dobře věděl proč. Salvaje. Od té doby, co u něj byl naposledy, Pindar zahájil pátrání na vlastní pěst. Narazil

na informaci, na kterou neměl nikdy narazit, něco tak strašného, že to chtěl vymazat z paměti. A teď, TZS narazila na něho. Věděl, že jednou přijdou, a také věděl, že odsud není úniku.

Jeden z agentů, laskavě vyhlížející muž, který by mohl být dědečkem, se na Pindara usmál a řekl: „Chlapče, máme tady pro tebe nějaké otázky, na které potřebujeme odpověď, jestli ti to nevadí.“

Druhý agent, hubený mladý muž s ostře řezanými rysy a čokoládovou kůží řekl: „Je vám jasné, že máme plnou pravomoc klást vám otázky způsobem, jaký uznáme za vhodné?“

Pindar si olízl suché rty. „Si. Ano, rozumím.“ Už je to tady.

Začátek konce. Adios Pindare. Ať se na to díváš, jak chceš, máš to prohrané..

„Dobře,“ řekl děda a položil na stůl vedle plošiny, na které ležel Pindar, malou plastickou krabičku. Otevřel ji. vytáhl z ní injekční stříkačku a malou ampulku červené tekutiny. Vyprázdnil ampulku do stříkačky.

„Já-já-toho není potřeba,“ řekl Pindar. Pospíšil si s další poznámkou. „Odpovím vám na všechny otázky! Všechno řeknu!“

Hranatá tvář se zazubila a ukázala při tom kusadla, která byla příliš perfektní na to, aby byla pravá. Implantát musí být. „Oh, my to víme, Seňor Pindar. Ale tohle nám ušetří spoustu starostí o tom, zda-li jsou vaše odpovědi pravdivé.“

Dědeček se naklonil nad Pindarem a vpíchnul injekci do velké tepny na technikově krku. Zmáčkl stříkačku. Malý třesk a Pindar ucítil něco ledového protékat oteklým hrdlem a plnit hlavu chladem. Dios!

Hranatá tvář se podívala na chronometr. „Tři. Čtyři. Pět. Už to je.“

Pindar cítil, jak se mu chlad v hlavě proměnil v příjemné, otupovací teplo. Bylo to dobré. Vlastně to bylo více než dobré. Nemohl si vzpomenout, kdy naposledy se cítil tak báječně. Dřívější starosti se vypařily jako kapička rosy na horkém slunci.

Vždyť, kdyby chtěl, by se mohl zvednout ze stolu, vyskočit do vzduchu a rozletět se jako pták! Nechtěl to však udělat. Chtěl si tam jenom ležet a povídat si s těmi milými lidmi, dědečkem a hranatou tváří. Koneckonců bylo úplně jasné, že to byli jeho přátelé, kterým na

něm opravdu záleželo a pro které, kdyby mohl něco udělat, tak by to učinil okamžitě.

„Cítíš se dobře?“ zeptal se dědeček.

Jo!“

„Výborně. Bude ti vadit, když se tě na něco zeptáme?“

„Vůbec ne, dědo, vůbec ne!“

Orona se opřel do křesla. Agent TZS sedící naproti němu neměl na sobě perlově šedou uniformu, jak to měli v předpisech během výkonu služby. I přesto zde nebyly žádné pochybnosti o jeho totožnosti. „Mám to spustit?“ zeptal se. Orona přikývl. „Doufám, že se v tom pletete.“

„Neplatí nás za to, abychom se pletli, doktore. Je mi líto.“

Agent se dotkl ovládání holografického projektoru položeného na Oronově stole. Vzduch se zavlnil a potom naskočil obraz. Blízký pohled na připoutaného muže na stole, který se usmíval, jako kdyby byl nadrogovaný.

„Řekni nám to ještě jednou,“ řekl hlas za kamerou. „Přesně jako předtím,“

„Jasně,“ řekl muž na stole.

„Naposledy, když mi Salvaje vyhrožoval, jsem si řeki, že musím zjistit, do čeho se to namočil,“

„Tak jsem si něco zkontroloval a objevil jsem, že najmul další techniky, aby mu pomohli. Jednoho z nich jsem trochu znal, Gerarda, ten pracoval v biologické laboratoři v Limě. Jel jsem vlakem do Limy a předstíral jsem náhodné setkání. Koupil jsem mu pár skleniček. Dozvěděl jsem se, že Salvaje kdysi pracoval pro Biologickou, ještě než začal s tím svým hnutím. Něco jako hloubkový administrátor. Nepotřeboval peníze, pocházel z bohaté rodiny, ale očividně potřeboval něco z Bionatu. Pak z ničeho nic odešel, avšak pořád byl ve styku s některými techniky. Gerard nevěděl, proč Salvaje odešel, jen pro něj něco zapojil, vybudoval mu malý počítačový systém. Salvaje platil dobře, a to jediné bylo jediné.

Gerard nic jiného nevěděl, ale to stačilo. Věděl jsem, že Salvaje měl svůj vlastní systém.

Tak jsem jednou k němu šel, když byl zrovna na návštěvě u jedné těhotné děvky a vloupal jsem se dovnitř.“ Muž na stole se zasmál. „Jeho ochranné opatření nebylo tak dobré, jak si myslel. Dostal jsem se dovnitř. Najel jsem mu do programu a okopíroval všechny soubory. Vzal jsem je domů. Nikdy se nedozví, že jsem tam byl.

Zjistil jsem, odkud ten Mesiáš pochází, když jsem spustil AV, který ukryl v matematickém programu.“

Agent zamával rukou a obraz zatuhl, vznášel se potichu ve vzduchu.

„Podívejte se na tohle, zatímco bude Pindar mluvit.“ řekl. „Našli jsme to v jeho počítači.“

Agent se opět dotknul ovládání. Muž na stole zmizel a nahradil ho zrnitý obraz Bionárodního loga. Logo bylo přetisknuto planoucím červeným znakem, který říkal: „Oprávněný pracovník, POŽADOVANÁ LIKVIDACE TS-1, Bionárodní Internál AV 42255-1, fotomontáž.

Pindarův hlas pokračoval,

„Byla to špatně nahraná kopie přísně tajných materiálů AV Bionatu, určených pouze pro vnitřní užití. Salvaje to musel ukradnout, anebo to někdo vzal pro něj. Ať šlo o kohokoliv, zvoral to, ztratil část obrazového a celý zvukový záznam, takže tam není žádný zvuk.“

Obraz se rozmazal a pak se ustálil v pohledu na čistý pokoj. Muž ležel na stole a mlátil sebou v tlakovém poli. Pokožka na místě solaru plexus se mu protrhla a objevilo se něco, co vypadalo jako hlavička úhoře ve velikosti mužské pěsti. Jako jehly ostré zuby se zablýskly krví. Tři muži v kombinézách se nad tím skláněli. Úhoři podobné stvoření se vymrštilo z muže na stole jako šíp a zachytilo se o jednoho z mužů v kombinézách. Protrhlo mu v kombinéze díru. „První část nahrávek ukázala narození jedné z těch bytostí. Dále ukázala napadnutí druhého muže.“

Obraz kamery se přepnul na druhý snímač, zaměřil se na úhoře, který zmizel v kombinéze. Kamera se posunula dozadu, aby ukázala vyděšenou tvář muže v kombinéze. Křičel, ale zvuk nešel. Obraz se rozmazal, ztratil se na pár sekund a znovu objevil,

Orona fascinovaně přihlížel.

Muž v kombinéze začal utíkat. Kamera ho ztratila.

Dva muži upadli, když se snažili následovat uprchlíka.

Obraz se opět změnil. Ozbrojení strážci stáli v chodbě. Dveře se otevřely a do výhledu vběhl muž v kombinéze, zakrývající si díru vepředu. Ztratil rovnováhu a odpotácel se pryč. Obraz poskočil. Jiná kamera. Běžící muž.

„Nemohli ho nechat utéci," řekl hlas.

Hlava utíkajícího muže explodovala, krví potřísněná a roztrhaná helma kombinézy odletěla.

Obraz zachytil tělo muže na zemi.

„A teď," řekl agent. „Přepneme na..."

Obrovská místnost. Pancéřové zdi. Vypadalo to jako kontejnerová loď pro řízené termonukleární experimenty. Na lanech viselo nahé mužské tělo. Bezpochyby byl mrtev, většina jeho hlavy chyběla.

Telemetrie zvolna rolovala obrázek, ale postavy ani zvuky nepatřily lidem.

„Nejdříve jsem to neviděl," ozval se hlas., ‚Ale přišel jsem na to, když jsem viděl nahrávky. Zanechali tu věc uvnitř chlapa, kterého zastřelili. Jen tak mimochodem, byl doktor. Viděl jsem to na obrazovce. Byl vedoucím oddělení Bionatu, ještě než se stal krmením." „Umístili tu věc na místě, odkud se to nemohlo dostat a sledovali ji."

Obraz mrtvého muže se ustálil,

„Je to sestříhané," řekl agent. „Salvaje zřejmě nemohl sehnat další nahrávky, takže tohle zachytilo pouze hlavní okamžiky. Ačkoliv se zdá, že má celou zatracenou organizaci, jsou tu zakódovaná jména a platby, takže na tom ještě pracujeme. Sáhl na svůj kontrolní blok."

Obraz vybledl a objevil se nový.

„Tady vidíme, jak vypadá asi v polovině vzrůstu," komentoval agent.

Orona strnule civěl. Ta bytost se příliš podobala rekonstrukci založené na jeho informační AV. Ale počkejte - v polovině vzrůstu?

„Tady je Salvajův Mesiáš," řekl Pindar. „Není to počítačový symbol, jak jsem si myslel, ale je to skutečné."

Obraz opět vybledl, až se úplně ztratil,

„Podle všeho ani Salvaje ani technik nebyli schopni sehnat další nahrávky," řekl agent. „Ale je tu toho více. Naši lidi mají dostatečnou techniku. Podařilo se nám získat další sadu snímků,"

Prázdný obraz se opět rozetměl.

Tentokrát vypadala zrůda daleko větší, vytvarovaná trochu jinak s masivní lebeční deskou, která se rozvětvovala jako paroží. Měla dodatečný pár paží vycházející z hrudní oblasti. Stvoření bylo obrovské, měřítko stálo na kraji místnosti. Zdi nyní pokrývaly svinuté smyčky lesklého černého materiálu a podlaha byla poseta vejci ve velikosti popelnic na smetí,

„Dobrý Bože," řekl Orona. „To je královna." „Jak se zdá, tak se nepotřebuje oplodnit," řekl agent.

Orona zakroutil hlavou. „Tohle by mohlo potvrdit mou teorii, že se královna může vyvinout z trubce pro zachování druhu. Snad nějaká hormonální změna."

Zrůda vycenila zuby a zahleděla se přímo na kameru. Obraz vybledl a opět se ztratil.

„Obávám se, že to je vše, co se nachází na ukradené nahrávce," řekl agent.

„Sladké Buddhovo dítě se vyklubalo ze skořápky," řekl Orona. „Musíme se ho a těch vajec zmocnit. Učiním příslušné opatření a zabereme laboratoř v Limě v zájmu bezpečnosti Terránu."

Agent zakroutil hlavou. „Na to už je příliš pozdě."

Orona zamrkal. „Cože? Co tím chcete říct?"

„Sledujte."

Agentova ruka se magicky dotkla kontrolní desky. Ve vzduchu se zatřpytil nový obraz.

„Toto pochází z bezpečnostních monitorů v komplexu Lima. Všimněte si data."

Orona se podíval na červené číslo v rohu obrazu. Včerejší. Podle hodiny z minulé noci.

„Podle všeho měl Salvaje Pindara pod dohledem. Anebo měl možná informátora u policie. To je jedno. Musel zjistit, že jsme mu na stopě. Ještě

než skončil Pindarův výslech, stalo se toto v peruánské laboratoři Bionatu.“

Na scéně se objevil oplocený okruh. Strážní budka. Dva muži seděli uvnitř.

„Hej, podívej se na to!“ houkl jeden z nich.

Oba strážci vyskočili. Silniční kamera zachytila přibližující se vozidlo. Zastaralý třicetitunový náklaďák se blížil k vratům.

V plné rychlosti.

„Stůj, ty imbecile!“ zařval jeden ze strážců.

Náklaďák narazil do vrat. Vrata byla postavena ze sítě ze zpevněné oceli a ze solidních tyček a sestrojena tak, aby vydržela náraz několikatunového nákladního vozidla, pohybujícího se rychlostí padesáti kilometrů v hodině. Železo se ohnulo, šrouby uvolnily, dráty natáhly..., ale i presto vrata vydržela. Náklaďák se otočil a zastavil,

Ze zničené kabiny vozidla vylezla potlučená žena. Dokázala se postavit. Měla na sobě roucho. Bezpečnostní počítač na ni zaměřil kameru. Měla zkrvavený obličej. Ruce byly prázdné, ale něco měla připevněno na hrudi, zavalitý kruhový přístroj v průměru jídelního talíře.

Jeden ze strážců zmáčkl poplašný knoflík a spustil alarm. Druhý strážce vytáhl zbraň a přikázal ženě, aby zastavila.

Pokračovala v chůzi. Když strážce zvedl zbraň, aby vystřelil, žena explodovala. Obraz se ztratil,

„Buddha,“ řekl Orona.

„Identifikovali jsme bombu jako nálož schopnou zničit pětitunovou budovu,“ řekl agent. „Smetlo to budku, náklaďák a dvacet šest metrů ohrady,“

Hlídkující robot předložil další část nahrávek.

„Záběr filmu, který zachytil robot, přibližující se ke zničené bráně objektu, byl trochu roztřesený. I když se miniaturní kamera nacházela přímo v robotu, díky troskám došlo k rušení signálu,“ řekl agent.

Orona fascinovaně pozoroval. Robot spustil poplach, když se kolem prořítil ukradený autobus plný lidí. Protože byla vyhlášena pohotovost, zbraně robota byly nabité a střelba na vetřelce byla povolena. Pokropil

autobus 10mm dvojhlavňovým samopalem. Kamera zachytila díry po nábojích, které se zavrtaly do těžkých plastových boků autobusu.

Bylo patrné, že lidé uvnitř umírali, zatímco robot, mířící na obsluhu, pokračoval ve střelbě. Poplašné světlo na detektorech vzdálenosti začalo blikat, a jakmile se robot obrátil na nový terč, otáčející se přitom kolem své osy, přiřítil se vzdušný automobil a narazil do něj plnou silou. Řidič umřel v následující explozi s úsměvem na rtech, zatímco on, automobil a robot byly pohlceni plamenem.

„Tuto další část jsme získali ze špionážního satelitu, který sledoval danou oblast," řekl agent.

Záběr se točil shora a měl příliš čistý obraz, který byl dodatečně upraven počítačem při zvětšování nejasných snímků. Tři autobusy se přibližovaly k velké budově, umístěné uprostřed záběru. Bezpečnostní roboti začali na vozidla střílet a pak se ozvala zpětná palba z autobusů.

První autobus se dostal k bráně objektu. Deset nebo dvanáct postav v rouších vyskočilo ven a rozutíkalo se ke dveřím. Z tohoto úhlu Orona nemohl říct, zda šlo o muže či o ženy, ale to bylo stejně jedno, protože byli palbou z budovy sraženi k zemi.

Další tucet postav se vyřítilo z autobusu. Ještě více z dalšího, který přijel za ním a nakonec čtvrtá vlna z posledního autobusu. Téměř všichni byli zmasakrováni. Téměř všichni.

Jedna z postav se dostala ke dveřím. Filtry satelitu radikálně snížily intenzitu bílého výbuchu, když postava vyletěla do povětří. Kouř a trosky z budovy se rozletěly.

„Oddělali tam dveře a stráž," pronesl agent. Říkal to tak, jako by se bavil o tom, co měl k obědu.

Z autobusu se vynořilo více postav.

Obraz se zavlnil,

„Satelit se tady dostal z dosahu," řekl agent. „Pár minut jsme neměli žádnou náhradu. Tento kousek je z bezpečnostní kamery v budově. Dívejte se."

Osamělý strážce bez jedné nohy ležel na podlaze se samopalem v ruce. Střílel kolem sebe, mávaje zbraní dopředu a dozadu.

Cílem poraněného strážce byly postavy v rouších, muži a ženy, kteří se usmívali, když vstupovali do deště kulek. Deset, patnáct a možná i dvacet z nich padlo, než strážci došly náboje.

Kamera perfektně zachytila ženu, která se ohnula nad zraněným strážcem a propíchla mu čepelí tenkého nože oko. Usmívala se přitom, jako by to byla nejveselejší věc, jakou kdy v životě viděla.

Do záběru se dostalo více postav.

„Zastav ten snímek," vyhrkl agent.

Pohybující se postavy se proměnily v olejovou malbu, čistou, ostrou a nehybnou. „Pěkný obraz," řekl agent a ukázal na hologram. „Vidíte ho, druhého zprava?"

Orona přikývl,

„Salvaje."

Orona se zahleděl na vousatého muže. Nevypadal jako fanatik. Ale potom-jak vlastně fanatik vypadá? Měl by slintat a mít pěnu v ústech? „Zapněte to zase."

Přijelo více lidí. Orona odhadoval, že tam muselo být nejméně třicet pět nebo čtyřicet z těch, kteří přežili útok.

„Třicet sedm prošlo kolem kamery," potvrdil agent, jako by mu četl myšlenky.

Na snímku se objevil pohled na dveře. NEBEZPEČÍ, bylo tam napsáno deseticentimetrovým písmem, BIOLOGICKÝ EXPERIMENT. Pouze pro pověřené zaměstnance.

Dva mrtví strážci leželi na zemi. Jeden z nich měl tenký nůž zapíchnutý v oku. Pět zahalených postav se svíjelo na podlaze nedaleko strážců.

„Zbylo jich třicet dva," řekl agent.

Jiný pohled. Tentokrát na vnitřek místnosti. Orona na stěnách rozeznal lepkavý výpotek. Průsvitná mlha, částečně zakrývající řadu vajec, se vznášela nad zemí.

Někteří z útočníků si svlékli roucha a obnažili tím nahá těla. Každý měl na těle tetování trubce vetřelce, táhnoucí se od krku až po rozkrok.

„Zatraceně,“ řekl Orona.

„Našel jsem toho, kdo jim to udělal. Byl to jeden z nich. Zřejmě chodil měsíce po návštěvách. Zlepšuje se to,“ řekl agent. „Podívejte se na tuto část.“

Královna vetřelců se těžce dovlekla do záběru. Zírala na lidi, stáčela hlavu z jedné strany na druhou a naopak, jako by byla zmatená.

Salvaje se před ni postavil. Řekl něco, ale bylo slyšet jen několik slov.

„-být s tebou, Mesiáši!“

„Omlouvám se za ten zvuk,“ utrousil agent. „Měli jsme štěstí, že jsme vůbec něco sehnali. Našli jsme tam modrou skříňku.“

Orona pohlédl na agenta. „Cože?“

„Vysvětlím později. Dívejte se.“

Některá z vajec se začala otvírat. Polovina lidí teď stála nahá se vzepnutými pažemi a zavřenýma očima a čekala. Ostatní zůstali v jiné místnosti, jeden záběr je ukázal, „Sehnali jsme tady několik snímků,“ řekl agent.

První vejce leželo přímo před Salvajem. Stál tam s roztaženými pažemi jako ostatní, ale s očima otevřenýma. Naklonil se nad vejce. Chlopeň se třpytila pramínky lesknoucího se slizu. Objevily se kostnaté nohy, které se zachytily okrajů otevřeného vajíčka a za nimi jako krab vypadající embryo vetřelce v první etapě vývoje. Skočilo to na Salvaje, ovinulo mu svůj svalnatý ocas kolem krku a vtlačilo kladélko do překvapených úst. Potom mu nohama sevřelo tvář a těsně se na ni přitisklo.

Orona viděl, jak muže obešla hrůza, když si v posledním momentě pravdy uvědomil, že skutečnost je jiná, než očekával, Salvaje se pokusil zakřičet.

Trubice nacpaná v hrdle výkřik udusila.

Orona byl jako vědec uchvácen, ale jako člověk se zhrozil.

Ostatní vejce rozšklebily dužinaté otvory a další prvotní embrya vyskočila na čekající obličeje.

Královna to vše netečně pozorovala.

Poté, když všechny lidské bytosti byly infikovány, nejkrajnější vejce vylíhnuta a vyprázdněna do pře-našečů, zbylí lidé v rouších vpadli dovnitř a odtáhli své druhy pryč. Obratně se přitom vyhýbali, aby nebyli napadnuti zbylými vejci. Královna s tím nesouhlasila, byla však připoutána ke svému obrovskému vaječnému váčku a nemohla se hýbat dost rychle na to, aby pochytala utíkající lidské bytosti. „Normálně by tam byli trubci, aby je drželi," řekl Orona.

„Cože?"

„To je jedno,"

Dveře se zavřely. Královna se rozzuřila.

Zatímco útočníci odnášeli pryč své blízké, jeden z nich spatřil sledující kameru, vytáhl pistol a vystřelil. Třikrát se netrefil, ale čtvrtá střela smazala obrazovku.

„Co se stalo?"

Agent pokrčil rameny. „Bezpečnostní systém byl v té době zneschopněn. Už nemáme žádné záběry fanatiků."

„Zneschopněn?"

„Jeden z velitelů ochrany Bionatu zakódoval systém. Kódem sebezničení."

„Cože?"

„O devadesát sekund později se bezpečnostní systém vyhodil do vzduchu-společně s celým objektem."

„Ne! A co vetřelec? A vejce?"

„Roztroušeni po okolí v kouscích ve velikosti nehtu vašeho malíčku, doktore."

„Ó,ne!"

Orona zprávy ohromily. Taková škoda! On by poslal loď přes polovinu galaxie, jen aby získal takové vzorky. A oni, kdyby byli o několik hodin rychlejší, mohli mít jeden tady přímo na Zemi!

Tohle vysvětluje ty sny, které se lidem zdávaly! Zatraceně! Zatraceně! Počkat. Devadesát sekund. Mohlo by to znamenat-?

„A co fanatici? Podařilo se některému utéci? Byl jich tam alespoň tucet nakažených!“

Agent si povzdechl, „To my nevíme. Naši lidé prohledávají celou oblast, aby je našli, ale není po nich ani stopy. Exploze měla půlmegatunový dosah. Podle trosek se nedá říci, kolik lidí tam zahynulo, anebo jestli se někdo zachránil,“

Na okamžik se v Oronovi rozžehl plamen naděje. Může být ještě šance.

„My doufáme, že nikdo neutekl,“ řekl agent.

„Cože? Zbláznil jste se? Tyto formy života jsou neocenitelné!“

„Uvažujte o tom, doktore.“

Orona byl skvělý člověk, vždy ve všem vynikal. Dotklo se ho, co se mu agent snažil říct. Ano, vetřelci byli neocenitelní, pokud byli pod kontrolou. V Bionatu to věděli. Proto byl celý komplex vybudován tak, aby všechno vybuchlo, kdyby došlo k porušení bezpečnosti. Pokud by se vetřelci nějakým způsobem podařilo uprchnout, osvobodit se ze zajeti, následky by byly katastrofální. Dokonce i jediné vejce by mohlo být nebezpečné. Vzhledem k tomu, jak rychle se rozmnožovali a dosahovali dospělosti, a vzhledem k tomu, že se mohli stát královnami, kdyby bylo třeba...

Orona pokýval hlavou. Ano. Pochopil,

Tucet královen vetřelců, které by se schovávaly a snášely vejce - to by mohl být problém.

17

To by mohl být vážný problém.

Billie stála před jedním z „pozorovacích okének“ a dívala se na pramínky světla, které se táhly jako tenké, pokřivené a jasně zářící neónové trubice v černém pozadí. Od dětství netrávila mnoho času ve

vesmíru a tento způsob cestování byl pro ni nový. Dívala se a pokoušela si vzpomenout na své rodiče v době, kdy byli všichni šťastni, ale jejich krvavý konec jí neustále zaměstnával myšlenky. Od té doby, co ji poprvé Wilks přišel navštívit, skutečnost, kterou se jí doktoři snažili vymazat z paměti, vystoupila na povrch jako kus dřeva na hladině vody. Pravda se ukázala a nikdo ji nezapře. Všechny ty sny, které byly tak reálné...

„To je jen iluze, víš," ozval se za ní hlas.

Billie se otočila a uviděla za sebou stát Bueliera -jednoho z vojáků.

„Umělá gravitační síla nám dovoluje strávit méně času v hyperspánku, ale mnohorozměrné formy pře-létavého pole spojují body do linií. Má to co dělat s ezoterickými částicemi, chronony nebo impiotickými zuony nebo něco na ten způsob."

„Zajímalo by mě, co Easley viděl v poslední minutě?" řekla.

I když to byla jen řečnická otázka, Bueller zakroutil hlavou a pronesl: „Nevím. Nedokážu si představit, že by vyskočil z lodi s granátem."

„Plukovník řekl, že to byl nějaký druh deprese. Možná, že utíkal před zrůdami."

Bueller opět zakroutil hlavou. „Nemyslím si. Byli jsme si dost blízcí. Nedává to smysl, že by spáchal sebevraždu. Kromě toho, existují daleko jednodušší způsoby."

Billie pokývala hlavou. Roztrhat se na kousíčky v hlubokém vesmíru, to nebylo to pravé, jak by si ukončila život.

„Nevěřím Stephensovi," řekl Bueller. „ Jako velitel nemá na poli žádné zkušenosti a já si myslím, že chtěl celou věc ututlat.

Jestli bude naše mise úspěšná - pak ti nahoře pár mrtvých přehlédnou. Ale jestli se nám to nepodaří, tak se budou počítat i maličkosti."

„Já tě nechci zbavovat iluzí, Buellere, ale jestli tato mise nebude úspěšná, tak nás sežerou velké věci s velkými zuby, a nebo se staneme žrádlem pro mláďata těch věcí s malými zuby. Skončíme všichni jako

hromádky vetřelcova trusu na studené zemi a budeme čekat na mouchy, až to převezmou.“

„Jak barvitě vylíčeno,“ řekl Bueller.

„Jak to říkám, tak to je. Viděla jsem ty věci v akci.“

„Mluvíš jako Wilks.“ Ještě tam chvíli postával a Billie viděla, že se cítil nepohodlně.

„Pojď,“ pobídla ho Billie. „Koupím ti šálek toho, čemu se tu říká kafe.“

„Jo, dobře.“

V jídelně čekal Ramirez, až se mu uvaří samoohřívací balíček jídla. Usmál se na Billii a Buellera, když vešli dovnitř.

Posadili se se svými šálky odporné lodní kávy k širokému stolu z umělé hmoty.

„Wilks o tobě musí mít vysoké mínění, když tě vzal s sebou. To víš, že z něho Stephens vytřese duši, až se vrátíme domů, bez ohledu na to, jakými řečičkami nás tady krmí.“

Billie usrkla kávu a zašklebila se. „Jo, my si s Wilksem rozumíme.“

„To se vsadím,“ řekl Ramirez a položil tácek na vedlejší stůl. „Wilks, to je odborník na způsoby, ne?“

„Ramirezi, drž hubu,“ řekl Bueller.

‚JJej, já to mám sám rád, ale ne ty zelený-“

Bueller se postavil, chytil Ramireze pod bradou a praštil s ním o zeď. „Do prdele, řekl jsem, abys držel hubu!“

Ramirez se dusil, když se pokusil promluvit. „Hej, vole, pusť mě.“ Billie viděla, jak na Buellerových rukách vystupují šlachy. V podstatě držel muže přiraženého ke zdi nad zemí jako komára. Zdál se být příliš silný na normálního muže jeho velikosti.

Bueller prudce uvolnil sevření a stáhl ruce.

Ramirez si třel hrdlo. „Jsi blázen, to asi víš, co?“ Otočil se a odešel z místnosti, kde na stole zanechal kouřící večeři.

„Proč jsi to udělal? zeptala se Billie.

Bueller vypadal nervózně, v rozpacích. „Má velkou hubu a neumí ji držet.“

„To je všechno?“

„Jo,“

Billie to nechala být. Něco tady nesedělo, nebyla si však jistá co. Nebyla si jistá, jestli to chtěla vědět.

Massey seděl ve své kabině na stíhací lodi a soustřeďoval se na dýchání. Nikdy se nenaučil správně meditovat jako jeho mistři, ale alespoň se tím uklidnil. Samozřejmě trénoval, procvičoval bojové techniky, prováděl nácvik se zbraní pořád dokola, ale nic z toho ho netěšilo. Dělal to, aby se udržel v kondici a aby si zachoval rychlost, nic víc. Držet se v nejlepší formě patřilo k jeho povinnostem, absolutně nezbytným, a tak trénoval, jako by byl výstavní zvíře. Přísná dieta, dostatek odpočinku, ovládání vyžadovaných technik, nic více, nic méně. Vyrovnal se jakémukoli serióznímu atletovi a proti těm několika v lepší tělesné formě nebo s rychlejšími reflexy si pomohl drogami a podvodem. Jestli jsi chtěl někoho mrtvého, tak bylo nejlepší ho zastřelit z dálky a zezadu, než se mu postavit jako nějaký hrdina. To byla hra bláznů, a protože vítěz je ten, kdo zůstane stát poslední, bylo vždy lepší využít všechny příležitosti, které se naskytly. Zkouška dříve nebo později přijde. A on na ni musí být připraven.

Tak tam seděl, avšak ne v bezmyšlenkovité meditaci, nýbrž v uvědomělém plánování, které ho naplňovalo. V takových zápasech nebyl druhý vítěz. Být druhý znamenalo být poslední a poslední byl vždy mrtvý.

„Máš křestní jméno?“ zeptala se Billie, když procházeli skladem střeliva. Byly tam regály karabin, kanystry s plyny, granáty a ostatní technika, vše bezpečně uskladněno a zapečetěno.

„Jo, Mitchell,“ utrousil Bueller.

„Mlitchell,“ řekla a pohrávala si se slovem.,.Mitch?“

„Jak chceš.“

Billie se otočila, aby se podívala na regály malých zbraní v ocelových bednách. Bueller jí položil ruku na rameno a chtěl ji otočit směrem k ukázkovému modelu.

„Nedotýkej se mne,“ řekla.

Stáhl ruku. „Ó, promiň. Nic jsem tím nemyslel,“

„To je v pořádku. Ve špitálu, když na tebe někdo položil ruku, tak to skoro vždycky znamenalo problémy. S rukou přišla dermonáplast nebo stříkačka, aby do tebe nastříkala drogy, které tě zpomalily a otupily.“

Povzdechl si. „Jo, to chápu.“

„Opravdu? Víš, jaké to je žít většinu života v nemocničním oddělení plném bláznů?“

„Ne,“ přiznal. „Ale, strávil jsem nějaký časek ve špitálech. Žádná sranda to nebyla.“

Změnil téma. „Tady je naše hlavní zbraň, kterou budeme v naší misi používat,“ řekl a vytáhl z regálu maketu demonstračního modelu. „Tohle je čtyři-celé-osmi-kilová-plně-automatická-elektronická-zpětně-obsluhovaná-deseti-milimetrová M41-E puška,“ dr-molil, jako by recitoval litanii. „Má to aktivní dostřel pěti set metrů, udrží stonábojový zásobník proti lidským terčům, nebo stonábojový zásobník protipancéřových střel, a nebo sedmdesátipětinábojový zásobník cílvyhledávací munice a navíc je vybavena třicetimilimetrovou pumpou obsluhovanou vystřelovačem granátů s hlavní o dostřelu sta metrů. Oficiálně.“

Ušklíbl se. „Neoficiálně, nemůžeš zasáhnout nic menšího než železniční vagón do několika stovek metrů, protože zaměřovač je na hovno, a jestli se granát dostane dále než do padesáti metrů, než narazí o zem, tak tě má asi Bůh hodně rád.

Na krátkou vzdálenost je to ale zlá mašinka a ty nechceš být na tom konci, který to schytá, v ničem menším, než je obrněný transportér, pokud se nechceš stát krvavou kaší.“

Podal jí zbraň. „Podívej se na to. Nekousne tě.“

Billie se usmála. Číslo modelu bylo změněno, ale základní zbraň se moc nelišila od té, o které se jí zdálo. Ne, nezdálo, pamatovala si. Tento sen se k ní v posledních letech vrátil tucetkrát a instrukce od Wilkse se jí vryly do paměti, jako by byly vypáleny žhavým železem.

Vzala pušku, zmáčkla pojistku zásobníku a vystřelila na prázdno, aby se ujistila, že je prázdný. Potom přirazila zásobník zpět na místo. Opakovala cyklus dvakrát nebo třikrát, až se ujistila, že je komora prázdná, pak dvakrát udeřila do vystřelovače granátu, aby zkontrolovala, jestli je hlaveň prázdná. Přehodila si zbraň přes rameno, s oběma očima otevřenýma

namířila na vzdálenou zeď a vystřelila slepou patronu. Elektronická spoušť byla sestrojena tak, aby pro taková cvičení vydala slyšitelné cvaknutí, a to se také stalo. Sklonila zbraň, otočila ji a hodila Buellerovi. Už uplynulo více než dvanáct let, co naposledy držela takovou zbraň v ruce, ale nějak věděla, jak to má být. Snad jen kromě toho, že zbraň byla teď mnohem lehčí, než když jí bylo deset.

Překvapila ho, ale podařilo se mu pušku zachytit, aniž by spadla.

„Spoušť je trošku tvrdá a prokluzuje," řekla. „Váš zbrojař by na tom měl udělat diagnostiku, když se k tomu dostane." Předváděla se, ale k čertu s tím.

Zasmál se. „Udělala jsi na mě dojem. Kde ses to naučila?"

„Jako dítě jsem utekla s partou drsňáků." Zastavila se a pak prohlásila: „Ty věci, které jdeme pronásledovat, zabily mou rodinu a všechny, koho jsem znala."

„U Buddhy," řekl. „To je mi líto."

Pokrčila rameny. „A co ty? Máš rodinu?"

„Ne. Vojsko je moje rodina."

Billie se nad tím na sekundu zamyslela. Dobrá. Kromě toho, že šli oba na smrt, měli něco dalšího společného. Žádná rodina.

„Poslyš, o seržantu Wilksovi," začal. „Jestli s ním něco máš-"

Přerušila ho. „Když vetřelci zabrali naši kolonii, přišel Wilks s četou. On a já jsme byli jediní, kdo se dostali z planety předtím, než ji sterilizovali. Zachránil mne. Bylo mi deset let. To bylo naposledy, co jsem ho viděla až na posledních pár dnů před opuštěním Země."

„Je mi to líto, nechtěl jsem vyzvídat-"

„Samozřejmě že jsi chtěl. To je v pořádku. Už to ze mě páčili odborníci. Zvykla jsem si na to."

Díval se na nohy.

„Chtěla bych se tě na něco zeptat," řekla.

„Dobře. To je fair."

„Proč ses vlastně v jídelně vrhl na Ramireze?"

Povzdechl, „Kvůli tomu, co řekl o tobě a Wilksovi. Nechtěl jsem, aby to byla pravda."

„Proč ne?“

Zakroutil hlavou a zahleděl se opět na nohy.

Najednou jí došlo proč. Buddha a Ježíš na houpacím lůžku, Billie, copak jsi zase brala oblbovací prášky? Ten kluk tě má rád! Ne jako jeden z nemocničních sluhů, co tě osahával po celém těle, když tě strkal do postele, nebo ten, kdo si ho vytáhl a udělal se na tobě, když jsi tam ležela jako zkamenělá a nemohla se hýbat. On se o tebe zajímá!

My jdeme na smrt a tady je voják, který se do tebe zamiloval.

Tak co s tím.

Najednou ho viděla v jiném světle. Byl v jejím věku, neměl nikoho kromě vojska a to ho posílalo na smrt. Byl osamělý. A ona věděla, jaké to je.

Natáhla se k němu a dotkla se jeho ramene. „Hej,“ řekla. „Mitchi,“

Zvedl k ní oči, jeho upřený pohled byl jasný, světlé oči zářily a zkoumaly. „Ano?“

„Pročpak mi neukážeš něco více z lodi?“ Zářivě se na ni usmál jako malý kluk na novou hračku. „Jo, to bych rád.“

Billie si byla docela jistá, že se jí to bude taky líbit.

18

Agent sdělil Oronovi:

„Ne. Nic nového o těch, kdo mohli přežít výbuch v Limě. Kolují sice nějaké řeči o sektě, přebývající na ranči v Novém Chile, zatím na tom pracujeme. Kromě toho **už** nic.“

Pokrčil rameny.

Orona jen pokývl hlavou. V tomto případě žádné zprávy byly špatné zprávy.

Massey zkontroloval svůj časoměr už asi po patnácté. Brzo. Velmi brzo. Poslední tryska hlásila, že byli od cíle vzdáleni jeden světelný rok. Prakticky tam už jsou, jen co nová gravitační síla přemístí loď. Přibližují se. Připravují se.

Wilks dal Billii pár věcí na práci. Zkontrolovat systém, vypsat lodní nákladní seznam a tak dále. Když dorazil v polovině lodi do budky počítačového terminálu, čekal, že ji tam uvidí.

Netušil ale, že tam s ní někoho uvidí. Někoho jako Buellera, s prackami vlastnicky položenými kolem jejích ramen a masírující jí jemně svaly.

„Buellere," řekl Wilks. „Máš tady nějakou práci?'

Voják strhl ruku z dívčina ramene.

Billie se otočila. „Wilksi. Mitch mi jen-"

Přerušil ji. „Jo, vidím, co ti Mitch jen dělal. Vypadni Buellere."

„Zatraceně, Wilksi!" řekla Billie. „Kdo si k čertu myslíš, že jsi?"

„Já? Já jsem ten chlap, co tě vytáhl z té chemické mlhy, ve které jsi žila, těsně předtím, než ti stačili přefiltrovat mozek a vymazat paměť."

Billie se začervenala a podívala se na něj. Byla mu zavázána, on to věděl a věděl také, že se kvůli tomu zdržela komentáře.

„Myslím, že jsem ti řekl, abys vypadnul,"

Bueller zuřil. Chybělo málo, aby na něj skočil. Wilks cítil jeho vztek jako žár z pece. Doufal, že Buelierův smysl pro povinnost je silnější než jeho hněv: kdyby se do něj Bueller pustil, Wilks by nebyl schopný ho porazit. Bueller byl mladší, rychlejší, silnější, lépe trénovaný. Musel by ho zastřelit a Wilks si nebyl jistý, jestli by ho to zastavilo včas, vzhledem k nedostatku prostoru. Avšak Bueller beze slova odkráčel,

Billie se otočila. „V pořádku, Wilksi, něco ti dlužím, ale to ti nedává právo mi poroučet, s kým se smím ba vit!"

„Viděl jsem tě," řekl Wilks. „To nebylo jenom povídání."

Billie se na něj nevěřícně podívala. „Ty žárlíš? K sakru, Wilksi!"

„Ne, nežárlím, dítě. Chci tě jen ušetřit zármutku."

„Se svým zármutkem si poradím sama, díky! Nejsem dítě a ty nejsi můj otec!" Nato se obrátila a odkráčela.

Wilks se za ní díval. Zavrtěl hlavou. Možná, že se zbytečně plašil. Možná se jí jenom líbilo, když přitahovala něčí pozornost. Možná, že jí měl říci všechno.

Ne. Možná, že nikdo z nich se nedostane domů. A když se Billie dostane, budou na ni čekat bíloka-bátníci. Možná by si měla užít čas, co jí zbývá.

Těch „možná“ bylo trochu moc.

Takže ne. Neřekne jí to. Snažil se ji varovat, to bylo nejlepší, co mohl udělat. Jak řekla, se svým zármutkem si bude muset poradit sama.

Tak nebo tak, čeká ji zklamání, to bylo jisté.

Do předního skladovacího oddělení si přitáhli polštáře mezi řady krabic, které tvořily v místnosti uličky. Bylo tam přítmí, ticho a nikdo na ně nemohl náhodou narazit. Na dveřích byl připevněn alarm, nastavený tak, aby spustil, sotva někdo strčí hlavu do dveří.

Seděli **na** polštářích k sobě čelem, Billie hladila rukou pevné svaly na Mitchově paži, cítila, jak jsou hladké. Líbila se jí jeho síla, cítila se v bezpečí. „Je mi líto, co říkal Wilks. Trochu to přehnal,“ špitla.

„Možná, že ne,“ řekl Mitch. „Možná nevím, co tady dělám.“

„Já vím,“ řekla Billie. Natáhla obě ruce a vzala mu tvář do dlaní. Byla hladká, vyholená tak, že byla měkčí než její. Přitáhla ho k sobě a políbila. Vklouzla jazykem do jeho úst.

Zalila ho vášeň, a tak ji objal. Cítila jeho sílu, i když ji nedržel pevně. Polibek nabýval na intenzitě. Billie cítila, jak se jí rozbušilo srdce, těžko se jí dýchalo.

Vklouzl jí rukou pod košili a sevřel v dlani její ňadra.

Óano!

Nedočkavě rozepínala poutka na jeho kombinéze. Cítila jeho hladkou hruď, svaly, které se pod její rukou smršťovaly. Ruku sunula dolů a našla jiný druh tvrdosti.

Tiše a toužebně zasténal.

Klouzal ústy dolů po jejím krku, roztrhl poutka na košili a kalhotech, jel níže, přes prsa, břicho a dál.

„Ó ano!“ vykřikla. Sotva dýchala.

Za chvilku jí už bylo jedno, jestli dýchá.

Když bylo po všem, Billie a Mitch leželi a připomínali klubko rukou a nohou. Byla zpocená a tep se jí trochu zpomalil, ale nebyla unavená. Jen... naplněná.

Měla už jiné. Dokonce i v nemocnici, nemohli ji celou dobu hlídat. Jednoho pacienta a jednoho zřízence. A také to zkusila s ženami. Ale nic jako teď nezažila. Nikdy to nebylo tak pěkné, přirozené, plné radosti jako toto spojení s Mitchem. Mitch se ozval: „Nikdy předtím jsem to nedělal,“

Usmála se. „Opravdu? Tak to jsi mne oklamal. Byl jsi úžasný.“

„Skutečně?“

„No, ne že bych měla moc co srovnávat, ale ano, byl,“

Tiše se zasmál. „Páni. Chtěl jsem být, pro tebe. Já - miluji tě, Billie.“

Billie vychutnávala to, co jí řekl. Ano. Celý život na to čekala, i když nevěřila, že se to opravdu stane právě jí, A teď je to tu.

„Jsem moc šťastná. Také tě miluji, Mitchi.“

Trochu sebou pohnul a ona na svém těle ucítila, že má o ni znovu zájem. „No ne, ty máš ale chuť.“

Kousl se do rtu. „Musím ti něco říct,“ pravil.

„Raději mi to ukaž,“ řekla. „Proč mi radši neukážeš, jak to funguje?“ Jednou rukou se ho jemně dotkla. „Promluvit si můžeme později.“

„Oukej. Ať je po tvém.“

„Ne, miláčku, po tvém...“

Jones měla službu u přibližovacích čidel. Po deseti minutách přišel signál od podvozku.

„Do prdele,“ vyhrkla Jones. V této práci se moc nevyznala, ale jelikož většinu dělal počítač, stačilo, když se ptala. „Tak co tam máme?“

Počítač kreslil hologram. Jones zavrtěla hlavou. „Nemožné, kámo. Tady žádná loďbýt nemá,“

„Nějaký problém?“ ozvalo se přímo za ní.

Stál tam plukovník Stephens.

Jones řekla. „Pane, PS hlásí, že několik stovek kliků od nás je plavidlo. Asi došlo ke zkratu, ne?“ „Mohla by to být ozvěna, to se občas stává,“ řekl Stephens. „Zkuste to znovu prověřit.“

„Provedu, pane.“ Jones stiskla knoflík.

Obraz se zamlžil a téměř okamžitě naskočil text: KONTROLA PROVEDENA. CELÝ SYSTÉM FUNKČNÍ.

„K sakru,“ řekla Jones., „Promiňte, pane. Někde tam je loď. Vyhlásím všeobecný signál.“ Natáhla se ke krytu, chystala se ho sejmout, aby se dostala ke spínači.

„Ne,“ řekl Stephens.

„Pane, je-li to loď, musíme předpokládat, že bude nepřátelská, to je SOP-“

Teď se Jones otočila natolik, aby viděla Stephense, jak vytahuje pistoli.

„Pane!“

Střelil ji. Do levého oka. Krev mu potřísnila kombinézu, když hlava třískla do palubní desky. Svezla se z křesla, mrtvá dřív, než dopadla na podlahu.

„Promiň,“ řekl Stephens a zasunul pistoli zpátky do pouzdra.

Plukovník párkrát ťuknul na klávesnici.

„Tady Stephens,“ řekl, „Jsme připraveni na spojení.“

„Rozumím,“ řekl Masseyův hlas z počítače. „Už jdeme.“

Wilks se nacházel v nahrávací místnosti a pracoval na myoflexní rychlosti, když se loď otřásla. Nevěděl co, ale něco do nich narazilo. Cokoliv menšího než asteroid by ochranné kryty odklonily.

Wilks vyskočil od stroje a popadl šaty.

Blízko dveří byl knoflík všeobecného poplachu. Wilks rozbil kryt a jednou rukou do něj třískl, ani v běhu nezpomalil.

Billie si natahovala košili na rozechvělé tělo, když s ní vibrace zacloumaly natolik, že jí podrazily nohy. Spadla na jednu z krabic, odrazila se a přistála na zadku, aniž by se jí něco stalo.

Mitch vyrovnal houpání nohama a postavil se.

Začal ječet klakson, rííí-aúúú-rííí-aúúú-, pořád dokola.

„To je všeobecný poplach," řekl Mitch a zapínal si kombinézu.

„Jenom cvičný, ne?" řekla Billie vstávajíc.

„Možná," odvětil, „ale myslím, že ne. Něco do nás narazilo."

„Možná to byla jen rána z motoru?"

„Ne, to by z nás byl už atomový prach. Nevěřím, že by vyhlásili cvičný poplach tak blízko u cíle. Něco se stalo."

Vydal se k východu, pak se zastavil. „Poslechni, Billie, zůstaň tady, ano? Než zjistím, co se děje."

„Počkej moment-"

„Prosím! Toto je tlaková oblast. Kdyby někde byly úniky, tady budeš v bezpečí. Prosím. Vrátím se, jak jen to bude možné."

Billie přikývla. „Dobrá. Poslouchej, Mitchi, buď opatrný!"

„Budu. Miluji tě."

„Taky tě miluji."

Zašklebil se a pádil pryč.

Ramirez vyšel ze sprchy s ručníkem přes boky, když kolem něho proběhl Bueller. „Co se do prdele děje?"

„Doslech," řekl Bueller. „Musíme se dostat do skladu zbraní nabít. Naše stanice jsou vedle APC. Máme být zamknuti a připraveni k boji v GA,"

„Já vím, já vím." Ramirez chňapl po kombinéze, visící na dveřích a snažil se ji navléknout na sebe v běhu. Moc se mu to nedařilo.

„Jones má hlídku, že jo?" houkl Bueiler a podíval se na chronometr.

Před nimi vstoupila do chodby Mbutu a vydala se směrem ke zbrojnici.

„Vidělas Wilkse?" zaječel na ni Bueller.

„Ne, nikoho jsem neviděla, spala jsem," zahulákala na něj.

Doběhli do zbrojnice. Chin měl službu a už otevřel. Začal vydávat zbraně. Byla tam polovina druhé čety, většina třetí. Bueller neviděl nikoho ze čtvrté ani nikoho ze svojí, první čety.

„Do prdele!" ozval se někdo ze třetí čety. Co?"

„Tenhle krám nemá podavač nábojů, vole!“

Chin se podíval na karabinu, kterou chtěl podat dalšímu vojákovi. „Tak tady je jedna. Zkontrolovat zbraně, vojáci!“

Trvalo to jen pár sekund.

Žádná z karabin neměla podavače. To byl velký průšvih. Bez nich mohli útočit leda tak, že s nimi praští protivníka po hlavě.

„Do hajzlu,“ řekl Chin. „Máme problém.“

„A co granáty?“ zeptal se někdo. „Kup si mozek, hlupáku,“ odpověděl Chin. „To chceš hodit granát po hvězdné lodi?“

Někdo další mávl ručnicí., ‚Na těchhle taky zapracoval nějaký ničema. Někdo si nepřeje, abychom stříleli.“

Bueller je poučil: „Máte ruce a nohy, vojáci. Učili vás, jak je používat. Pohyb.“

Intercom oživl. „Tady plukovník Stephens. Všichni vojáci se budou okamžitě hlásit na zádi lodi. Opakuji, chci, aby se všichni vojáci okamžitě hlásili na zádi lodi.“

Wilks měl stále ještě svoji civilní neregistrovanou bouchačku, právě ji držel v rukách, když uslyšel dupot bot. Bude mít neohlášenou návštěvu. Rozsvítil cílový laser. První, kteří prošli padacím otvorem, byli jeho lidé. Zhluboka se nadechl, laser nechal zaměřený na otvor v úrovni očí a čekal.

„Polož zbraň,“ ozvalo se za ním. „Zkus se otočit a jsi mrtvý,“

Stephens!

Wilks řekl: „Pane, někdo se naloďuje na naši loď!“

„O tom vím všechno. Pusť tu bouchačku.“

Ať už to znamenalo cokoli, Stephens ho držel v šachu.

Nemohl by včas zasáhnout. Wilks pustil zbraň.

Vrata se otevřela a útočníci vběhli dovnitř a dělili se do dvou skupin. Jedna mihla na příď, druhá na záď. Dva z nich si vzali na starost Wilkse. Měli automatické brokovnice, které střílely tříštivé epoxy-boro-olověné broky. Neměli velkou razanci, ale pro neoz-brojený lidský cíl byly smrtelné dost. Neříkali jim stříkačky jen tak, pro nic za nic. Wilks zvedl ruce. Poslední muž se loudal dovnitř, v ruce starobylou 10mm Smith DA bez odrazu. Mávl pistolí na Wilkse. „Nazdar vojáku. Jsi ve městě nový?“

„Přesně podle plánu, Masseyi,“ řekl Stephens.

„Samozřejmě. Mám ho. Můžeš kvér odložit.“

Wilks pocítil křeč v útrobách. Stephens je zrádce. Nevěděl, kdo tenhle Massey je nebo koho zastupuje -možná jeden z válečných kartelů, nějakou společnost - ale Stephens je prodal.

Wilks se otočil, „Zabil jste Easleyho, že jo?“

Stephens ukládal pistoli do pouzdra. „Bylo to nutné.“

„Bastarde.“

„Život je těžký, Wilksi. Člověk se musí chovat tak, aby vydržel.“

Ten, koho nazval Masseyem, se zakřenil. „Jsem rád, že to říkáte, plukovníku.“ Namířil pušku na Stephense.

„Stoupněte si na stranu, seržante, ano?“

Stephens zděšeně zamrkal, pusu dokořán.

„C-co to děláte?“

„Člověku, který prodá své mužstvo, se dá sotva věřit, souhlasíte?“

„P-počkejte moment! Uzavřeli jsme obchod! Potřebujete mne!“

„Obchod skončil. A já Vás už nepotřebuji.“

Vystřelil,

Pistole v chodbě hlasitě třeskla. Wilksovi zalehly uši.

Stephensovi se v hrudi objevil kráter. Jak padal, kráter jasně zčervenal, Tepenná krev ze srdce, věděl Wilks. Mrtvé maso. „Nedělejte si starosti, seržante. Vás nezabiju, ledaže byste udělal nějakou hloupost. Vy a vaši námořníci budete užiteční. Víte něco o, ehm, rybaření?“

Wilks na něj zíral, jako kdyby se změnil v obrovskou ještěrku.

Massey se zasmál. „Chcete-li chytit rybu, musíte mít správnou návnadu.“

Massey se zasmál hlasitěji, jako kdyby to byl jeho vlastní vtip, ale Wilks rozuměl moc dobře, co tím chtěl říci.

19

Protože Wilks věděl moc dobře, co vetřelci jedí.

Billie čekala hodinu a pak se připlazila k panelu počítače hned vedle dveří a opatrně ho zapnula. S trochou úsilí se jí podařilo aktivovat monitor, když dva zvláštní lidé hnali tři vojáky dolů chodbou.

Billie nasála vzduch skrz zuby. Co se děje?

Dalších pár minut s počítačem jí moc víc neřeklo. Loď byla v rukou nějakých útočníků. Kdo to byl? Proč loď napadli? Jak se jim podařilo obsadit vojenské plavidlo plné ozbrojených mužů?

A co Wilks a Mitch? Nemohla najít Mitche, ale podařilo se jí dostat obraz Wilkse. Měl ho na mušce nějaký vysoký světlovlasý muž.

Ó bože! Co bude dělat?

Člověk mluvící s Massseyem byl zvláštní a za chvíli si Wilks uvědomil proč - byl to android, jeden z prvních typů, kdy se ještě neobtěžovali s kosmetickými úpravami. A Wilks si uvědomil, že si nebude dělat starosti s prvním zákonem pro roboty a androidy - nikdy nezabiješ člověka. Kde ho k čertu ten pirát vyhrabal?

„Zkontrolovali jste všechny?“ zeptal se Massey.

„Ano, pane,“ odpověděl android. „Během operace jsme ztratili dvě jednotky. Čtyři námořníci zemřeli na následky zranění během přepadu. Další dva jsou vážně zraněni. Dva námořníky zabil Stephens už předtím. Zbývající členy posádky máme ve vazbě, zkontrolované. Ale je tu jedna nesrovnalost.“

„Nějaký problém?“

„Počáteční stav vojáků po hyperspánku ukazuje o jednu hlavu více.“

Massey se otočil k Wilksovi. „Inu?“

„Stephens se musel přepočítat. Byl to blbec.“

Massey se obrátil na androida: „Zkontrolovat jména, identifikační čísla. Nepotřebujeme, aby nám po palubě pobíhal někdo s kanónem.“

„Pane,“

„Musíte se dobře bavit, ať už jste kdokoliv,“ řekl Wilks. „Napadnout vládní loď. K čemu?“

„Abych zabránil lakomému konkurentovi ukrást peníze mojí společnosti.“ „Konkurentovi? Zastupujete-li společnost, měl byste vědět, že vláda nekonkuruje soukromým koncernům.“

„To teda jo. Chtějí sehnat nějaké z těch cenných vetřelců a udělat z nich zbraně. Nemyslíte, že by výsledky někomu prodali?“

Wilks zavrtěl hlavou. „Nevíte, s čím si zde zahráváte. Tyto potvory vyhladily polovinu našich kolonií.“

„Vím toho víc, než si myslíte, seržante. Víte, my už jednu z těch potvor máme. Na Zemi. A cílem naší mise je zajistit, aby je nikdo jiný nezískal dříve, než toho budeme moci využít my. Á potom získat jakékoliv cenné informace, které nám mohou pomoci. Jejich oblíbené jídlo, prostředí, osvětlení a tak. Pokud víme, tyto potvory nejsou největší bestie v jejich světě. Mohou být něco jako myši.“

„Vy máte vetřelce? Na Zemi?“

„Jo. Sám jsem ho neviděl, ale slyšel jsem, že to je šeredná bestie.“

„Buddho!“

„Ten Vám nepomůže, seržante. Já jsem teď váš bůh.“

Billie se schoulila za dopravní klec a přemýšlela. Mohla by se tady pravděpodobně skrývat hodně dlouho, aniž by ji někdo našel. Nebyla na seznamu posádky. Někdo z posádky by se o ní mohl zmínit útočníkům, ale taky třeba ne.

Jenže když tu zůstane, tak nikomu nepomůže. Mitch je možná mrtvý nebo zraněný. Když před chvilkou zkoušela monitory, viděla, jak vyhazují lidi do vesmíru. Dříve nebo později bude potřebovat jídlo nebo pití.

Když o ní nebudou vědět, může udělat něco pro jejich záchranu. Ventilační systém lodi je místy dost velký, aby se v něm mohla pohybovat. Se skrýváním měla zkušenosti z dob dětství, kdy vetřelci přepadli kolonii. Byl-li člověk tichý a rychlý, mohl přežít. Už to dělala.

A musela zjistit, co se stalo s Mitchem. Byl-li mrtvý, pak už na ničem nezáleželo. Byl-li naživu, mohla by mu pomoci.

Postavila se. Ano. Nebude se zbytek života, bez ohledu na to, kolik ho má ještě před sebou, krčit někde ve tmě a čekat, až ji najdou a zničí jako nějaký hmyz. Může alespoň bojovat.

Massey a Wilks pozorovali, jak v APC přístavu nakládají vojáky do plavidla. Stráže, z nichž všichni byli androidi, je nahnaly do lodě.

„Vy zůstanete zde," řekl Massey Wilksovi.

„Proč?"

„Protože si to přeji. Máme dost červů pro naše háčky."

„Posíláte mé muže na jatka."

„Ano. Ale moje síly je budou ze vznášedel krýt, jak nejlépe dovedou. Už tam jsou, rojí se, maskují. Podle mých informací je živá návnada lepší než mrtvá."

„Bastarde,"

„To není přesné. Oba moji rodiče zůstali na živu do mých devíti let. Pak jsem je zabil,"

Wilks sledoval, jak čety pochodují do pomocných lodí,

„Atmosféra je tam kritická," řekl Massey. „Trochu málo kyslíku, trochu hodně CO_2 a jiných zbytečných plynů, trochu metanu a čpavku, což pravděpodobně způsobí pálení očí a rýmu. Delší pobyt bude smrtelný, ale pochybuji, že tam někdo bude tak dlouho."

Wilks na to nic neřekl. Byli v pořádném srabu. Jediným světlým bodem bylo, že Massey a jeho vrazi nevědí o Billii. Nakonec to zjistí, až si dají práci a prohlédnou Stephensovi osobní věci. A byla pravděpodobně v záznamu na monitoru. Dříve nebo později někdo položí počítači tu správnou otázku, a to je dovede k Billii.

Doufal, že si našla nějaké šikovné místo a schovala se tam.

Bueller seděl u své stanice uvnitř APC a čekal na loď. Byl připraven na to, setkat se s vetřelci, ale ne takto, neozbrojený, všude kolem něj nepřátelé ve vznášedlech. Neměli by s nimi slitování, byla-li pravda jen polovina z toho, co říkal Wilks.

Přesto se nedalo nic dělat. Přímý střet se strážícími androidy by znamenal rychlou smrt. Pokud zůstanou naživu, je naděje, že budou moci udělat něco pro své přežití.

Pomyslel na Billii. Doufal, že se stále skrývá. Kdyby si tím mohl být jist, neumíralo by se mu tak těžko.

Je úžasné, že někdo jako on se mohl zamilovat. Úžasné, ale je to pravda.

Kvílení kol, kroužících vzhůru a uvolňujících loď z kotvení přerušilo Buellerovy myšlenky. Miluji Tě, Billie, pomyslel si pro sebe. Na shledanou.

Billie se plazila plastikovou trubkou, jen o několik centimetrů větší, než byla sama. Šlo to těžce a pomalu, rozedírala si ruce a paže, když se posouvala dopředu. Neměla na vybranou.

Wilks se ocitl sám v jednom z předních skladišť, strážený za zavřenými dveřmi dvěma Masseyovými androidy. Nevypadalo to dobře pro domácí tým.

Massey seděl před dálkoměrem a pozoroval potravu z APC a kamery, které měli vojáci na helmách. Obvyklý oživující vstup tam nebyl. Kolonie musí mít napjatý rozpočet. No. Na tom nezáleželo. Bylo mu jedno, jestli zemřou, potřeboval jen dalšího vetřelce nebo dva, a všechny informace o jejich domovině, které bylo možné získat. Přicházelo jich hodně. Senzory APC je registrovaly, gravitaci, atmosféru, osvětlení, povětrnostní podmínky, to všechno se ukládalo na Benediktu do záznamů. Na první pohled to nevypadalo, že se z toho brzy stane rekreační oblast. Gravitace byla trochu větší než zemský standard, tlustým lidem a kardiakům by se to nelíbilo, i kdyby to jinak byl ráj, a přívětivě to v žádném případě nevypadalo. Díky místní hvězdě bylo na většině planety tropické podnebí. Na pólech se rýsovaly malé ledovce, ale i v mírném pásmu by vašemu tělu bylo vedro a ještě pár stupňů navíc. Vegetace bylo poskrovnu, oceány plné hnusných solí a zdálo se, že tam není moc míst, kde by nechráněný člověk mohl přežít, i kdyby na něj nečíhali místní zabijáci, shánějící večeři. Otrávený vzduch vyžadoval neustále zapnutý filtr nebo implantát. Masseyovi to připadalo jako místo vhodné pro skládku odpadků.

„Veliteli, prorážíme vrstvou mraků," ozval se hlas androida-pilota.

„Slyším vás."

Massey přepnul na přední APC kameru. Hologram osvětlil vzduch po levici, kde vířily mraky, letěly kolem a ztenčovaly se. Země pod vrstvou mraků byla jednotvárná a šedivá, zakrslé stromy nebo něco co tak vypadalo, spousta ohnivých, ostrých skal špinavých barev.

„Před námi je velká bouře,“ oznámil pomocný pilot. „Vrší se nahoru dvacet tisíc metrů, podívejte se na napětí.“

„Obleťte bouři,“ nařídil Massey. „Najděte hnízdo těch potvor a sneste se několik kilometrů odtud. Nechci, aby se nám vojáci cestou unavili.“

„Rozumím, veliteli.“

Massey pozoroval měnící se obrazy. Až dosud mise postupovala přesně podle jeho plánu. Do puntíku. Skoro ho to nudilo. Snad se stane dole něco, co mu práci zpestří.

Billie zjistila, že ventilační trubka ústí do jedné z malých kuchyní. Zdálo se, že nikdo není poblíž, tak vyklouzla ze šachty a vrávorala na mikrovlnné troubě. Za chvíli byla na podlaze.

Příprava jídla na Benediktu spočívala většinou z otevření a ohřátí SMP. Stačilo jen zatáhnout a zakroutit poutkem. Žádná skvělá jídla zde nebyla, ale některé zvláštní příležitosti si vyžádaly více, než skýtaly obvyklé polní zásoby. Návštěva důstojníků, velvyslance a podobně. Takže kuchyň byla vybavena pro přípravu kotlety, dušeného masa nebo i koláče.

Billie přehrabala všechny skříňky, až našla univerzální nůž a škrabku na zeleninu ve tvaru U, zašpičatělou pro vyndávání jádřinců. Na jedné straně byla zoubkovaná, na druhé ostrá. Čepel byla dlouhá jenom jako její ukazováček. Ubohá zbraň, ale mohla s ní někoho bodnout, kdyby se dostala dost blízko.

Lepší nález představovala zašpičatělá trubka z umělé hmoty, kterou mohla naplnit vodou a nechat zmrazit. Bude to vypadat jako váleček na těsto. Billie zapnula mražení a asi za dvacet sekund kapalina uvnitř ztuhla. Studilo ji to v ruce, ale bylo to těžké a pevné, mohla s tím někoho praštit po hlavě. Žádná puška, ale lepší než nic.

Potěžkala váleček. Teď stačilo tajně propátrat loď plnou ozbrojených mužů a každého praštit po hlavě. Jednoduché, ne?

Potutelně se usmála. Tentokrát jsi se určitě zbláznila, dítě. Ale bylo to pořád lepší než nedělat nic.

Massey pozoroval dálkovou kamerou, jak vojáci vpochodovali na povrch světa vetřelců, plně vybaveni až na zbraně. Šest jeho zabijáků se vznášelo ve třech otevřených vznášedlech nad kráčejícími vojáky. Androidi v plavidlech byli ozbrojeni, a vojáci věděli, že buďbudou

dělat, co se jim řekne, nebo budou zkoseni. Čidla pozorovala, poslouchala, čichala, chutnala a výsledky krmila Masseye. Monitoroval androidy, když spolu mluvili přes počítače.

„-hýbou se docela slušně na lidi, kteří nemají dost kyslíku-“ „-nejsme tady v nebezpečí?“

„Odpověď je záporná. Forma života vetřelců je pozemní.“

Massey přestal poslouchat. Plán měl velmi prostý: zavede vojáky do nejbližšího hnízda, kde se jich vetřelci budou moci zmocnit a implantovat do nich vajíčka. Pak pošle dovnitř své androidy, aby přinesli vojáky zpět. Stephens dostal instrukce zakázat na své lodi plazmové pušky, ale Massey měl dost těchto zbraní a nábojů na doprovodné lodi, mohl by s nimi vyzbrojit malou armádu. I když vetřelci jsou velmi houževnatí, nemohou odolat nárazům energie, které udělají v pancéřovaném ocelovém plátu díru snadněji, než člověk prostrčí prst promočeným papírem. Ne, to nebude problém. Až bude mít jeden nebo dva vzorky a všechny informace, které může získat, zamíří zpátky na Zem.

A potom by mu společnost mohla dát nějaký opravdu obtížný úkol.

Hlasitě se zasmál. Bylo těžké být nejlepší. Člověk musel soutěžit sám se sebou. Možná, že opustí společnost a půjde pracovat k nějakému menšímu, hladovějšímu koncernu. Obrátí se proti lidem, kteří ho nyní živí, a několikrát je kousne, jen aby jim ukázal, že je toho schopen. Ano. Mělo to v sobě něco, co ho přitahovalo.

No, dobrá. Raději by to neměl přehánět. Nemá cenu pracovat na více než jedné misi najednou. Člověk se nestane nejlepší, když dělá chyby. Není moudré počítat embrya dřív, než jsou oplodněna vajíčka. Obrátil se znovu k hologramu a proudu informací před sebou. Jen jednu misi najednou.

20

Bueller a první četa opatrně postupovali k mohyle vetřelců - neozbrojeni a s vědomím, že kráčí vstříc smrti. Mohyla-hnízdo? úl? -na každý pád se to tyčilo jako kopec mraveniště o velikosti paneláku. Povrch byl hřebenovitý a svinutý, mdle černošedý, tu a tam **s** místy světlejší barvy.

Když se přiblížili, Bueller uviděl, že světlejší kousky jsou kosti, často lebky, všechny zasazené do povrchu.

„Zatraceně," pronesl někdo tiše.

Vytesaná cesta za oválným vchodem se mohla táhnout stovky metrů vpřed. „Já tam nevlezu," ozval se Ramirez.

Ale trio vznášedel, bzučících sem a tam jako vážky, mělo jiný názor. Na důkaz toho oživl Buellerův počítač. „Dovnitř," poručil hlas.

Pro zdůraznění povelu tenký zelený plazmový paprsek pokropil zem za četou a vyhloubil do kamenného povrchu malý kouřící kráter...

„Jak se asi daří ostatním četám?" řekl Chin.

„Co na tom?" houkl Ramirez. „Za chvíli budeme minulostí."

„Proto jsme sem přišli," řekl Bueller.

Všech šest se hnulo směrem ke vchodu do mohyly. Až budou uvnitř, možná, že si budou moci dřepnout a zůstat na místě.

Dobrá, Buellere, a ti chlápci u monitoru oslepnou a neuvidí prostřednictvím Vašich kamer, že stojíte nehnutě.

A co s tím mohou dělat?

Mohou nás usmažit odraženými plazmovými paprsky, to s tím mohou dělat.

No jo, dobrá.

Nebo mohou poslat jednoho rezervního androida, aby nás sejmul. Možná ani nebude muset vysednout ze vznášedla. Jak říkal Ramirez, už jsme minulostí.

Skupina dorazila ke vchodu. Bueller lehce trhnul ramenem a zhluboka se nadýchl. Vkročil do mohyly jako první.

Stane se, co se má stát.

Billie se pomalu sunula z kuchyně do haly, která vedla ke zbrojnici. S válečkem a škrabkou se v lodi plné ozbrojených mužů daleko nedostane. Potřebovála pušku. A kopu štěstí. A možná jeden nebo dva zázraky.

Massey mlčky zíral na text holografu, když jeho pozornost upoutal slabý zvuk. Zbystřil pozornost a podíval se na obrazovku. Tři vznášedla visela nad vchodem do mohyly. Ostatní čety vojáků ještě nedorazily. Co to je-?

Doppler ukázal letadlo, blížící se k vznášedlům.

To není možné! Na tomto světě nebyla žádná civilizace. Vetřelci neměli, nemohli mít žádné létající stroje!

Pak si uvědomil, co je na tom divného. Žádné předznamenání horka, žádný únik energie, žádné rádio, radar nebo Doppler. Buď to letadlo bylo primitivní kluzák, nebo...

Massey zamrkal. „Tým jedna," zvolal. „Poplach!"

První vlna létajících stvoření se snesla na vznášedla. Kamery zachytily a zaznamenaly obraz. Vypadali jako plazi, s šedavou, šupinatou kůží. Měli křídla ve tvaru delta, s rozpětím alespoň deset metrů, krátké, hladké tělo, protáhlé hlavy s řadou špičatých zubů. Masožravá, rozhodně. V první skupině jich byl tucet a neslyšně zaútočili na tři plavidla.

Androidi byli dobří, to jim musel Massey nechat. Plazmové pušky zazářily a zelené čáry proťaly vzduch. Stvoření padala a umírala, když jim vysokoenergetické paprsky odřízly křídla, rozpáraly těla, ustřihly hlavy. V prvních třech sekundách jich devět šlo dolů, jak androidi opakovaně pálili ze svých zbraní, uhýbajíce na malých pohyblivých člunech. Avšak přišla druhá vlna a velmi početná. Jeden z nich to dostal do hrudi, byl pravděpodobně okamžitě mrtvý, ale spadl na člun a strhnul ho stranou. Zatímco se vznášedlo kymácelo, další útočník vletěl dovnitř a ukázal, jak umí zubaté čelisti pracovat, když ukousl jednomu androidovi paži. Tomu, co řídil člun. Android klouzal spirálou k zemi, čtyři nebo pět bestií se spustilo za ním.

Zbylé dva čluny měly také potíže. Potvory se jak šipky snesly na androidy, plácaly křídly, bojovaly s roboty, drápy trhaly kusy člunů, jako kdyby byly také živé.

Zazářily plazmové paprsky, letící příšery umíraly pod záblesky energie, ale ty nezasažené útočily dál. Jeden z člunů vypadal jako kornout popcornu, obklíčený hladovými vránami. Umělý povrch byl posetý škrábanci, kousanci, promáčknutý od nárazů. Androidi bojovali, ale prohrávali.

První člun se roztříštil o zem, dva androidy odmrštil. Téměř okamžitě na nich seděla létající stvoření, trhala je, údy jim odpárala od trupu, cirkulační kapalina stříkala jak bílá fontána.

Roztrhala androidy, ale nesežrala je. Očividně jim umělé maso nechutnalo.

Massey s údivem pozoroval, jak jedno vznášedlo přistálo a jeden z androidů vyskočil a běžel sprintem do mohyly. Jelikož se létající zvířata snesla na druhého androida, který se pokoušel opustit člun, nepronásledovala prchajícího. Určitě věděla, čeho jsou vetřelci v mohyle schopni. Běžící android se blížil ke vchodu.

Ze třetího člunu vyšlehly plameny, když byl ještě třicet metrů nad zemí. Jakmile se roztříštil o zem, oba pasažéry už strávil oheň. Jedna z plazmových pušek dosáhla v ohni kritického bodu a oslepující zelený záblesk přeměnil člun v prach i se čtyřmi nebo pěti útočníky, kteří ji sledovali z malé vzdálenosti.

To je zajímavé. Ta zvířata by se dala určitě prodat. Možná by měl jedno odchytit. Mládě.

Ale nejdřív musí chránit současnou misi. Zavolal čluny, doprovázející ostatní námořníky. ‚Jeďte okamžitě na souřadnice první čety," poručil.

„A co námořníci?" zeptal se jeden z androidů.

„Co je mi po tom? Dělejte, jak jsem nařídil. Držte se nízko. Jsou tu také létající vetřelci, kteří útočí. Hněte sebou."

Vypnul počítač a opřel se v křesle. Tak to bude přece jen zajímavější, než očekával.

Bueller uslyšel výbuch a zastavil se.

„Co to k čertu je?" začal Chin.

Byli asi padesát nebo šedesát metrů hluboko v hnízdě a peklo, o kterém věděli, se najednou zdálo méně nebezpečné než to nepoznané. „Pojďme se podívat," řekl Bueller.

„Jdu s tebou, brácho," řekl Ramirez.

„Budu nám krýt zadek," řekla Mbutu. V ruce držela kámen velikosti pěsti. Zamávala jím.

Buelier se musel smát. Mbutu byla blázen, když si myslela, že jí pomůže kousek skály. Ale jakákoli zbraň byla lepší než žádná. Bueller se rozhlédl, aby si také našel kámen. I když člověk umírá, může se snažit bojovat.

Užasli nad tím, co uviděli. Nějaké létající bytosti mávaly křídly jako obrovští netopýři. Všechny tři čluny dole, jenom jeden nezničený a jeden

android se hnal k mohyle olympijskou rychlostí. V jedné ruce nesl plazmovou pušku.

„Zpátky," řekl Bueller. „Myslím, že nás potká trochu štěstí."

„Možná," ozval se Smith hned za ním. „Já bych jenom chtěl vědět, proč se ty potvory, co tu žijí, ještě kolem nás nehemží."

„Darovanému koni na zuby nekoukej," odtušil Chin.

„Co to znamená?"

„To znamená, abys byl rád, že ještě nasáváš vzduch," vysvětlil Chin. „Něco takového."

Sledovali běžícího androida. Jedna z létajících věcí kolem něj zakroužila, střemhlav se snesla jako obrovský uchvatitel, hledající kořist, ale android sebou plácl na zem a věc ho o deset metrů minula. Když se vznesla, aby zkusila nový nálet, android byl téměř u vchodu od mohyly. Potvora se asi rozhodla, že má práci jinde, vznesla se, chytila vzdušný proud a odletěla.

„Připravte se na společnost," upozornil je Bueller.

Android dosáhl vchodu a vběhl dovnitř. Neměl vůbec šanci. Všech šest námořníků se na něj vrhlo a on se bezmocně svíjel pod jejich spojenou váhou.

Teď měli zbraň. Nebylo to moc, ale už se nabízely nějaké alternativy.

Billie se vrátila do zbrojnice, kterou navštívila společně s Mitchem před pouhými několika hodinami. Leželo tam spousta zbraní, ale po bližším zkoumání si uvědomila, že všem chybí stejná část. V duchu pokrčila rameny, hodila si jednu karabinu přes rameno, sebrala několik rezervních zásobníků a pás granátů. Možná, že se jí podaří najít spojovací část. Nebo se jí podaří někoho oblbnout a předstírat, že je to funkční. Nebo pohrozí, že vyhodí loď do povětří. Kdyby se měla rozhodnout a zemřít přitom, k čertu, nemá co ztratit.

Zvláště jestli se něco stalo Mitchovi.

Bueller řekl: „Dobrá, Blake, ty jsi nejlepší střelec z celé čety, vezmi si plazmovou pušku."

Přikývla, vzala si pušku a rychle ji prohlédla. „Je téměř plná," řekla. „Třicet, třicet pět ran."

„Až ji budeš používat, počítej je," poradil Bueller.

„Má ještě záložní zbraň,“ ozval se Smith.

„Tu dejte radši mně.“ řekl Bueller.

„Nechci tě urazit, Buellere, ale kdo zemřel a předal ti velení? Všichni tu máme stejnou hodnost od té doby, co to Easley koupil.“

„Jsem s pistolí lepší než vy všichni.“

„Ano, Smithi,“ řekla Mbutu, „ty netrefíš ani tank ve vzdálenosti paže.“

„No jo, oukej, dobrá,“ řekl Smith. „Chtěl jsem to jen prověřit, víte.“

Bueller vzal pistoli, 10mm chrlič sekaného olova bez pažby. Používaly se do ní náboje podobné těm do karabiny, jenže neměla takovou sílu a v nouzi se dala předělat na těžší střelivo, když vám nevadilo, že se po pěti šesti ranách pravděpodobně roztrhne.

„Dobře, brácho,“ obrátil se Bueller na zajatého androida, „promluvme si.“

„Ztrácíte čas,“ odvětil android. „Jako rukojmí nemám moc velkou cenu. Jsem rezervní a můj čas dobíhá. Za pár týdnů je po mně.“

„Těch pár týdnů by mohlo být pro tebe sakra mizerných,“ řekla Mbutu a v ruce potěžkávala kámen.

Android zavrtěl hlavou. „Stejně nic nevím. Představení řídí Massey a nikomu se s tím nesvěřuje. Děláme pro něj, co chce. Nic víc.“

Blake androida kopla, botou ho strefila do boku. „Dobrá,“ řekla. „Zabijme ho hned. Do toho, Mbutu. Dej mu kamenem do hlavy, nemá cenu plýtvat na něj kulku nebo náboj.“

„Zvolni, Blake,“ houkl Bueller. „Tento chlapík vyšel z kádě a je pro tohle naprogramovaný. Není to jeho chyba. Každý nemá na vybranou.“

Blake pohlédla na Buellera. „Ano. Myslím, že jsem to už slyšela.“

„Nerad na to poukazuji, ale slyším něco přicházet z vnitřku hnízda,“ řekl Smith. „A ani plazmová puška nezastaví celé stádo těch štěnic. Co kdybychom si šli hrát ven?“

Bueller obrátil pohled do chodby. Slyšel, jak vetřelci rachotí nohama, slyšel zvuk jejich drápů na hmotě. „Pohyb, lidi. Přesuňme se do sundaných člunů. Mohly by tam být další pušky nebo zásoby.“

„A pak půjdete kam?“ zeptal se android. „Bez člunů nebo APC tu jste v pasti.“

„Může být, brachu, ale nezůstaneme chyceni v tomto mraveništi. Jdeme, námořníci.“

Nikomu nemusel říkat dvakrát.

Billie se opatrně pohybovala po lodi, schovala se vždy, když slyšela, že se blíží lidi. Přes rameno měla karabinu a v ruce svírala váleček a škrabku. Neustále se hlasům a krokům vzdalovala, až si uvědomila, že se nachází v části, kde jsou ubikace posádky a velícího důstojníka. Plazila se kolem dveří, těsně kolem zdí, téměř s nimi splývala, jak se snažila být neviditelná. Kdyby ji někdo zahlédl, ocitla by se rychle ve velkém srabu.

Něco Billii táhlo dopředu, kde se nacházela Stephensova kabina. Nebude tam, tělo vyhozené do vesmíru bylo plukovníkovo. Překvapilo ji, že by plukovník při obraně lodi položil život, ale možná ho měla špatně přečteného.

Když se Billie přiblížila, dveře se začaly otevírat.

Sakra, někdo je uvnitř!

Podívala se chodbou nahoru a dolů. Nepodařilo by se jí zmizet včas. Kdokoliv vyjde ze Stephensovy kabiny, uvidí ji dřív, než se stačí skrýt. Je-li ozbrojen, dostane to do zad.

Billie zvedla váleček, spustila mražení a přilepila se ke zdi napravo od dveří. Doufala, že bude jenom jeden.

Když muž vstoupil do chodby, Billie máchla válečkem. Tekutina uvnitř ještě úplně neztuhla, ale váleček byl přesto dost těžký.

Praštila ho po hlavě, ale rána se svezla po jeho levém uchu. Vložila se do toho ramenem a zády, bylo to dobré máchnutí umocněné strachem. Silný plášť praskl, když narazil na kost, lebka pravděpodobně rovněž praskla. Modrá vazká chladicí kapalina vytékala z rozbitého válečku a rozlévala se mužovi po tváři, pokrývajíc ji zmrzlými kuličkami. Nesložil se. Zakopl, zakolísal, narazil do futer, ale nesložil se.

Billie udělala krok vpřed, rukou mu zajela k břichu, těsně pod sternum. Škrabka se mu hluboce zaryla do masa až po rukojeť.

Když vytahovala škrabku ven, potřísnila ji bílá tekutina prýštící ze zranění.

Krev androidů, uvědomila si, když se pokoušela znovu bodnout. Byl to umělý člověk.

Androidovi se podařilo stočit a plesknout ji po ruce, tím trochu odklonil druhou ránu, která minula jeho solár plexus a sklouzla mu po plecích, vydlábla kus uniformy a masa a zanechala mělkou rýhu, táhnoucí se od středu hrudi až k rameni.

Chladicí kapalina z válečku mu zastřela pohled a jeho rána minula Billii jen o vlásek. Jak si utíral oči, Billie měla dost času na další ránu. Kdyby ho nezasáhla ona, udělal by to on. Zraněný android je pořád ještě silnější než obyčejný člověk.

Billie bodla, dlouze, míříc na oči. Vyrůstáte-li v nemocnici, naučíte se trochu anatomii. Skrz oči vedla nejsnazší cesta do lebky a k mozku.

Škrabka zasáhla těsně pod cíl, odskočila a zajela do měkké oční tkáně. Zničené oko se plnilo rosolem.

Android se odtrhl od Billie a oběma rukama si vytrhl škrabku. Ozubená část vzala většinu oka sebou, prázdné místo se za chvíli začalo plnit mléčnou cirkulační tekutinou.

Připadalo jí, že stál ještě dlouho, než se skácel. Nic neřekl, ani nezasténal, jenom upadl, jako kdyby z něho zmizely kosti, a umřel,

Billii tlouklo srdce jak splašené, div jí nevyskočilo z hrudi. V ruce ještě pořád třímala rozbitý váleček. Pustila ho na zem. Rána se rozlehla chodbou.

První reakce byla otočit se a utéci, ale neudělala to. Chtěla vědět, co dělal android v Stephensově kabině.

Uvnitř to zjistila. Chybějící části karabin stály vyrovnány v řadách na plukovníkově posteli. Kdo je tam mohl dát? Někdo porouchal zbraně, a vypadá to, že zjistila kdo. Proč to udělal? Na tom nezáleželo. Bude o tom přemýšlet později. Teď jí vrtalo hlavou něco jiného.

Billie zvedla jeden podavač nábojů, stáhla skrytku a dala zpátky chybějící část. Škubla konektorem a podavač si sedl na místo. Zasunula do karabiny zásobník a pohybem závěru náboj zapadl do nábojové komory.

Billie se usmála. Byli v pěkné bryndě, ale už se cítila lépe. Kdyby ji ti šaškové z kliniky teď viděli, opravdu by si mohli dělat starosti: Pane Bože, šílená ženská s puškou!

Pěkně zpříma. Bude-li ji někdo srát, pozve ho na taneční parket zatančit si rychlé a smrtelné tango.

Wilks. Půjde najít Wilkse a osvobodí ho. Ten si bude vědět rady. A až najde Wilkse, budou moci najít Mitche a vypadnout z tohohle pekla. Třeba to není nejlepší plán ve vesmíru, ale pro teď bude stačit.

21

Alespoň doufala.

Massey sledoval, jak se dalších šest vznášedel dostalo do blízkosti první čety.

Z různých úhlů, které mu poskytovaly kamery, viděl námořníky, kteří sestřelovali vznášedla z oblohy.

No, dobrá. Asi se zmocnili zbraní v sestřelených člunech. Minimálně dvě plazmové pušky pracovaly na zemi, probodávajíce šiky zářivě zelenými bodly.

Androidi byli dobří, ale pouze víceúčeloví, rezervní, silní a rychlí, a ne speciálně trénovaní pro boj. V tom měli námořníci výhodu, i když nebyli dobře vyzbrojeni. Tři ze šesti vznášedel se vzňala a zřítila na zem. Další tři se rychle stáhla z dostřelu a vznášela se nad oblastí,

„Veliteli," ozvalo se z počítače, „máme problém."

„Nejsem slepý," řekl Massey. „Držte pozici. Udržujte je v dohledu."

Zaklonil se v křesle a mnul si bradu. Pak se otočil a zavolal na androida strážícího u dveří. „Sežeňte Wilkse a přiveďte ho sem."

Android odešel.

Hmm. Ano, tohle je složitější problém, než očekával. Nicméně, je to jen malá překážka. Posbíral moře informací o planetě a hlavní poslání, zabránit vládě, aby měla vzorek vetřelce jen pro sebe, je splněno. Má v tom pokračovat, nebo zabránit dalším ztrátám? Na jedné straně splnil vše, co po něm chtěli - mohl říci společnosti, že pozemní týmy zničila

divoká zvěř na planetě vetřelců, odbyli by to pokrčením ramen. Společnost už měla svůj vzorek, další by byl jenom pojistka. Na druhé straně nesnesl pomyšlení na sebemenší neúspěch.

Ano, byla to zajímavá otázka. Musí si to trochu promyslet.

Byla to čirá náhoda a slepé štěstí, že Billie uviděla piráta, který přiváděl Wilkse, pušku zarytou do jeho zad. Wilks měl ruce zkřížené za zády a zápěstí svázaná náramkem z uhlíkového vlákna. Muž - nebo to byl další android? - který hnal Wilkse, se nerozhlédl chodbou, pozornost soustředil jen na svého vězně, takže si nevšiml Billie, krčící se u tepelného kanálu.

Když ji minuli, Billie vstala a kradla se jako kočka na konec chodby. Vykoukla právě včas, aby je viděla zahnout k řídícímu panelu. Tak, chtěla najít Wilkse a teď ho našla. Vklouzla do hlavní chodby a vydala se za nimi.

Wilks měl pocit, že bez ohledu na to, kam ho vedou, nesejde přirozenou smrtí. K čertu s tím. Žil v zapůjčeném čase už déle než deset let. Měl zemřít se svou četou tenkrát na Rimu. Od té doby bylo všechno ponuré, život mu už nechutnal. Do prdele. Jestli mu čas vypršel, tak vypršel. Odejde z tohoto světa jako muž.

Bueller nechal četu rozptýlit a měnit pozice každých pár vteřin. Měli štěstí, že vznášedla byla zkonstruována jen pro rychlý přesun - malé plavidlo nemělo téměř žádné vybavení, jenom základní radar a Doppler, žádné sniffry ani IR. A žádné zbraně krom těch, které měli s sebou pasažéři. Jelikož androidi řídící vznášedlo museli spoléhat jen na své smysly, vojáci, oblečení ve specielních oblecích, je stěží zahlédli. Ale snadno viděli vznášedla a dvě plazmové pušky, které četa měla, dosáhnou tak daleko jako pušky ze vznášedla. Takže když se přiblíží na dostřel, aby vojáky pokropili, riskují, že zmizí jak pára nad hrncem. A jelikož byli mnohem větší cíl, skóre bylo 3:0 pro námořníky.

Ovšem moc dlouho tu dřepět nemohou. Dříve nebo později se ty štěnice vyrojí ze své mohyly, a to situaci čety poměrně hodně zhorší. Nemohou si dovolit nechat se tady dole přišpendlit.

„Oukej, poslouchejte všichni," řekl Buelier, „musíme odtud zmizet dřív, než se společnost začne poohlížet po večeři, rozumíte? Na můj signál všichni vystřelíme na magnetický jih. Ramirezi, ty půjdeš první, Blake,

ty poslední. Všichni ostatní budou mít hlavy u země, chci vidět jenom vaše zadky a lokty.“

Bueller si nemyslel, že piráti mohou odposlouchávat jejich operační kanál, ale pamatoval si na Wilksovu lekci, když ho s Easleym chytili při cvičném útoku na Zemi. „Na můj signál, vojáci, nejdřív odpor.“

To poslední byl kód. Znamenalo to zamířit 180 stupňů od posledního rozkazu. Jestli piráti byli naladěni na jejich soukromou linku, budou je očekávat na jihu. Četa ale půjde směrem na sever, a tím můžou získat i několik set metrů.

„Vpřed!“

Zajatý android poslouchal Buellerovy rozkazy. Bueller na to nepomyslel, dokud se nedali do pohybu - android neznal jejich kód. Když se námořníci drápali odtud, android se vydal špatným směrem.

„Hej!“ zařval Bueller.

Příliš pozdě. Jedno vznášedlo se střemhlav sneslo na jih od jejich postavení, plazmová puška zapnutá na automat. Takhle jim náboje dlouho nevydrží, ale souvislá palba mohla způsobit velké ztráty v krátkém čase. Ze země se kouřilo a zůstávaly v ní krátery. Skála skřípěla pod nárazy energie. Pirátský android se snažil zastavit, ale vběhl do zeleného kola smrti. Jeho vnitřní tekutiny vřely a on vybouchl jako vodní balón, propíchnutý ostrým nožem.

Blake se zastavila, otočila se a pohlédla na vznášedlo. Plavidlo udělalo klíčku a začalo stoupat. „Je příliš daleko,“ křičel Bueller. „Neplýtvej střelivem!“

Blake se zašklebila a široce usmála. Nepřimhouřila oko, když zamířila, puškou sledovala vznášedlo a pak zmáčkla spoušť.

Cíl byl vzdálen alespoň pět set metrů a pohyboval se rychle. Naděje na zásah je malá, pomyslel si Bueller.

Zelený paprsek rozčísl člun vejpůl. Energetický blesk zazářil nad hmotou a prokousal se skrz dřív, než by nervózní člověk zamrkal, upálil hnací kola. Na zlomek vteřiny se zdálo, že zůstal viset nehybně v čase a prostoru, pak spadl jak velká olověná koule ve velké gravitaci. Bez kol mělo vznášedlo aerodynamiku jako kulatá cihla. Byli dost

blízko, aby slyšeli svištění atmosféry kolem díry, způsobené plasmovým bleskem. Dopadlo tak tvrdě, že špína kolem vystříkla.

„Pěkná rána," řekl Bueller.

„Jako lov na kachny," odvětila. „Musíš terč kousek vést, to je všechno."

Dali se do běhu.

Zbývající dvě vznášedla se držela vysoko nad nimi, bezpečně mimo dostřel,

„Kam míříme?" křičel Chin.

„K APC."

„To je na druhou stranu!"

„Já vím. Budeme kroužit kolem. Ať si myslí, že jsme ztratili orientaci. Až se setmí, můžeme se ztratit těm měkkým mozkům."

„Jo," zamyslila se Mbutu, „ale ztratíme se tamtěm?"

Vetřelci se začali vynořovat za běžícími vojáky. Massey propustil androida. Otočil se k Wilksovi a řekl: „Vaši vojáci tam dole dokázali, že jsou docela schopní. Zmocnili se několika zbraní a teď se snaží zachránit si život."

Wilks se zašklebil, „To je špatné. Doufám, že vám to nezhatilo váš drobný plán."

Massey vytáhl z pouzdra starobylou pistoli a strčil ji Wilksovi pod bradu. „Mám takový plán: Zavolejte je a řekněte, ať se vzdají."

Wilksovi se podařilo zašklebit se ještě víc. „Když to neudělám, tak co, zabijete mne?"

Massey se zasmál a trochu odsunul pistoli.

„Je docela fajn pracovat s profíkem, po všech těch slizkých blbcích, se kterými musím občas jednat. Vy víte, že vás stejně zabiju."

„Trochu jsem vás z toho podezíral."

„Je to nutné, víte. Ale můžu vám to ulehčit, nebo taky ne." Massey zastrčil pistoli a z boty vytáhl tenký nůž. Nerezová ocel se v umělém osvětlení blyštěla. Nůž byl jen sedmnáct nebo osmnáct centimetrů dlouhý,

z toho polovinu tvořila rukojeť, ale v rukou odborníka mohl znamenat mnoho. Wilks nepochyboval, že s ním Massey umí zacházet.

„K čertu, můj frantík je delší," řekl Wilks.

„Už dlouho nebude."

Wilks se trochu soustředil. Ruce má svázané za zády, ale může použít nohy. Massey se jistě vyzná v pěstním zápase, ale raději to zkusí, než jen tak zemřít.

Ozval se počítač.

Massey se naklonil dozadu, mimo Wilksův dosah, a stiskl tlačítko. „Veliteli, vojáci sestřelili další z našich vznášedel. Míří na sever, pryč od APC." „Tak blbí nejsou," řekl na to Massey. „Zůstaň u nich. Čekej na příležitost." Pohlédl na Wilkse a pak zpátky na počítač. Stiskl další tlačítko na klávesnici. V jednom rohu obrazovky se objevil časoměřič. Začal odpočítávat.

„Raději se pojistit, než potom litovat," pravil,

Wilks šel na to. Udělal pár rychlých kroků směrem k Masseyovi.

Ten se zasmál a kopl do boku. Pohyb byl pomalý, téměř lenivý, pohrdavý. Bota zasáhla Wilkse do břicha a srazila ho na zem. Dopadl těžce, nemohl rukama ztlumit pád. Za pomocí pat se mamě snažil postavit. Nikdy se mu to nepodaří. Massey zakroužil nožem v ruce. „Za tuhle hru může déšť," řekl. „Je načase, abych vzal výhru a pustil se domů. Sbohem, seržante Wilksi." Vydal se směrem k bezmocnému vojákovi.

„Odhoď to!" ozval se ženský hlas za Masseyem.

Večer maloval na krajině vetřelců dlouhé stíny, a jelikož sluníčko ulehlo k spánku, Buelier a jeho četa se vydali obloukem k APC. Teď nebylo tak snadné vidět vznášedla, a proto ani piráti je nemohli tak snadno vidět.

„A co vetřelci?" zeptal se Bueller.

Mbutu zavrtěla hlavou. „Jejich všivý čich asi za moc nestojí," řekla. „Když jsme zahnuli prudce doleva, oni šli pořád rovně. Hnusní slídiči."

„To je dobře."

„Možná," řekl Ramirez. „Nebo je třeba tímto směrem něco, na co nechtějí narazit. Něco horšího než oni."

„To se mi na tobě líbí, Ramirezi. Vždycky se na to díváš z té lepší stránky," řekla Blake. „Vlez mi do prdele, Blake."

„Jak si přeješ. Kdybys ji měl větší než díru v zubu, stálo by to za úvahu."

Bueller se ušklíbl. Možná, že všichni zemřou, ale když mohou vtipkovat, pak je nálada lepší, než když se vylodili piráti.

„Trochu zrychlit, vojáci. Musíme ještě někam dorazit a něco udělat."

Billie mířila karabinou pirátovi na srdce, a kdyby udělal rychlý pohyb, vystřílí ho z něj.

Ušklíbl se, když pouštěl nůž. Vypadal jako ti psychopati, které Billie viděla v uzamčené části nemocnice.

„Ale, ale. Co to tu máme? Vy jste lodní maskot?"

„Dávej pozor, ať se ani nehneš."

„Tak to vysvětluje tu hlavu navíc. Nemůžete být jedním z těch ošklivých vojáků. Jste příliš hezká. Posádka vás propašovala na palubu pro zábavu, ne?"

Wilks řekl: „Zastřel ho, Billie. Zastřel ho hned!"

Muž se podíval na Wilkse. „Ó, vaše přítelkyně, seržante? Máte dobrý vkus." Obrátil se zpátky k Billii. Zkusil krok dopředu, ruce široce rozpřažené, snažil se vypadat neškodně.

„Ještě jeden krok a procvaknu vám lístek," řekla.

„No tak. Takový cukroušek jako vy? Vy mne nechcete zabít. Pomyslete, jaké by to bylo mít na svědomí smrt jiné lidské bytosti. Zdálo by se ti o mně, zlato." Zkusil ještě jeden krok.

Billie polkla, v ústech měla sucho. Tento muž byl zabiják. Viděla těla vyhozená z lodi. A udělal něco Mitchovi. Ale zastřelit někoho takhle bylo jiné než praštit androida po hlavě. Billie udělala krok zpět. „Říkám ti, zůstaň, kde jsi."

Wilksovi se podařilo dostat se na nohy, když se vzepřel o lodní přepážku. „Billie, tenhle člověk je vrah! Musíš ho sejmout. Střílej!"

Podívala se na Wilkse.

Chyba.

Jakmile sundala pohled z piráta, skočil. Bože, ten byl rychlý! Billie zmáčkla spoušť, ale on už se plazil pod palební čárou. Půl tuctu výstřelů se roztříštilo o konzolu počítače, nadělalo strašný hluk, síla výstřelů zkrátila konzolu -

Pokusila se lépe zamířit, ale bylo už pozdě. Praštil ji nad koleny a ona udělala poloviční přemet vpřed a přistála na zádech.

„Pitomá čubko!“ řekl vztekle, když se k ní přikutálel a popadl ji za ramena. „Namířit na mne zatracenou pušku!“ Praštil s ní na zeď.

Billie zpopelavěla, jak jí hlava třískla o stěnu. Když ji to odhodilo, chňapl ji za košili a druhou rukou ji uhodil do tváře. „Nepotřebuji zbraň, ty pitomá děvko, protrhnu ti hrdlo holýma rukama!“ Znovu ji uhodil. Billie cítila, že se kousla do rtu. Z úst se jí řinula krev, když ji uhodil potřetí. Třískl s ní znovu o zeď, vytáhl ji za košili, až se jí nohy odlepily od země. Z pouzdra vyndal pistoli. Šklebil se jako maniak.

„Nezašpiním si ruce s takovým nic, jako jsi ty.“

Když zvedl pistoli, aby ji zabil, uviděla za ním Billie šmouhu. Zasípěla.

Pirát se snažil otočit, ale Billie oběma rukama obepjala zápěstí ruky, kterou ji držel. To ho zpomalilo tak, že Wilks ho mohl ramenem uhodit někde nad bok. Billie cítila, jak se jí roztrhla košile, když byl pirát sražen na zem. Spadla a vyškrábala se po čtyřech tam, kde spadla karabina. Pět metrů. Čtyři. Tři -

Pirát zařval, Billie se trochu otočila a uviděla ho. Ztratil pistoli, ale byl na nohou a skočil pro ni.

Dva metry ke karabině. Jeden -

„Já vás oba zabiju!“

Wilks se plazil na boku, odrážel se jenom levou nohou. Směrem k pirátovi.

Billie se dostala až ke karabině. Chňapla po ní. Převalila se na záda. Nebude čas se postavit.

Pirát vystřelil, ale ona se skulila a ucítila, jak se náboj zaryl do místa, kde před chvílí ležela. Není čas mířit. Vystrčila zbraň, jako kdyby to byla pěst a stiskla spoušť. Nábojový volič asi vypadl, když karabina spadla na podlahu. Vystřelila pouze jednou. Billie spoléhala na automat, tohle nemohla tušit. Znovu stiskla spoušť a očekávala další salvu. Nic. Uvědomila si, že bude muset znovu natáhnout. Do prdele!

Ale jeden výstřel stačil,

10mm náboj zasáhl piráta přímo pod rameno ruky, v níž držel pistoli a prolétl skrz. Billie viděla, jak se zapotácel, zbraň mu vypadla ze znehybnělých prstů. Zepředu viděla ránu velikosti špičky prstu, ale když upadl, v zádech mu zela díra velká jako pěst.

Pistole odlétla dva metry od něho. Zvedl hlavu, uviděl ji a začal se pro ni plazit. Natáhl pro ni zdravou ruku.

Billie vyskočila, karabinu v pohotovosti, pistoli odkopla přes celou místnost. Karabinu namířila na ležícího muže.

Převalil se na záda. Ze zranění mu tekla krev, pod hlavou se mu roztěkala v kaluž páchnoucí po mědi. „Pitomá čubko," řekl. Sáhl pro něco za pasem.

„Ani hnout!"

„Jdi do prdele!" Ruku strčil do rozparku kombinézy nad bokem. Viděla, jak se usmál, když to nahmatal.

„Billie!" vykřikl Wilks.

„Nechte toho!" zaječela.

Začal vytahovat ruku -

Zmáčkla spoušť.

Exploze v uzavřené místnosti byla ohlušující, dorazila ke zdi a vrátila se k ní. Zápach spáleniny jí zaplnil nosní dírky. Zvonilo jí v uších.

Výstřel ho zasáhl přímo do úst. Vyrazil mu některé přední zuby a zadní část hlavy rozprskl po celé stěně za ním. To, co chtěl udělat, už se nestane.

Sklonila se a vytáhla mu ruku. Svíral v ní granát, pojistka byla už vytažená a jeho palec byl na detonačním knoflíku. Billie opatrně uvolňovala granát z ruky mrtvého muže a přikryla bezpečnostní kryt. Byl by je všechny vyhodil do povětří, řídící místnost, loď by spirálou padala a shořela v atmosféře.

„Billie, rozvaž mne."

Podívala se na Wilkse, zamrkala, jako kdyby ho nikdy neviděla. „Co?"

„Nastavil nějaký časový spínač. Pospěš!"

Celá ztuhlá Billie poslechla. Našla na podlaze nůž a přeřízla s ním Wilksovo šněrování. Nůž byl velmi ostrý.

Rozvázaný Wilks běžel k počítačové desce. Podíval se na obrazovku. Kulka roztříštila projektor. Neviděl, kolik času zbývá. Začal mačkat tlačítka na ovládacím panelu, klel, pak se přesunul k jiné obrazovce. „Co se děje?“

Zavrtěl hlavou. „Myslím, že v APC nastavil bombu. První četa se osvobodila. Měl strach, že se dostanou k APC a vrátí se.“

„A co Mitch?“

„Nevím,“

„Zavolej ho! Zjisti to!“

„Biliie-“

„Zatraceně, Wilksi!“

„Počkej, až zastavím tenhle časovač. Budou potřebovat způsob, jak se dostat z té planety. Běž hlídat dveře. Pobíhá tu ještě pár androidů,“

Dívala se na něj.

„Běž, udělej to. Když nás dostanou, všichni zemřeme!“

Billie se pohnula. Karabinu přepnula na automat, podívala se do chodby, nikoho neviděla. Stála u dveří a hlídkovala.

„Wilksi?“

„Nemám dost času! Musí být způsob, jak zrušit příkaz, ale já neznám kód. Snažím se odpojit APC od energie, možná že destrukce bude spuštěna odtud. To je vše, co mohu udělat.“

„Kolik času?“

Pokrčil rameny. „Možná minutu, možná hodinu. Odsud nemám přístup.“

Billie se otočila, aby dávala pozor na chodbu. Jeli Mitch naživu, půjde a najde ho. Jestli není, tak na ničem nezáleží,

22

„Sakra!“ řekl Wilks. „Sakra, sakra, sakra!“

Četa byla naštěstí vyslána jako IR pozorovatelé. Piráti věděli, že vojáci půjdou do tmavého hnízda, proto jim povolili červené oči.

A oni se mohli pohybovat v temnotě.

Možná, že někde okolo bzučí vzdušné zámotky, ale pro tuto chvíli byli vojáci lépe vybaveni a dostatečně neviditelní.

Blížili se k APC tmavou nocí bez měsíčního svitu, vedlo je pouze unikající teplo z vyloďujícího se plavidla. Ramirez byl na špici. Byl několik stovek metrů před ostatními. Bueller řekl Ramirezovi, aby krátce přirazil, prozkoumal oblast a podal zprávu. Na přistávacím modulu byly pravděpodobně stráže a Ramirez musel vymyslet, jak je odstranit, aniž by zničil plavidlo.

V okamžiku, kdy Bueiler spustil zrak z přistávacího modulu, zničehož nic se noc změnila v oslepující den.

„Do prdele!“ zaklel. Mrštil s IR OBRAZOVKOU a otočil se, používaje vlastní VIDĚNÍ.

Koule z APC se stále šířila, trochu tmavla a pohasínala, jak rostla do šířky a do výšky. Byli hodně daleko, takže tlaková vlna byla jenom mírná. Bylo to jak horký vítr, náhlý polední vánek z pouště. Bueller sebou praštil na zem, ale hned jak to udělal, si uvědomil, že má příliš pomalé reflexy. Kdyby situace byla nebezpečná, už by byli minulostí.

Po chvilce začaly trosky lodi pleskat kolem, jeden kus dopadl nedaleko. Pořádný macek, pomyslel si Bueller, když se těžký předmět zaryl do kamenné půdy. Kousek hořící trosky proletěl obloukem kolem, ostatní padaly jak při svátečním ohňostroji, horký déšť, který pokropil špínu a ztmavl, nebo odskočil a svítil i v klidu po dopadu.

„No těbůh!“ řekl Chin.

Bueller promluvil do počítače. „Ramirezi? Odpověz.“

Bylo ticho.

„Ádios, Ramirezi,“ řekla Mbutu.

Bueller se díval na kouřící trosky před sebou. Ramirez to při explozi určitě dostal. K sakru!

Litoval, že ztratil Ramireze, ale v žaludku ho mrazil další fakt: je-li APC zničena, jsou všichni ve srabu. Konec mise. Konec SKUPINY. Zatraceně.

Billie řekla Wilksovi: „Můžeš mě spojit s vojáky?“

Počítačový výbor oživl přicházejícími zprávami, ale všechny byly od pirátských androidů, kteří uvízli na planetě, když APC vybouchla. Wilks ťukl prstem na odpojovači klávesu a výbor ztichl. Dotkl se další klávesy.

„Droxova četa, tady seržant Wilks. Je tam někdo?“

Billii se zdálo, že dlouho nikdo neodpovídá. Panebože Mitchi!

„Tady Bueller, první četa.“

„Mitchi!“

Wilks ji umlčel, „Buellere, jaká je vaše situace?“

„Mám Blake, Smithe, China a Mbutu. Ztratili jsme Ramireze, když se z APC stala nova. A co u vás?“

„Bill to dostal do hlavy, uličník. UŽ NENÍ MEZI NÁMI. Část jeho vojska bude pravděpodobně ještě na lodi, ale my jsme ozbrojeni a v řídícím centru. Myslím, že je mužem docela dobře vyřídit.“

„Zajímavé je, že androidi nejsou prvozákonní.“

„Máš pravdu, nejsou. Poslechni, rozsvítím ostatní APC a přijdu za tvou četou. Tahle mise neuspěje, Buellere. Hoši už mají jednoho z těch brouků. Až o tom vláda uslyší, chňapnou po tom. Už nepotřebujeme žádný vzorek.“

„Seržante Wilksi, my najdeme bezpečné místo pro přistání APC...“

Buellerův hlas náhle přerušil jiný, krvácející pres široké spektrum radiového pásma.

„Pomoc, pomozte někdo! Tady je Walters, druhý důstojník. Androidi nás sesadili hned vedle jednoho z těch zasraných mravenčích kopců a ty potvory jdou právě na nás! Pomozte nám!“

Wilks vyštěkl: „Zatraceně!“ Nervózně ťukal do tlačítek. „Waltersi, tady Wilks! Kde jste? Dejte mi dopravní radiový maják.“ „Ježíši a Buddho! Jsou všude kolem! Ne! Nechtě mne! Aááá!“

„Radiový maják, Waltersi, spusť radiový maják!“

Billie se dívala na Wilkse.

„To je ono!“ řekl. „Podařilo se jim jich zbavit.“

Billie zavrtěla hlavou. „Ty potvory je vezmou do hnízda. Ve vajíčkové místnosti je obalí pavučinou.“

Wilks přikývl. „Je to tak. I když máme radiový maják, nedostaneme se k nim dříve, než budou implantováni. Jsou mrtví.“ Krátce si povzdechl. „Použiju na ně atomovku,“ řekl. „Alespoň to bude rychlé. Máme dost hardwaru. Zatímco Stefan kravnul s plazmovými puškami, přemístil jsem části bomby okolo něho zamaskované jako náhradní díly. Mohu je obkroužit ohněm a spustit tisíc sopek. Vyčistí místo mezi nimi a atomovkami jako pískovým tryskačem. Celou zasranou planetu sterilizují.“

„Seržante Wilksi,“ ozval se Mitchův hlas. „Slyšeli jsme tísňový signál. Je to jen skok odsud. Jdeme tam.“

„Nepřijímá se, pane. Mise neuspěla, opakujte, mise neuspěla. Koukejte najít místo pro APC a čekejte, než vás vyzvednou. To je rozkaz.“

„Seržante, přece víte, že ty lidi tam nemůžeme nechat.“

Wilksovi vystouply čelisťové svaly, jak pevně stiskl zuby. „Zastavíme se pro APC, až je dostaneme ven,“ řekl Mitch.

Billie nerozuměla, co se děje.

„Mitchi, tady Billie. Posádku nemůžeš zachránit. Už teď jak kdyby byli mrtví. Čekejte na APC!“

„Já... Neumím to vysvětlit, Billie, ale my je nemůžeme nechat jen tak zemřít.“

„K sakru, Mitchi! Co to má znamenat? Něco jako vojenská čest? Je po nich. Možná budou ještě nějakou dobu dýchat, ale jak je jednou implantují, jsou mrtví. Nemá cenu riskovat!“

„Je mi líto, Billie, miluji tě.“

„Mitchi!“

„Šetři si dech,“ řekl Wilks, „nemůžeš je zastavit.“

„Proč?“

K tomu neměl Wilks, co by řekl.

„Máme něco od dalších čet?“ zeptal se Chin.

„Ne,“ odpověděl Bueller. „Předpokládám, že jestli se někomu zadařilo a mají pořád ještě počítač, potkáme je v hnízdě.“

Smith potřásl hlavou. „Ksakru, to se mi nelíbí.“

„To mi povídej,“ odvětil Buelier.

Na lodi byli čtyři z Masseyových androidů. Wilks a Billie všechny našli a zabili.

„Tomu nerozumím,“ řekla Billie. „Myslela jsem, že androidi by nemohli ublížit lidem.“

„Jsi blízko,“ řekl. „Asimův První zákon pro robotiku byl modifikován pro androidy. Nemohou zabít lidskou bytost ani přihlížet a dovolit, aby ji někdo zabil, aniž by se pokusili ji zachránit. Jinak by nemohli být chirurgy androidů. Nemohli by ublížit nikomu ani trochu, i když by ho zachránili před větším utrpením nebo smrtí. Očividně jim to nikdo neřekl, Massey musí být na věci velice zainteresován.

Wilks programoval zbývající vojenský přistávací modul a rovněž ten z Masseyovy lodi. Loď společnosti bude viset v záložním orbitu pro případ potřeby. Může ji řídit dálkově z planety. Masseyovy posádky zanechaly malé zámotky v něčem, co nazývali sněhový obal - při pádu shořel - ale ZÁMOTKY nemohly dosáhnout únikové rychlosti, aby se dostaly z gravitační studně.

„Jdu s vámi,“ řekla Billie.

„To není zrovna dobrý nápad. Raději bych tě viděl na lodi.“

„Nezáleží mi na tom, co chceš. Jdu.“

Wilks se na ni podíval a zavrtěl hlavou. Pokusil se ji varovat, zabránit jí, aby se zapletla s Buellerem. Nevyšlo to. Teď za to musela zaplatit. Cena byla obrovská. Bál se o ni, ale možná, že to tak bude lepší, Bueller a ostatní jsou pravděpodobně minulostí, nedaří se jim o nic lépe než těm z jejich posádky, které přišery zatáhly do své mohyly jako potravu pro mimina. Z ostatních čet nikdo neodpověděl. Mise byla zesraná od samého počátku. Ksakru.

„Dobrá. Běž.“ Co jiného měl říct?

Četa měla pro jednou štěstí. Krátce před svítáním narazili na jeden ze vzdušných zámotků. Malé vozidlo jelo určitě na malou spotřebu a zastavilo vedle proudu, aby zkusilo znovu nabít konvertory. Trvalo by hrozně dlouho nabít baterie setrvačníku vodou z proudu - nebyl větší než strouha a tekl pomalu - ale nevypadalo to, že pasažéři si mohou moc vybírat. Kdyby jim došla energie stovky metrů ve vzduchu, po přistání by zaručeně už nikdo neodkráčel.

Blake použila své červené oko a připíchla dva androidy na dvě stě metrů, každého jednou ranou.

„Tak co, dostanu nějaký metál?“

„Jistě, Blake. Až se vrátíme na Zemi, zažádám pro tebe o Makovanův odznak.“

„Ale, ten už mám, Buellere. Doufala jsem, že dostanu alespoň Platinovou hvězdu.“

„K čertu, a co ještě?“ řekl Bueiler.

Šklebili se na sebe, ale výraz ve tváři měli napjatý, nálada byla pohřební. Jejich šance dostat se z toho živí byla velká asi jako plivanec na supernově.

Ale teď se jim vedlo lépe. Zámotek měl v držení dvě další plazmové pušky a náboje, 10mm karabinu a dvě brokové pistole. Každý byl ozbrojen, plazmovou zbraň měl každý až na Buellera, který si vzal karabinu a pás granátů.

„Jak je to s nábojem zámotku?“ zeptal se Buelier.

„Téměř nulový,“ odpověděl Smith. „Při tomhle průtoku jim potrvá šestnáct hodin, aby se mohli odlepit.“

Bueller pokrčil rameny. „Necháme je nabíjet. Možná se to hodí, až se budeme vracet.“

„Kdy?“ řekl Smith. „Páni, není tohle optimista?“

„Pohněme se.“

Úsvit ozářil východní oblohu prvními slabými červenavými záblesky dne.

„Červená ranní obloha, pozor vojáku!“ citoval Smith. „My jsme vojáci, s tou volovinou ať si dělá starosti vedení.“

Pochodovali směrem k nepřátelské mohyle.

Když APC spadla z břicha Benediktu do vesmíru, Billie zadržela dech. Mimo gravitační pole lodě se s Wilksem náhle ocitli ve stavu beztíže. To mrazivé chvění v žaludku ji nutilo na zvracení. Spolkla žluč, která se z ní drala ven a z hluboká se nadechla nosem. Mitch byl někde tam dole a stále ještě naživu. Kdyby se k němu dostali dřív, než vejde dovnitř, třeba by se jí

podařilo ho zastavit. Bude-li na to příliš pozdě, vezme pušku a půjde za ním.

„Jak dlouho?“ zeptala se.

„Budeme-li mít štěstí, možná hodinu.“

„A když nebudeme mít štěstí?“

„Budeme muset prorazit atmosférou pod špatným úhlem, abychom se dostali na schůzku. Uděláme-li to špatně, usmažíme se v této plechovce.“

„Co se stane s planetou, jestli zemřeme?“

„Nezavolám-li loď do šesti hodin, počítač spustí atomovky a zamíří si to domů. Všichni tam dole by si měli raději dát rychle všechny své věci do pořádku.“

Billie se podívala na Wilkse.

„Víš, co ty potvory dokáží, i když je jich jenom pár. Nebudu riskovat, abych jich zanechal plnou planetu a nějaký další chudák důvěřivec na ně zase narazil.“

Přikývla. Měl pravdu. Jestli zemřou, bude nejlíp, když s sebou vezmou celý svět. Jedině tak si mohli být jisti.

„Tamhle je vchod,“ ukázala Mbutu. „Jaký je postup?“ „Půjdu první,“ řekl Buelier. „Jděte za mnou vždy po dvou, Mbutu, ty a Chin vepředu, Blake a Smith nám budou krýt zadky. Máme signál z transpontéru. Jdeme rovnou k němu, osvobodíme posádku, a rovnou ven.“

„Je to jednoduchý jako spadnout hrobníkovi z lopaty,“ řekl Smith.

„Máš pokřivený smysl pro humor,“ řekla Blake. „Někdo musel trhnout technikovi rukou, když ti instaloval mozkovou matrici.“

„Vlez mi do prdele,“ zahučel Smith.

„Jestli se vrátíme na loď, jsem ti k dizpozici, zlato.“

„To je ohromný, Blake,“ řekla Mbutu, „má důvod, proč rychle zemřít.“

„Hněte sebou dovnitř, vojáci. Ti lidé uvnitř potřebují naši pomoc.“

Ušli dvě stě metrů do vnitra mohyly, když narazili na první vlnu vetřelců. Asi tucet potvor se pohybovalo neuvěřitelně rychle, vyceněné tesáky, natažené drápy.

„Mířte nízko!“ nařídil Bueiler. „Utrhněte jim nohy!“

Vypálil tři salvy, karabinou mávl krátkým obloukem doleva a střed a pravá část chodby byly čisté.

Zelené paprsky probleskly kolem něho a upálily končetiny od těl. Několik potvor upadlo, uklouzlo na rozbrázděné zemi a zamotalo se do ostatních.

Buelier vytáhl z opasku brokovou pistoli. Krunýř by zastavil náboj z ručnice, ale když potvory otevřely tlamy, aby vystrčily ozubené tyče, vypálil do těchto otvorů. Broky krásně proletěly tkání uvnitř hlavy a projektily zůstaly v tvrdé lebce, když předtím natropily smrtelné škody. Chřestily kolem jako čmelák ve sklenici.

Za pět vteřin bylo po všem a dvanáct útočníků leželo spálených nebo roztříštěných. Z míst, kde se jejich krev dotkla hnízda, stoupal kouř. Jestli se ta kyselina dala vůbec nazvat krví.

„Nešlápněte do té tekutiny," nařídil Bueller.

„Moc se to nevsakuje," řekla Blake.

„To dá rozum, že ne," podotkl Chin. „Místo toho to vypálí díru, kdykoliv se nějaký trubec řízne do prstu."

„K cíli to máme ještě pět set metrů," řekl Bueliet. „Pohyb."

APC odskočila, jízda roztřásla člověku všechny kosti, navzdory odpruženým sedadlům. Bylo zamračeno, viditelnost nulová. Wilks doufal, že počítačová řídící jednotka ví, co dělá. Teplota trupu lodi nebyla dost vysoká na to, aby roztavila stříbro a stupátko. Břicho, nos a obkládačky pod křídly byly navrženy tak, aby vydržely daleko větší tření, ale kdyby se přistávací modul příliš stočil na jednu nebo druhou stranu, teplo by mohlo způsobit problémy. Kdyby se plášť propálil, pasažéři by byli ve smrtelném nebezpečí během několika vteřin. Alespoň by to bylo rychlé.

„Z-z-z-v-v-ládneme t-t-t-o?"

Wilks se podíval na Billii. I jemu drkotal hlas, když odpovídal. „M-m-m-ožná,"

Další vlna příšer si to klapala proti četě, syčela a vlnila se. Buellerova karabina zarachotila, gigant trhal těžkou plachtovinu a kulky pronikly krunýřem i tělem, když zasáhly přímo, odskočily, jiskříce jako křemen o ocel, když dopadly pod úhlem.

Chin byl hned za Buellerem, záblesky a rázy z jeho plazmové pušky rozzářily stěny sinavě zeleným světlem.

Jedna věc se skácela s nohama upálenýma u kolen. Uklouzla, vrazila do Buellera a srazila ho na stěnu. Hlavu měl chráněnou helmou, ale rameno tvrdě třísklo do povrchu. Síla nárazu ho pootočila, takže když padal, viděl zpomaleně jako v prohlížečce, co se stalo Chinovi.

- Beznohý vetřelec se otočil, zaklapal svýma odrápenýma rukama a sklouzl k Chinovi pod palební čarou. Chin se snažil zacílit níž, ale příliš pozdě. Vetřelec otevřel své masivní čelisti a kousl, kusadla zaklapla do Chinova stehna -

- Chin zavyl. Koncem pušky marně bušil do krunýře vetřelcovy lebky -

- Blake zaječela: „Nehýbej se!“ a přiblížila se, aby

zastřelila potvoru, která držela China v zubech.

- Vetřelec neměl nohy, ale pořád ještě měl ocas.

A ten jako kopí protlačil skrz Chinovo břicho, až se objevil mezi jeho žebry na zádech. Roztříštěná žebra protrhla kůži,

- Blake vystřelila, zasáhla potvoru za panty čelistí. Věc se zmítala v křečích a její zuby stiskly naplno a odstřihly Chinovi nohu. Chvilku stál na jedné noze, ocas potvory ho podpíral. Potom upadl - Smith se pohnul, aby China odtáhl i s tím ocasem, když další vetřelec proletěl kolem Buellera a na chvilku mu zakryl výhled. Všechno se seběhlo tak rychle, že stále ještě padal po nárazu na stěnu, přesto se mu podařilo zvednout zbraň -

- Bueller vystřelil. Jedna kulka srazila potvoře hlavu stranou, takže se dívala přímo na Buellera. Další

dvě rány šly mimo. Jedna z nich si našla China a ustřelila mu hlavu -

- Smith byl blízko vetřelce. Když se otáčel, aby si ho našel, Smith vypálil. Příliš blízko. Zaměřovač na konci plazmové pušky se potvory téměř dotýkal. Paprsek pronikl krunýřem, ale také se rozstřílel. Plazma pokropila Smithovu tvář. Seškvařila maso, vypařily se mu oči. Upadl na záda, vetřelec se zřítil na něj, jeho kyselá krev vytékala na Smithe, prokusovala se brněním a tělem, zvedajíc se v závanu

smrdutého kouře - - Bueller upadl na zem. Slyšel bzukot plazmových paprsků, na stěnách viděl odraženou zelenou zář, postavil se na nohy...

Druhá vlna byla za nimi, možná dvacet věcí leželo mrtvých na zemi, ale Smith a Chin odešli také.

Takže zbyli jenom tři na zachránění posádky.

Bueller se podíval na Blake a Mbutu. Přikývly. Beze slova se vydali

23

hlouběji do hnízda.

Prudký náraz otřásl APC, jak padala několik sekund volným pádem. Billii se udělalo na chvilku nevolno. V nulové gravitaci jí nikdy nebylo dvakrát nejlíp. V žaludku měla pocit, jako kdyby nepřetržitě padala z velké výšky. Křídla lodi chytla opět atmosféru a tíha se vrátila. Polkla a žaludek se opět uklidnil.

„Tohle bylo to nejhorší," řekl Wilks. „Teď už budeme jenom klouzat k našemu místu. Cestou možná narazíme na několik mraků, trochu nás to sekne, ale nic horšího," Billie beze slova přikývla. Nebude příliš pozdě? Bude Mitch stále na živu? Lépe než kdokoliv jiný Billie věděla, jakému nebezpečí její miláček čelí. Nepřátelé byli smrtící stroje, ať už měli jakoukoli motivaci. Záleželo-li jim vůbec na vlastním životě, nedali to najevo. Šlo jim o přežití druhu, na jednotlivcích nezáleželo. Nebyli jako lidé. Vůbec ne.

„Jak dlouho?"

„Třicet minut, plus minus. Musíme klouzat, abychom měli dost šťávy na dosažení únikové rychlosti a mohli se vrátit k lodi."

Billie opět přikývla. Nebylo moc co říci.

Po Buellerově levici vedla postranní chodba, a když k ní došel, poslal tam třicet kulek. Střík karabinou od pasu sem a tam. Nemohl si dovolit plýtvat municí, zbýval mu už jenom jeden zásobník, ale postranní chodba byla tmavá a on nestál o žádné překvapení.

Stejně ho dostal.

Automatická palba měla rozsekat každého stojícího vetřelce mezi koleny a boky, a pravděpodobně se tak stalo. Ale jeden musel viset na stropě, nebo ležet roztažený na zemi. Jakmile palba skončila, vyskočil ven.

Bueller na nic nespoléhal, takže měl pušku připravenou, ale když znovu vystřelil, potvora vyskočila a řítila se na něj jako střela.

Bueller měl rychlé reakce. Je jedno, kolikrát zasáhne tu zatracenou potvoru, setrvačností poletí dál. Nebyl čas myslet. Seknul sebou a rozplácl se na slizké horké zemi a vetřelec ho minul jen o centimetry. Mbutu zaječela, když se do ní ta věc zavrtala. Blake vystřelila, jenže příšera a Mbutu byly spleteny dohromady a jakkoli byla Blake dobrý střelec, nemohla zabránit kyselině, vytékající z bestie. Krvácející zranění smočilo Mbutinu tvář. Instinktivně otevřela ústa a začala křičet. Potvora umírala, ale vychrlila na Mbutu dost korozivní krve, takže ji bude záhy následovat. Možná, že by přežila, kdyby byla v plně vybavené vojenské ošetřovně, ale tak daleko by se nedostala. Z nosu a tváří zbyly kouřící ruiny, už jí to rozežíralo hrdlo a plíce.

Utopí se ve vlastní tekutině.

Bueller se vzchopil. Mbutu vydala přiškrcený zvuk, něco mezi sténáním a prosbou. Věděl, co chtěla. Blake o to požádat nemohl. Namířil karabinu a jednou zmáčkl spoušť.

Přesně mířená střela ukončila Mbutino trápení.

Blake přikývla. „Díky," řekla.

Bueller se nemohl pořádně nadýchnout. Otřásl se.

Tak už zbyli jen dva.

„Tam je to," řekl Wilks.

Přední sklo poskytovalo lepší obraz, ale Billie se dívala skrz průzračná stínítka, dávala přednost realitě. Násyp se plazil krajinou jako zhoubný nádor, mdlá šeď v jasném slunečním svitu. Zničená krajina, okolo hnízda nic než prach a skála.

„Snesu se tamhle na ten hřeben," řekl Wilks. „Z vyvýšeného místa se nám bude lépe střílet a uvidíme je přicházet. A každého, kdo by je mohl pronásledovat."

Podívala se na něj.

„Je tu pořád hodně rušení,“ řekl. „Něco ve stěnách blokuje signál z počítače.“

„Já bych mohla...“ začala Billie. „Ne. To bys nemohla.“

„Ó bože, ó bože,“ řekla Blake. „Definitivně škrtám toto místo ze svého seznamu dovolených. Jak to tu páchne.“

Kroutící se chodba je zásobila dalšími útočníky, ale byla dost široká, takže červenýma očima viděli dostatečně daleko. Bueller a Blake sejmuli vetřelce, jakmile je spatřili. Aby šetřil munici, Bueller přepnul na poloautomat. Teď mu zbývalo asi osmdesát nábojů a přes rameno si pověsil Mbutinu laserovou pušku. Mohlo to být horší.

Před nimi se vynořila široká klenutá chodba.

„Vychází odtud signál,“ řekla Blake. „Je to míň než padesát metrů.“

„Líheň,“ řekl Bueller.

„Hm,“

„Jdeme na to.“

Jak se blížily chodbou, horko zesílilo, vzduch zhoustl vlhkostí a odporným puchem. Bylo to jako uvnitř parní lázně plné tlejících mrtvol,

Bueller vrazil otvorem dovnitř, Blake ho kryla zezadu, pušku namířenou za sebe.

„Jsou tam,“ řekl.

Čtyři lidé, tři muži a jedna žena, opředeni pavučinou a připevněni ke stěně tím pavoučím hnusem, který ty potvory používaly. Vejce velikosti odpadkového koše seděla netečně na zemi. Po královně nebo trubcích nebylo ani památky. Bylo tak ticho, že Bueller slyšel svůj vlastní dech.

Pohybovali se velmi rychle. „Tahle je mrtvá,“ řekla Blake, když zkusila prsty ženinu krkavici.

„Tenhle taky,“ řekl Bueller.

Alespoň jeden z nich byl naživu. Vojáci z něj strhali lepkavou pavučinu. Vajíčka vedle něj byla ještě zavřená, neimplantovaná.

Když ho uvolňovali, přišel k sobě a zasténal,

„Klid, klid!“ řekla Blake. „Už je to v pořádku, jsme tady!“

Strach mu nedovolil mluvit. Pokusil se promluvit, zakoktal a vzdal to.

„Můžete chodit?“

Přikývl, stále ještě nemohl mluvit.

Všichni tři se vydali k východu. Když tam dorazili, Bueller se zastavil,

Blake tázavě zvedla obočí. „Copak?“

„Nechám jim tu dáreček. Pár granátů na rozloučenou. Namířil karabinu od boku a vypálil třikrát za sebou tak rychle, že první granát ještě nevybuchl, když druhý a třetí už letěl. Výbuch je ohlušil, přestože vojáci nosili chrániče sluchu.

„Jdeme, jdeme!“

Dali se do běhu.

Wilks stiskl kontrolku na palubní desce. „Zachytil jsem nějakou seismickou aktivitu. Vypadá to, jako kdyby někdo něco odpálil. Asi M-40.“

„Jsou ještě naživu,“ řekla Billie.

„Možná.“

„Musíme něco udělat!“

„Vždyť děláme. Čekáme. Sotva někomu pomůžeme, když nebudeme mít únikovou cestu z této zatracené skály. Za pět hodin bude tato planeta srovnaná se zemí jako oceány Jupiteru. Tou dobou už tu nemusíme být.“

„Nalevo od tebe!“ křičel Bueller.

Blake, chladná jako kapalný kyslík, se otočila a plazmou vymalovala chodbu nazeleno. Ničivé paprsky uvařily hrnoucí se vetřelce jako kraby v ulitách. Tekutina kypěla z jejich kloubů jako smrtící pára, ale vojáci a muž z posádky byli dost daleko, než aby jim mohla ublížit.

„Nažerte se té horké plazmy, slizoum,“ řekla Blake.

Bueller na ni upřel pohled.

„Vždycky jsem měla chuť to říct,“ vysvětlovala. Usmála se.

Zavrtěl hlavou. Ale chápal ji. Přes všechna protivenství se blížili k východu z této noční můry. Ani ne sto metrů od nich se do mohyly vlévalo ostré denní světlo, ukazujíc, kde je konec toho nebezpečného tunelu.

„Jsme skoro venku,“ řekl Bueller. „Zvládnete to?“

Muž konečně našel ztracenou řeč. „Zvládnu to. Jen držte ty bastardy od nás.“

Posledních třicet metrů bylo nejhorších. Bylo jasné, že před nimi nejsou žádní trubci, ale poslední metry naplnily Buellera nadějí - možná, že se jim to opravdu podaří - a na takový optimismus bylo ještě příliš brzy.

Přesto se dostali až k východu z tunelu.

„Ahój, sluníčko!“ vykřikla Blake, když vykročili z mohyly. Bueller kryl záda, zbraň a pohled měl neustále obráceny dozadu, ale dotek světla na holé kůži pocítil jako tu největší slast, kterou kdy zažil. Blake řekla: „Kurva, máme tu dopravu! Tamhle je APC!“

Bueller si dovolil odhlédnout se. Ano. Byla tam. Na mírném hřebeni, pět set metrů od nich.

Blake se smála. „Chlapi, jdeme domů!“

Bueller se uchechtl. Situace nebyla růžová, přesto ve vzduchu bylo něco krásného. Nepočítaje Billii, neviděl nikdy nic tak krásného jako bojovou loď, zapíchnutou coby doplivl. „Slyším,“ řekl. „Pohyb, budu nám krýt zadky.“

Blake vedla muže po svahu prašnou stezkou od mohyly.

„Tam jsou,“ řekl Wilks tichým, nervózním hlasem.

Billie sebou trhla. Byli příliš daleko, aby člověk mohl poznat, kdo to je. Byli tři. Dva šli po svahu z mohyly ven, třetí stál a hlídal vzadu.

Billie se natáhla pro zvětšovadlo, nastavila zvětšení a podívala se čelním sklem.

Ten u vchodu byl Mitch.

Živý!

„Zůstali jenom tři. Dva vojáci a jeden z posádky.“

Billii nic nezajímalo. Jeden z nich byl Mitch, byl v pořádku a na ničem jiném nezáleželo.

„První četa, tady Wilks. Slyšíte?“

Ozval se ženin hlas. „Jsme rádi, že jsi se stavil, Sargi. Ale už je po zábavě. Co říkáš, kdybychom to tu sbalili a vykašlali se na to?“

„Dobrá,“ řekl Wilks. „Pospěšte si, Blake, stopky běží.“

„Už jdeme.“ Mitch slyšel počítač a zakřenil se. Zíral do temného ústí mohyly. Dal se na ústup, zbraň stále namířenou na vstup do mohyly. „Hej, Billie,“ řekl do počítače. „Doufám, že mi tam zahříváš místo.“

„Pojď se podívat,“ řekla Billie.

Napůl se otočil, aby se podíval na APC, zářil šťastným úsměvem.

Chyba.

Vetřelec musel čekat ve tmě na drobnou Buellerovu nepozornost. Vyrazil ze vchodu, klapal, škrábal a drápal do skalnatého povrchu, paže natažené, zuby vyceněné ve šklebu jako muréna a úhoř dohromady.

Bueller se otočil a máchl kolem sebe karabinou. Uklouzl na uvolněném kousku skály. Ztratil balanc a nahnul se doleva. Když vypálil, hlaveň karabiny se o fous sklonila.

Vypálil a minul.

Snažil se lépe zamířit, potvora už byla skoro na něm. Stačilo jen přesně střelit, ale byl příliš pomalý. Zkříženýma rukama ho to popadlo a zaťalo mu to jeden ocelový pařát do žeber, druhý na druhé straně do boku. Dráp se zaryl hluboko. Karabina odletěla. Snažil se dostat k pistoli.

„Mitchi!“ křičela Billie od svého počítače.

Vetřelec ohnul svaly schované pod exoskeletem, šňůry plné energie, mnohem větší, než si člověk dovede představit. Bueller cítil v pase palčivou bolest, jako kdyby třištivý blesk zkratoval celý jeho systém a změnil ho v tekutý hliník. Podařilo se mu vykřiknout a pak ucítil nesnesitelný šok, když -

Když ho ta věc roztrhla vejpůl,

Billie viděla, jak části Buellera padají. Viděla jeho boky a nohy letět na jednu stranu a horní část těla na druhou. A bílá cirkulační tekutina - ne červená krev, bílá, bílá! - se rozstřílela jako mléčná fontána do vzduchu

24

pod vetřelcovým sluncem.

Wilks sledoval, jak vetřelec roztrhl Buellera na kusy.

Zařval do počítače. „Blake, dolů!“ Třísknul do palebných kontrolek děl, zamířených na ústí do vetřelcova hnízda. Viděl, jak se okraje vchodu rozsvítily drobnými záblesky, jak 20mm uranové broky drnčely o vnitrní stěny. Robotové dělo přesně zamířilo a pokropilo cíl salvou dvaceti typů ve tvaru S, shora dolů a zastavilo se asi metr nad zemí.

Dělová palba rozsekala vetřelce na kusy, roztříštěné části letěly zpět k hnízdu, jako kdyby s nimi smýklo obrovské ocelové koště. Palebný počítač uzamkl tvar vetřelce, odstavil děla a čekal na další podobné cíle.

Billie zaječela. Dívala se na prohledavač, který byl nasměrován tak, že si nemohla nevšimnout, co zbylo z Buellera. Pomocné uzlové body jeho zažívacího systému visely z jeho torza. Po všem se rozlévala bílá polymerovaná cirkulační tekutina. Tam, kde by se lidská bytost zbarvila šarlatově červenou krví, Bueller byl smáčen bílou pěnou. Trubky, spoje, spojovací dráty, to vše viselo ze zničeného těla androida.

Billie opět vykřikla. Wilks poznal, že o tom neměla ani tušení,

„Billie!“

Ječela dál.

Na tohle neměl čas. Aby ji přehlušil, zaječel taky do počítače. „Blake! Pohni sebou! Drž se dole, jste bezpečni do výšky jednoho metru!“

Počítač uvedl robotové dělo opět do pohybu. Wilks zahlédl vetřelce jen na vteřinu, než byli zatlačeni zpátky do mohyly.

Blake se pohnula, ale špatným směrem. Plazila se zpátky k místu, kde ležel Bueller, držíc se pod palebným polem.

„Ksakru Blake!“

Billie znovu zaječela.

Wilks popojel asi metr křeslem, natáhl se a vlepil Billii facku. Její nářek přestal, jako kdyby ho uťal laserový kombajn.

„Je naživu,“ řekla Blake do počítače. Vyzdvihla si hrozně zničeného androida na záda a plazila se zpátky k místu, kde nechala muže z posádky. „Ó bože, ó bože, ó bože,“ řekla Billie.

Wilks to nevydržel. „Do prdele, já tě přece varoval! Snažil jsem se tě držet od něj dál! Ale tys mne nechtěla slyšet! Ano, je android. Celý platoon, to všechno jsou androidi! Byli vyrobeni pro misi, jako je tato. Jak si myslíš, že by mohli dýchat ten řídký vzduch a dělat jako nic?“

Billie zírala na obrazovku bez mrknutí oka a jediného pohybu.

Blake kličkovala, dostala se mimo palbu a postavila se. Buellera měla stále na zádech. Polovinu Buellera. Muž se držel za ní.

„Proto se museli vrátit do mohyly,“ řekl Wilks, náhle velice unavený. „Nemohli nechat lidi zemřít. To je První zákon.“

Billie stále zírala před sebe.

„Jsou rychlejší, silnější a levnější než my. Někteří lidé s nimi nechtěli pracovat, proto nový experimentální model udělali tak, aby vypadali jako lidi. Umí nenávidět, bát se, milovat, tak jako my. Na první pohled je ani odborník nepozná. Z vnějšku vypadají úplně jak my. Ale to ty přece víš, že.“

Konečně se otočila a pohlédla na něj. Viděl její bolest, tryskala až z hloubi její duše. Zamilovala se do androida, spala s ním. Pro některé lidi by to bylo jako zamilovat se do psa nebo domácího zvířete a spát s ním.

„Piráti to nevěděli,“ pokračoval, „Proto vetřelci nespěchali s tím, napadnout vojáky a použít je pro své inkubátory. Jejich maso nemohli pro mláďata použít. Vypadají stejně jako my, na dotek jsou stejní, ale nejsou moc chutní. Je mi to líto, kůzle.“ Když promluvila, její hlas byl chladný jako hluboký vesmír.“Proč jsi mi to neřekl, Wilksi?“

„Snažil jsem se. Ale tys to nechtěla slyšet.“

„Nikdy jsi ale neřekl nic o androidech.“

„Když jsem si uvědomil, že bych měl, bylo příliš pozdě. A co jsem měl říct? Miluješ umělou osobu? Narodil se v nádrži a složili ho dohromady z hrsti androsoučástek? Nevěřila bys tomu.“

„Měl jsi mi to říci.“

„No jo, můj život je plný věcí, které jsem měl udělat a neudělal. Tahle mise byla průser, my se vracíme a zbytek vyhodnotíme později.“

Billie se otočila k obrazovce. Blake a muž vzali to, co zbylo z Buellera mezi sebe, a blížili se k APC svižným tempem. Ústí hnízda za nimi chrlilo tucty potvor. Robotové dělo dělalo zázraky, tříštilo ta stvoření pořádnou salvou do krunýřů. A oni se stále valili jako rozzuření mravenci proti kovové stěně, o kterou se roztříštili. Tucty, stovky, valili se stále dál.

Robotové dělo bylo umělecké dílo, zajistilo dosažený cíl, propočítalo místní přitažlivost, úchylku vlivem větru, pohyb, a pak efektivně vypálilo. Ale jakkoliv výkonná to byla zbraň, fungovala, jen když byla krmena. Strojem prošla poslední munice. Na řídícím panelu se rozsvítilo červené kontrolní světlo. Dělo je prázdné, oznámil počítač. Jelikož evidoval další v paměti uložené cíle, radil primárnímu operatérovi, že další provoz vyžaduje znovu nabít. Jelikož modul zásobní munice byl již vyčerpán, primární operátor upozornil, že je třeba ručně vložit další modul. Systém bude zatím v záloze, identifikovat a vyhledávat další cíle. Wilks potřásl hlavou. APC vystřílela všechnu munici, kterou vezla s sebou. Nikdo nepočítal s tím, že na této misi se odehraje tolik vzdušných bojů. A vetřelci stále vyskakovali z toho zatraceného hnízda jako obrovští černí termiti krmení steroidy a amphetaminy. Míří jich k nim dobrých padesát, a to jich dělo už spoustu vyřídilo. A další se šplhali přes navršená těla. Je čas odletět.

Blake, muž a Bueller byli od lodi už pouhých padesát metrů. Wilks dal příkaz k otevření otvoru.

„Zkus to třikrát rychleji, námořníku," řekl Wilks Blake. „Za sebou máte kopu hoven a tentokrát chci, abyste za sebou zavřeli opravdu rychle!"

Už byli dost blízko, takže Wilks viděl výraz v jejich tvářích. Muž se podíval přes rameno, a co viděl, se mu rozhodně nelíbilo. Byl to on, kdo brzdil ústup, Blake mohla běžet pravděpodobně dvakrát rychleji než on vůbec dokázal, i s Buellerem na zádech. Muž zrychlil a Blake se mu přizpůsobila. Wilks nevěděl proč, ale najednou se mu vybavil starý vtip o ovčácích, který slyšel v dětství. No tak, hoši. Jak se říká, zvedněme kotvy...

Billie nic necítila, byla ztuhlá až do duše. Wilks ji uhodil, ale ona cítila jen trochu tepla, kde její dotkla jeho dlaň.

Lži. Všechno byly samé lži. Všechno. Jak jí to mohl Mitch udělat? Proč jí neřekl pravdu?

Na vstupní rampě zaduněly kroky. Byli tu.

Vstoupila Blake. Sedla si na bobek a opatrně položila Mitche na palubu. Na stěně visela brašna první pomoci, ale Blake ji minula a ze skříně vyndala plastikovou krabici. No ovšem. První pomoc pro lidi by byla k ničemu.

Muž řekl: „No tak, ksakru, tak už startuj!“

Wilks seděl na sedadle pilota. „Připoutat,“ nařídil.

Jenom muž si pospíšil uposlechnout rozkazu. Billie stála nad Mitchem. Oči měl zavřené. Končil u pasu a to, co čouhalo z jeho torza, vypadalo ošklivě.

„Sedni si, Billie!“

Pořád se nehýbala.

Mitch otevřel oči. Na chvilku měl rozostřeno, ale pak viděla, že ji poznal,

„J-je mi to l-l-líto, B-Billie,“ řekl. Jeho hlas bublal, jako kdyby mluvil pod vodou. „Ch-chtěl jsem ti to ř-říct.“ Sípěl, jak lapal po dechu, aby ho bylo lépe slyšet.

Blake se podařilo krabici otevřít. Vyndala několik malých elektronických přístrojů a hodila je Mitchovi na rameno a hruď. Další na krk a ještě jeden ke spánku. Připojila plastikový sáček, naplněný čirou tekutinou k přístroji na jeho krku. Tekutina začala protékat. Pak vyndala plastikovou nádobu a postříkala celý jeho rozervaný pas namodralou pěnou. Pěna prskala a bublala a brzy vytvořila silnou vrstvu, která přešla z modré do jasně zelené, chráníc všechny obnažené uzly a hadičky.

„Zemře?“ zeptala se Billie.

„Nevím,“ řekla Blake. „Jeho systémové záklopky uzavřely celý potrubní systém a teď běží samoopravné programy. Je silně poškozen, ale my jsme projektováni tak, abychom hodně vydrželi.“

„Do prdele, sedněte!“ zařval Wilks. „Teď už se musíme zvednout!“ Billie se pohnula k sedadlu, ale stále pozorovala Blake při práci. Blake se jednou rukou zahákla za železný nosník a druhou podložila Mitchovu hruď. „Jsem ukotvená,“ řekla. „Á musím držet jeho. Jeď.“

Wilks inicioval startovací program. Hnací kola se s kňučením roztočila do plných obrátek. „Kontrola startování ukončena," řekl. „Snad by - !"

Něco narazilo do APC, dost silně, aby to plavidlem pootočilo.

„Doprdele!" řekl muž.

Další nárazy. Tři. Pět. Deset.

„Jsou všude kolem!" ječel muž.

„Ser na ně," řekl Wilks. „Jedeme." Stiskl tlačítko.

Nic se nestalo.

„Co to k čertu je!" začal muž.

„Jeden z nich blokuje tlakovou trubku," řekl Wilks. „Počítač ho sám nestřelí. Musím to udělat ručně-"

Uslyšeli, jak se trhá kov.

„Dobývají se trupem lodi," řekla Billie.

„To je nemožné!" řekl muž.

Další skřípot, jak něco tvrdšího než kov drásalo plášť.

Wilks mačkal tlačítka. APC se otřásla, ale zvedla se, trochu zakolísala, ale pomalu stoupala. Předním sklem Billie viděla, že se zvedli asi o sto metrů.

„To je ono!" ječel muž.

„Jsme příliš těžcí," řekl Wilks. „Musíme ty zasrance setřást-"

Loď zavrávorala, poskočila, stočila se k levoboku, jako kdyby na té straně přistálo něco těžkého. Do toho začaly vřeštět sirény řídícího panelu. Wilks horečně pracoval, ruce mu tancovaly po palubní desce. APC začala vyrovnávat, ale stále klesala. „Něco na levém kole," řekl Wilks. „Nouzové brzdy. Něco je v jejich krytu. Nemohu to vyřadit."

„Ale - ale kryt je obrněný!" řekl muž.

„Vpusť je chráněna sítí z drátu silného jak prst." řekl Wilks. „Ale něco se muselo dostat skrz. Počítač pozná nebezpečí. Uhlíkoborové lopatky jsou superchlazené, velmi křehké. Narazí-li na ně něco těžšího než několik gramů, roztříští se a nás rozmetají na kusy. Se zbytkem kol nemohu provést dostatečnou kompenzaci, abych nás dostal na oběžnou dráhu. Musíme přistát a vyčistit kryt."

„Chceš říct, že budeme muset ven?“

Wilks se podíval na muže. „Ledaže by Vás napadlo něco lepšího.“

„Ó bože!“

Údery na trup lodi pokračovaly, ozýval se skřípot, jak se kov ohýbal nebo nevydržel,

Billie se dívala na Mitche. Podíval se na ni jasnýma očima. Nevěděla, co má říct. S tímto mužem ležela nahá - ne, ne s mužem, s androidem - sdílela s ním své tělo, říkala mu svá tajemství. Byla k němu upřímná, ať už to mělo cenu, nebo ne. A on reagoval jako muž, ale rovněž před ní zatajil tu největší pravdu.

Když pozorovala, jak tam leží a možná umírá, cítila vztek, dělalo sejí špatně, cítila, že čím dřív ho už neuvidí, tím lépe. A přesto.

Přesto hluboko uvnitř cítila ještě něco. Na samém prahu vnímání, pocit, který nemohla popřít, přes všechno, co udělal. Nechtěla se dívat na tu věc, která se rýsovala na zemi, nechtěla o ní vědět, nechtěla si ji přiznat. Chtěla se uzavřít před tím hnutím mysli, odehnat to, ale když se na něj podívala, nemohla.

I když, stejně na tom nezáleželo. Všichni tady zemřou. Zanedlouho se vetřelci prosekají k nim. Billie se podívala na zbraně, které Blake stále ještě měla. Wilks nedopustí, aby je ty potvory dostaly živé. Dojde-li k tomu, bude to rychlé. Takže nezáleželo na tom, co cítí k Mitchovi. Ne. Nezáleželo na ničem. Nejnešťastnější část jejího života byla krátká a blížila se ke konci. Až na těch pár hodin, kdy si myslela, že Mitch je někdo jiný, než co se z něj vyklubalo, její život za moc nestál. Možná by mu to měla říct, protože stejně umřou.

A možná, že ne. Jaký je v tom rozdíl?

APC se přiblížila k zemi a trhavě usedla.

„Třeba jsme jich pár rozmačkali,“ řekl Wilks.

Billie se na něj podívala. Ani na tom nezáleželo.

Všichni zemřou. Cítila se tak, že to pro ni bude úleva.

25

Nárazy na trup lodi se zvýšily. Venkovní čidla byla většinou blokována vetřelci, jak bez rozmyslu mlátili do lodi, jako kdyby byla živá a oni ji chtěli zabít.

Wilks se podíval na ostatní. Billie se pohroužila do hrobového ticha. Muž byl tak vyděšen, že se pomočil, Bueller přicházel k sobě a zase upadal do bezvědomí. Blake byla jediná, na kterou mohl spoléhat s pomocí. Jen ona mu mohla krýt záda, až bude venku čistit mříž.

Wilks se ošklivě usmál. Dobrá. Otevřít vrata bude legrace. V APC neměli dost palební síly, aby bylo možno udržet ty potvory od něj, než udělá, co se musí udělat. Předtím byl příliš roztřesený, takže na to nepomyslel. Rozumné bude dostat loď opět do vzduchu, poodletět kousek od hnízda a vyřídit si to s těmi vetřelci, co se na ně pověsili.

Krom toho neměli dost paliva, aby si tu mohli hrát, a špatným propočtem by si znemožnili návrat zpět na oběžnou dráhu. Na počítači Benedict uzamkl nukleární variantu. Z APC ji už nemůže změnit. Chtěl se pojistit pro případ, že by se jim něco stalo.

Vypadá to, že došlo k nejhoršímu.

„Sarge?“

Podíval se na Blake. „Ne, jít ven to není ono. Zvednu nás, zaroluju a hodím nás o kus dál, abychom mohli přistát bez společnosti.“

Blake přikývla. „To zní rozumně.“

„Budeme-li mít potom málo paliva, vyrabujeme tohle lízátko a vyhodíme, co nás zbytečně zatěžuje.“

Wilks zkusil kontrolky. Loď se jemně zachvěla, ale nepohnula se.

„Do prdele!“ řekl.

„Sarge?“

„Buď je jich na nás moc, nebo ucpali další mříž. Vypadá to, se že musíme vrátit k plánu A.“

Kov zaskřípěl,

„Ksakru,“

„Na to bych si nevsadila, Sargi.“

„Já taky ne. Ale nezdá se mi, že bychom měli jinou možnost. Poslechni, Blake, jestli mne dostanou živého, vypni má světla, slyšíš?“

„Přece víš, že nemohu.“ „No jo, dobře. Nevadí. Mám Massejský granát. Když na to přijde, mohu sám zatáhnout za pojistku.“

„Billie,“

Podívala se na něj prázdnýma očima. „Co?“

„Vezmi si tuhle pistoli. Jestli se nevrátíme...“

Přikývla. Pochopila.

Loď se zakymácela, zvedla se na levoboku a dosedla zpět.

„Aha,“ řekl Wilks. „Pracují společně. Když jich bude dost, mohou nás překlopit. K východu, Blake.“

Přikývla. Sundala z ramene plazmovou pistoli a odjistila.

Loď se opět zakymácela a plácla sebou zpět.

„Hele, Billie, je mi líto, že jsem tě do toho zátah.“

„To je v pořádku, Wilksi. Neměla jsem nic lepšího na práci.“

Jejich pohledy se na chvilku střetly a oni se na sebe usmáli. Čas, který jim byl zapůjčen k žití, pomalu vyprchával,

Doprdele s tím, pomyslel si Wilks. Zhluboka se nadechl, „Jdeme na to...“

Loď se rozdrnčela. Zvuk, jaký Wilks nikdy neslyšel, se přes ně převalil a rozechvěl každý povrch v APC, bombardoval mu uši jako boxerské rukavice. Padl na kolena a rukama si zakryl uši. Cítil vibrace až v morku kosti.

„Ježíši!“ zaječel muž.

Zvuk náhle přestal.

Wilks se postavil, celý otřesený. Co to k čertu bylo?

„Poslouchejte," řekla Blake.

„Nic neslyším," řekl muž. Wilks přikývl. „Právě. Vetřelci na nás přestali útočit."

Bylo ticho jako v odhlučněné místnosti.

Všichni se podívali na Wilkse.

„Jdem se kouknout, Blake."

Wilks se několikrát zhluboka nadýchl a hnul se k východu. Karabinu měl nachystanou, Blake s puškou byla hned za ním. Padací dveře se otevřely.

„Můj bože," řekla Blake.

Wilks nemohl mluvit. Nejméně padesát vetřelců pokrývalo zem kolem lodi. Vypadali... roztaveni, jako kdyby se všechny jejich konce spojily. Mrtvi, Wilks ani na chvilku nepochyboval. Přímo neuvěřitelné. Ale to, co stálo tucet metrů opodál, bylo ještě neuvěřitelnější,

„Co je k čertu tohle?" řekla Blake.

Wilks se jen upřeně díval.

Stála tam jakási oblečená postava, sedm nebo osm metrů vysoká, dvounohá, s průzračnou helmou. Wilks tomu viděl do tváře a vypadalo to asi jako slon, z kterého se vyvinulo dvounohé zvíře. Mělo to šedorůžovou kůži, rovný nos nebo možná chobot, který se ztrácel v dlouhé komoře pod přední částí oděvu, na něm pár něčeho, co mohla být tykadla. Za sebou to mělo krátkou vlečku, Wilks si pomyslel, že má rovněž ocas ve tvaru hubené pyramidy. Když se podíval lépe, Wilks si uvědomil, že ta věc vlastně nestojí. Na nohou měla těžké boty, uprostřed s rozparkem, možná měla kopyta, a zdálo se, že nestojí přímo na zemi. Vlastně plula několik centimetrů nad zemí.

Byla dost blízko, takže viděl její oči. Panenky měly tvar kříže, spíš na šířku. Vypadaly mrtvé.

Věc držela ve svých vyzáblých nikách nějaký nastroj a Wilks by vsadil desetiroční plat proti stříhání nehtů na nohou, že to byla zbraň.

Vzduch byl řídký a Wilks musel dýchat plnými doušky, aby měl dost kyslíku. Ohlédl se a viděl, že Blake pomalu zaměřuje ústí pušky na tu věc.

„Na to zapomeň," řekl potichu. „Myslím, že to právě srovnalo všechny místní zlobivé hochy tím nesmyslem, co drží. Nechci, aby si myslelo, že mu chceme nějak ublížit. Když to může vyřídit tolik cucáků najednou, je proti nám v mnohonásobné přesile."

Blake nechala pušku klesnout k zemi.

Ta věc - další vetřelec, a nad slunce jasnější, že taky ne odsud - sklonila svou zbraň rovněž k zemi.

„Nazdar, vesmímíku," řekla Blake jemně. „Určitě jsi ve městě nový."

Billie za nimi zaječela hrůzou.

Billie byla zpátky na Rim.

Byla dítě a seděla na předním sedadle otcova výzvědného člunu. Pozorovacím otvorem se dívala na okolní beztvarý šedý průsmyk. Až dosud to byla nuda, ale otec říkal, že je tam něco, co si musí prohlédnout a vzal ji a bratra Vička s sebou. Byl s nimi i otcův asistent, pan Zendall, Otec mu říkal Gene, ale od ní se to neočekávalo. A matka s nimi byla také.

„Svatá hvězdná sestra," řekl otec.

„Russi? Co to je?" řekla matka.

„Naše detektory se dostaly mimo svůj rozsah. Dole v Údolí železných prstů musí být něco velkého."

„Jak je to možné?"

„Nevím. Smíšený signál. Je to velikosti megatun. Musí to být umělé. Že ano, Gene?" „Mám to, Russi. Páni, nemůžu dostat konfiguraci ID. Podívej na specifikaci."

Billii to nic neříkalo, všechna ta čísla a ostatní hlouposti, ale věděla, že je to důležité, protože rodiče a Gene - pan Zendall - byli velmi vzrušeni.

„Má to tvar obrovské koňské podkovy."

Billie nevěděla, co to znamená. Nikdy neviděla koně, jen na počítači, a ten neměl žádné podkovy.

„Gene, Sarah, myslím, že jsme narazili na cizí loď."

Přistáli, a i když byla téměř tma, Billie viděla, co její rodiče tak vzrušilo. Bylo to jako velké U, konce zvednuté vzhůru. Bylo to opravdu

obrovské, vešla by se tam spousta výzvědných člunů a ještě by zbylo místo.

„Neodpovídá to ničemu, co máme v záznamech," řekl Gene. Zasmál se.

„Jak je mohla průzkumná výprava minout?" řekla její matka.

„Možná interference železa," řekl její otec. „A pro meteorology je toto místo pravděpodobně nezajímavé. Co na tom? My jsme je našli, my máme právo na odměnu. Mohl by to být náš lístek na Zem. Může to mít pro nás ohromnou cenu!"

Přistáli. Otec, matka a Gene si navlékli E-obleky. „Ty tu zůstaneš a budeš sledovat monitor," řekl otec. „Dávej pozor, ať Vick nesahá na tlačítka. Jdeme se podívat na tu loď. Budete-li mít hlad, v boxu jsou nějaké balíčky. Každý jenom jeden, okay?"

Billie přikývla. „Okay."

Tak se dívala. Všichni tři měli na oblecích vačkové kontakty a ona uměla přepínat, aby viděla jednoho, druhého, nebo všechny najednou.

Nejdřív byla tma, venku to vypadalo jako za bouřky, jako obvykle. Brzy se ale dostali do velké lodi a situace se zlepšila. Rozsvítili světlomety, které měli s sebou.

Vnitřek lodi byl tajemný a strašidelný, nic, co předtím Billie viděla, tak nevypadalo. Billiiným rodičům a Genemu trvalo dlouho, než se dostali do řídící místnosti - věděla, že mají namířeno tam, protože slyšela, co si povídali přes počítač.

A když se tam konečně dostali - Billie musela jít dvakrát na záchod a už snědla celý svůj potravinový balíček a půlku Víčková, protože neměl rád zelenou pastu a ona ano - v místnosti byla mrtvá věc, která seděla v řídícím křesle.

Byla opravdu veliká a vypadala divně. Podobala se tomu, co počítač nazýval slonem. Mělo to velký legrační nos a bylo to velké jako čtyři lidé, ale bylo to mrtvé a leželo to na zádech. V břiše nebo hrudi to mělo díru, z které čouhaly kosti. Juj.

Rodiče tu věc několikrát obešli a bavili se mezi sebou a s Genem. Pak se dali dolů halou. Přišli do velké místnosti. A na podlaze té velké místnosti ležely tyhle věci...

Billie ječela a Wilks byl u ní, držel ji za ramena a jemně s ní třásl.

„Hej, hej, to je dobrý, už je to v pořádku. Už se nám nic nestane.“

Bojovala se vzpomínkami, které v ní bublaly. V mozku cítila potlačovanou nenávist.

„Billie?“

„To ta věc venku,“ řekla. „Mohu číst její myšlenky. Nebo její pocity. Je to někde v mé hlavě.“ Wilks se podíval na Blake.

„Nejsem blázen,“ řekla Billie. „Zabilo to venku všechny vetřelce, že? Protože je nenávidí. Protože -je to - už tady byly předtím. Sbírají vzorky. Já, ó bože!“

„Billie!“

Zatřásla hlavou, jako kdyby ji to mohlo zbavit nežádoucího propojení s cizincem. „Asi to může také číst mé myšlenky,“ řekla. „Ví to.“

„Ví co?“

„Já - na Rim - moji rodiče...“

„Co je s nimi?“

„Pane bože, Wilksi! Moji rodiče tam našli loď. Cizí loď. Pilot byl něco jako vědec. Už na tomto světě byli. Vzali si jejich vzorky. Vajíčka. Určitě to infikovali, implantovali. Zabili to. Loď ztroskotala na Rim. Ty věci přežívaly uvnitř lodi, nevím jak dlouho. Mí - mí rodiče je našli. Šli do lodi...“

Wilks ji konejšil. „Klid, dítě. Nech to být. Víme, co se stalo.“

Billie vzlykala. Tekly jí slzy. To byla jedna ze vzpomínek, která byla zasuta hluboko v podvědomí. A nebyla to nejhorší noční můra, která se jí už někdy vybavila.

Nenávist jí zaplavila mozek. Ale to nebyly její vlastní pocity. Přicházely od vesmírného cestovatele, který se vznášel před APC, obra, jehož druhové zemřeli a ztroskotali na Rim.

Nechtěla si na to vzpomínat, ale vesmírný cestovatel vytahoval vše na povrch. Jak byla dítě, sledovala monitory, viděla otce, jak se sklání nad jedním z vajec. Znovu viděla ten otvor a embryo, podobné krabu, jak vyletělo a přisálo se na otcovu tvář. Viděla matku a Gena, jak se to snažili odtáhnout. Slyšela strašný křik...

„Ne! Jdi pryč! Jdi ode mne!“

Nenávist. Černá, roztavená nenávist jí pěnila útrobami, třískala kolem sebe a naplnila Billii po špičky nohou. Jak tato bytost nenáviděla ty potvory!

„Zachránilo nás to," řekl Wilks.

„Ne proto, že nás to má rádo," řekla. „Protože nemůže vystát je."

Blake řekla: „Sargi, musíme zprovoznit loď. Kolik máme - tři hodiny?"

Billie pomyslela na bomby a na to, co se stane s planetou, až spadnou.

Náhle pocítila zájem od vesmírné postavy. Dobře rozumělo jejím myšlenkám a pochopilo vzkaz.

„Odlétá to," řekl muž. „Vznáší se to pryč."

„Ví o bombách," řekla Billie.

„Jo, dobrá, já bych sice chtěl být velvyslanec tohoto nového druhu, ale musíme dát APC do kupy, nebo se z nás stane atomový prach."

Wilks vstal, Billii nechal sedět na palubě malého plavidla. Vedle ní Mitch otevřel oči. Nemluvil a Billie také neměla nic, co by mu chtěla říct. Přítomnost cizince náhle opustila její tělo, jako kdyby jí někdo vytáhl z mozku nůž.

Těžko se jim dýchalo, pálily je oči, kapalo jim z nosu, ale opravy trvaly jen hodinu.

APC se zvedla, dosáhla oběžné dráhy a bezpečně se spojila s Benediktem. Wilks se nejdřív pořádně ujistil, že na APC nejsou žádní nechtění pasažéři, než přirazil, a i potom laserem pročesával každičkou píď kolem plavidla, než odrazily z přístaviště. Blake připojila Buellera na nějaký oživující systém pro androidy.

Muž - Billie nevěděla, jak se jmenuje a bylo jí jedno, jestli se to někdy dozví - šel zkontrolovat loď.

Wilks šel něco udělat, ale neřekl co.

Billie seděla u stolu a dívala se upřeně na zeď. Bylo po všem. Přišli do toho cizího světa. Přežili piráty a útok vetřelců. Za chvíli zničí planetu, že bude opět ve stadiu před životem. Letí domů.

Bylo po všem.

A jí na tom ani za mák nezáleželo. 26

Orona seděl ve své kanceláři a pozoroval tři vysoké úředníky korporace, kteří seděli před ním. Doktor se jmenoval Dryner. Jména ostatních si nepamatoval, ale odhadoval je podle oblečení, které měli na sobě: Červený a Zelený.

Stěny místnosti byly odstíněny, dokonce okna lemovaly dráty, aby laserový odposlech nemohl pochytit konverzaci zvenčí. Orona měl podezření, že alespoň jeden z nich, ne-li všichni, má utajovač telefonního hovoru k zablokování odposlechu. Prohlíželi je, ale v dnešní době se to dalo zabudovat všude - do boty, kolena, kamkoliv. Rozhovory na této úrovni se musely vést velice opatrně. Nikdo si nebude zapisovat, co Orona řekne.

„Dobrá, pánové, nebudeme začínat komplikovaným seznamovacím tancem. Všichni víme, proč tu jsme."

Zelený a Červený si vyměnili rychlé boční pohledy, z nichž se nedalo nic vyčíst. Byli by dobrými hráči pokru, pomyslel si Orona. Zdravotnický VP byl rovněž chladný, ale trochu nervóznější. Lehce ťukal prstem do stehna.

„Možná bychom měli znovu zvážit přítomnost právního zástupce," řekl Červený.

„Přece není řeč o žalobě," řekl Orona."Nenapadejme vzájemně svou inteligenci. Já tu jsem za vládu, vy soukromě. Mám větší kladivo a budu s ním sekat mlátu, to přece taky všichni víme. Alespoň nyní,"

Červený a Želený se usmáli identickým úsměvem. Věděli o tom.

„Tak přeskočme tyhle bobky a začněme," řekl Orona. „Odtáhli jste jednoho z vetřelců do své S A laboratoře a nějací náboženští fanatici se vlámali dovnitř a byli oplodněni embryy těch potvor. To všichni víme.

Ve výbuchu, který zničil laboratoř, se vaše vzorky uvařily. Fanatici vyvázli. Víme to, protože nám stále chodí zprávy o těch nočních můrách, takže některé z těch zatracených věcí musí být ještě naživu.

Říkám něco, co byste nevěděli?"

Červený a Zelený se usmáli jako jeden muž. Musí se nechat, že lidé z tohoto světa mají své zdroje.

Doktor Dryner potřásl hlavou. „Hm, to my víme."

„Tušil jsem to. Máte odposlech v naší základně. Ale ne v naší taktické jednotce.“ Podíval se na ně. Červený nepatrně pokrčil rameny. Orona si to vyložil jako „ne“.

„No, našli jsme jednoho z útočníků.“

Doktor se dychtivě naklonil dopředu. „S implantovaným embryem?“

„Bohužel ne. Hruď toho muže byla protržena zevnitř. Byl už půl dne mrtvý, když ho náš tým v Chicagu objevil. Nikde ani stopy po novorozeném vetřelci.“

Doktor se opět napřímil. „Do prdele,“ řekl potichu.

„Sdílím vaše pocity, doktore. Byli bychom mnohem raději, kdybychom je posbírali sami. Jenže naše starosti jsou teď větší než boj o to, kdo první získá potenciální obranný systém, i když to může mít obrovskou cenu.“

Zelený a Červený zvedli hlavu. „Co tím chcete říct?“

Orona se postavil a podíval se z okna, jak v houstnoucí tmě města vyskakovala první světla. Na leteckých drahách pulzovala doprava, blyštíc se v posledních paprscích zapadajícího slunce. „Doktore, vy víte, jak se tyto věci rozmnožují, že? Každý z nich je potenciální královnou, není-liž pravda?“

Dryner se podíval na druhé dva. Opět nepatrně přikývli. Do toho.

Doktor řekl: „Ano, je to možné.“

„Nevíme, kolik fanatiků uniklo. Může jich být i tucet. Ztratili jsme jednoho novorozeného vetřelce. Ostatní se zakrátko zakuklí ze svých lidských „vajíček“, jestli se tak už nestalo, mám pravdu?“

„No, to záleží na tom, která vajíčka dodala jejich implantáty. Královna je klade několik dnů.“ „Ale maximálně několik dnů, plus mínus, je to tak?“

„Obávám se, že ano.“

„Doktore, kdyby, dejme tomu, pět z nich bylo implantováno a z každého z nich se stala královna a všichni začali klást vejce sotva dospějí, jak dlouho myslíte, že potrvá, než se ty zatracené potvory budou hemžit všude kolem?“

Dryner suše polkl. „To - to se nedá tak říct, chci říci-“

Orona se otočil. Na svých bedrech cítil tíhu celé vlády. On byl expert, i když tito lidé toho teď vědí možná tolik, co on. Potřeboval každý drobt

vědomosti, který od nich mohl získat. „Je to jako problém s křečky. Kdyby jedna matka a celý její vrh se dohodly a začaly se pářit a všechna jejich mláďata přežila, za pár let bychom se brodili po kolena v křečcích.

Samozřejmě k tomu nikdy nedojde. Některé zabijí jejich matky, některé sežerou predátoři, některé zašlápnou ti, co mají velké nohy. Ale tito vetřelci nemají žádné přirozené predátory na tomto světě.

Na zabití jednoho potřebujete speciální vojenskou výzbroj, a i to není jisté. Máme zprávy o střetu našich koloniálních vojáků s nimi. Čínský farmář s vidlemi, australský lovec ptáků s kulovnicí, ti by ztráceli čas, kdyby chtěli zastavit dospělého vetřelce svými zbraněmi, souhlasíte?“

Doktor opět polkl. Byla to řečnická otázka.

„Vlastně každý, kdo se setká jen s jedinou touto potvorou, bude trpce litovat. Množí se jak křečci, královny se dokonce ani nepotřebují pářit, dospívají velice rychle. Nevíme, kde na nás vyskočí. Fanatici se rozprchli, máme o nich zprávy z celého světa. Některé můžeme sice odepsat, ale kdyby jedna desetina materiálu byla v pořádku, začneme je vídat po celé planetě, na obou polokoulích, od rovníku po póly. Chicago je pěkně daleko od Limy.

A to, pánové, znamená, že budeme všichni po krk ve srabu. Očekávám od vás maximální možnou spolupráci, abychom to zastavili. Protože jestli to nezastavíme, poslední věc, se kterou si budete dělat starosti, je letošní třináctý plat. Tyto potvory zabijí tolik lidí, že uslyšíte bezmocný křik těch, kteří přežili až na Marsu. A každý z nich bude volat po tom, aby padaly hlavy těch, co za to můžou. Já jim dám vaše, vláda potom moji.“

Doktor si olízl rty.

Dokonce i ti dva kosmopolitáni, Červený a Zelený, vypadali nešťastně.

Dobrá. Orona je měl tam, kde chtěl. Doufal, že ještě není moc pozdě. Neřekl, čeho se obává nejvíc: že vetřelci se na Zemi usadí tak pevně, až bude ohroženo samotné přežití planety. To byl samozřejmě nejhorší scénář, nemyslel, že k tomu skutečně dojde, byla to pouze noční můra.

Doufal. 27

Obrovské, slonu podobné stvoření se ztratilo z dohledu. Viděli železný ocas jeho lodi mizet ve vakuu dříve, než opustili elipsu kolem světa vetřelců. Jak legrační, že to místo nemá ani jméno, Wilks ho alespoň neznal. Ne, že by ho to trápilo.

Už nebylo s čím si dělat starosti.

Tak. Těžký déšť začal padat na planetu vetřelců, pozornost od vojáků, doručená seržantem Wilksem. Atomovky vyseté z Benediktu padaly z oběžných drah, určených počítačem a mrholily nad drsnou krajinou. Některé spadly do moře, ale voda jim vůbec neuškodila.

Vybuchlé atomovky pustošily krajinu, jako kdyby zuřící bůh ničil dílo, které se mu nepovedlo.

Atomový oheň čistil povrch. Tlaková vlna rozmetala stromy a keře, a dokonce i některé hory srovnala se zemí. Sopky, dlouhou dobu nečinné, probudily výbuchy k životu a ony přispěly svým soptěním a žhavou lávou k všeobecnému chaosu. Země sténala a odpovídala zemětřesením takové síly, kterou by člověk nikdy nebyl schopen změřit. Z vroucích oceánů stoupala pára. Veškerý život, který na zemi plaval, kráčel nebo létal, se v moři, na souši a ve vzduchu uvařil. Svět se otřásal v samých základech a vše, co přežije toto pustošení, bude živořit pod pláštěm nadcházející nukleární zimy, kterou za sebou zanechají bomby. Vetřelci byli houževnatí. Přežili by v podmínkách, které by většinu forem života zabily. Ale i oni museli jíst. A potravy tu bude dlouhou dobu poskrovnu.

Wilks sledoval na monitoru, jak planeta vetřelců v křečích umírá. Dělalo mu to velice dobře. Přál by si, aby všichni zemřeli hladem, pomalu.

Myslel, že už ho nebudou trápit noční můry jako dřív. Vrátil to těm pekelným potvorám a jeho rána byla větší, na takovou nemají. Zničil je. Poslední se směje on.

Ještě jeden na Zemi zbyl, ale až se vrátí, uvidí, co se s tím dá dělat.

Rád by věděl, jaký je trest za zničení celé planety. Možná, že bude souzen vojenským soudem.

Jen si to představte.

Bylo to horší, než si Orona představoval. Zpočátku se zdálo, že si se zamořením snadno poradí. Jeho taktické týmy dostávaly informace o náhlých velkých zmizeních, a kdykoliv v některé oblasti začali mizet lidé, šli tam. Zmobilizoval dopravu, takže plně vybavený tým mohl vystartovat a snést se na kterémkoliv místě na Zemi během tří hodin.

První hnízda byla malá, ne víc než padesát, sto vajec a jedna královna. Taktické týmy nic neriskovaly a oblast sterilizovaly. Hnízda byla srovnána se zemí, okolní oblasti zničeny, podezřelí nosiči zajištěni. Ti, co již byli implantováni, byli rychle zabiti a jejich těla spálena.

Nové Chicago, Malá Miami, Havana, Madrid -všechna ta hnízda byla rychle objevena a eliminována.

Orona zpočátku pociťoval jisté zadostiučinění. Pravda, neobešlo se to beze ztrát a bude mu trochu horko, až se do toho dají politici, ale Zákon o planetární bezpečnosti mu dával poměrně dost volnosti. Vetřelci nebyli moc chytří. Jako termiti, mravenci nebo včely. Stavěli hnízda, zakládali líhně a posílali dělníky shánět potravu. Řídili se instinktem, moc inteligence v tom nebylo. V jejich domovině to pravděpodobně fungovalo, ale tam neměli proti sobě tak chytrou konkurenci. Na čas se Orona cítil klidný. Byl odborník a armáda mu bezvýhradně důvěřovala.

Uplynuly týdny, měsíce.

Rozkopali další hnízda: Paříž, Moskvu, Brisbane, Antarctic City. Vetřelci se rozšířili, jak se obával, ale stále bylo snadné je najít a zničit. Zamoření bylo zlé, ale pod kontrolou. Zahojí se jako vyčištěná hnisavá rána.

Ale ty věci se začaly měnit. Taktické týmy si vedly dobře a praxí se zdokonalovaly. Možná, že se nechaly ukolébat, nedávaly tak pozor. Nebo to byl způsob přirozené selekce. Jako krysy nebo plotice, které jsou ve velkém tráveny a vyhlazovány, vetřelci začali měnit způsob výstavby svých hnízd.

Hnízda byla menší a početnější. Taktické týmy nalézaly v hnízdě jen deset nebo patnáct vajec. Taková hnízda se těžko zaměřovala. A bylo jich více. V oblasti Velké Severní Afriky na starém Pobřeží slonoviny se v okruhu padesáti kilometrů nacházelo alespoň osmdesát malých hnízd.

Některá hnízda byla v přízemí mrakodrapů, starých skladišť, jiná v okolní krajině pod zemí. V některých líhních taktické čety objevily implantovaný dobytek, koně, kozy. Hodilo se jim cokoliv, co bylo dost velké. A jelikož v civilizovaných zemích byly postrádané osoby ihned nahlášeny, pár kusů dobytka v zemědělské oblasti zůstane bez povšimnutí.

Zdálo se, že vetřelci jsou už chytřejší. Mazanost byla vždy důležitá vlastnost pro přežití.

Šest měsíců po nešťastném úniku z laboratoří v Limě musel Orona nařídit útok na obrovské hnízdo v Diegu Suarez, který si vyžádal nasazení celé divize. Ve skutečnosti to byly stovky malých hnízd, propojených tunely.

Po osmi měsících války byl Orona zodpovědný za atomové zničení Džakarty.

Rok potom, co začala válka, byl australský kontinent natolik zamořen, že byla nařízena plná karanténa a byly zakázány veškeré cesty tam i ven. Každá loď, vzdušné plavidlo nebo kosmická loď, která se o to pokoušela, byla sestřelena pobřežními laserovými hlídkami.

Už to nebyla věc taktických jednotek, které vyhledávaly a ničily hnízda. Teď šlo o to, určit bezpečné zóny a zajistit, aby se do nich nedostal žádný nosič. Byla to opravdová válka.

Byl vyhlášen Vojenský zákon. Všechny národní hranice byly zrušeny. Vznikla Vojenská alliance a občanská práva šla po dobu trvání konfliktu stranou. Podezřelí nosiči mohli být legálně zastřeleni na příkaz každého důstojníka s hodností od plukovníka výše. Později to kleslo na majory a kapitány. Pak seržanty. A zakrátko každý voják, který měl zbraň, mohl zabít každého, kdo se mu nelíbil, a když pozdější prohlídka ukázala, že byl negativní, no, sakra smůla. Válka byla pěkné peklo, že? A pár civilistů tuhle a tamhle, že zachrání planetu? Ano.

Trubci vetřelců, které se podařilo chytit - což se stávalo zřídka - jako kdyby byli trochu chytřejší. Nejchytřejší z nich se inteligencí vyrovnal průměrnému psovi. Ale královna, kterou chytili v bitvě, při níž byla zničena polovina centra San Franciska, vykazovala při testu téměř 175 Irwin-Schlatlerovy stupnice. To znamená, že byla chytřejší než většina lidských bytostí, které se kdy narodily.

Noční můry se vyplnily. Nic z toho, co Orona cítil předtím, se nedalo srovnat s pocitem chladu v útrobách, když k němu na počítači dorazila tato informace. Byli čím dál chytřejší. Až moc chytří.

A odpovědnost padá na lidi.

Ti, co přežili cestu, se na palubě Benedict chystali k hyperspánku. Bueller ležel ve svém šikovném přístroji, živ a stabilizovaný, podle toho, co říkala Blake. Billie se mu vyhýbala, ale nemohla ulehnout k spánku dřív, než si s ním promluví.

Od hrudi dolů byl zahalen v hyperbarickém rukávu. Zbytek vypadal jako dřív. Když vstoupila, byl vzhůru. Byli sami.

„Mitchi.“

„Billie. Já - byl bych raději, kdybys mě takto neviděla.“

„Ale ksakru! A jak chceš, abych tě viděla? Jako muže?“

„Je mi to líto, Billie. Ani nevíš, jak.“

„Čím jsem pro tebe byla, Mitchi? Závadou v tvém programu?“

Popošla kousek k němu. Mohla natáhnout ruku a dotknout se ho. Mohla, ale za nic by to neudělala.

„Ne,“ řekl.

„Tak co?“

„Měl jsem ti to říci. Pokoušel jsem se, ale nešlo to. Bál jsem se.“

„Čeho?“

„Ze tě ztratím.“

Zasmála se. Vyšel z ní krátký, ostrý, hořký zvuk.

„S tím, co jsem, nic nenadělám, Billie. Nikdo mi nedal vybrat, jak se chci narodit.“

„Dobře, takže jsi se rozhodl udělat si blázny z hloupé lidské čubky,“

„Ne. Přesto, co jsem, odkud pocházím, mohu jíst, mít pocity, cítit bolest. A zjistil jsem, že mohu i milovat.“

Billie se kousla do rtu. Tohle slyšet nechtěla. Vlastně chtěla. Víc než cokoliv jiného.

„Nejsem jako ty," pokračoval, „Neměl jsem matku a otce, nevyrůstal jsem jako dítě, neměl jsem žádný život, než jsem byl vytvořen pro vojáky. Ale svým způsobem taky rostu. Učím se. Jsem něčím jiným, než jakým mne stvořili. A zažil jsem lásku. Nevím, jestli je stejná jako ta, kterou cítíš ty. Pro mne je to prázdnota, kterou může naplnit jen tvá přítomnost, bolest, když tu nejsi, horečka, kterou můžeš zchladit jen ty. Toužím po tobě, cítím v sobě něhu, chuť se tě dotknout a držet tě. I teď, když jsem polomrtvý."

Vzlyk ho umlčel.

Ó bože, pomyslela si. Jen ať nebrečí. To by nevydržela.

„A podvedl jsem tě," řekl. „Ale když mě ta potvora chňapla a roztrhla vejpůl, nebolelo to tolik, jako když jsem ucítil tvůj pohled. Nenávistný pohled-" odmlčel se a odvrátil tvář.

A Billie si uvědomila, že to, co cítí, je skutečné. Bez ohledu na to, čím je Mitch. Že ho miluje stejně, jako on miluje ji, protože cítila to samé, co popisoval.

Stále ho miluje.

„Mitchi..."

„Běž, Billie. Vypni přístroje. Nech mne umřít."

Teď natáhla ruku a dotkla se ho. Jeho nahé rameno bylo teplé, kůže živá, svaly pevné. Miloval ji, tím si byla jista. A to znamenalo hodně. Krom jejích rodičů ji ještě nikdo nemiloval.

„Mitchi," řekla.

Otočil hlavu a podíval se na ni.

Sklonila se a měkce ho políbila. Cítila jeho bolest a cítila, jak ustupuje, když si uvědomil, co dělá. Jeho ruce ji objaly.

„Bože, Billie!"

„Psst, to je v pořádku. To je dobrý. Na tom nesejde."

Ani trochu jí to nevadilo.

Byla válka a lidé prohrávali. Orona žasnul nad tím, co se dělo. Člověk měl lepší techniku, byl to svět lidí, člověk měl výhodu. Až na to -

Až na to, že vetřelci měli větší životní hnací sílu. Přežití druhu by obětovali vše. Takových vzácných jedinců by se mezi lidmi našlo jen pár. Matka by zemřela pro své dítě. Světec by šel pro své druhy nebo svého

boha do ohně. Ale lidské bytosti měly silný pud sebezáchovy. Vetřelcům na životě nezáleželo. Kdyby sto trubců muselo zemřít pro záchranu jednoho vajíčka, udělali by to. Potvory vyskakovaly všude. Na místech, kde by stěží žila krysa, tam, kde bylo těžké si představit jejich plození. Hluboko v plovoucí arktické kře, v pouštích, džunglích, na bárkách, kdekoli, kde bylo místo pro hnízdo. Nikdo nevěděl, kolik jich už je, všechno byly jen dohady. Odhady šly od stovek tisíc do desítek milionů. Soukromé lodě opouštěly Zemi v houfech. Taková množství armáda nemohla zastavit ani prohlédnout. Většina z nich prchla jenom na Lunu nebo Pás, někteří se mohli dostat až na vzdálené planety soustavy. Několik bohatých duší se spolčilo a koupilo si soukromé hvězdné lodě, než to vláda zarazila. Tisíce utekly, protože na Zemi už zbylo málo míst, kde se člověk mohl schovat.

Orona byl na jednom z těchto míst. Silně střežený vojenský komplex v Mexiku. Oblast byla obehnána zesíleným plotem, zaminovaným pásem, každé auto nebo vzdušný nosič, který přijížděl nebo opouštěl místo byl prohlédnut, každý pasažér prosvětlen, nemá-li parazity.

Orona si nakonec uvědomil, že vetřelci jsou vlastně jako nemoc, ne nepřátelská armáda. Jediný způsob, jak zachránit pacienta, je amputovat rakovinou napadené části a sterilizovat zranění. A na to bylo příliš pozdě. Chirurgický nůž, ozařování a léky už nebudou stačit, když nastaly metastázy. Vše se seběhlo tak rychle. Jako divoký oheň, který začal škrtem zápalky a za chvilku přerostl v ohromný požár. Nikdo nemohl předvídat tak dramatický vývoj. Před rokem a půl byl člověk ve své domovině na vrcholu potravinového řetězce královský predátor. Ale nyní...

Vojenské mozky nebyly nikdy moc chytré, ale ti, kdo nyní veleli, alespoň poznali, že prohrávají. Všechny zbylé hvězdné lodě byly zkonfiskovány. Došlo k přeskupení klíčových vojenských osob do vnějších kolonií, kde vypracují nové plány pro boj s vetřelci.

Orona seděl ve své chladné a čisté kanceláři, plné technických komunikačních zázraků a smál se. Země je vylidňována. On neodejde. Mohl by jít, ale k čemu by to bylo? Přežil by, ale prohrál by nejdůležitější bitvu ve svém životě. Kdysi vojáci dodržovali starodávný zvyk. Když se potápěla loď, kapitán se potopil s ní. Vetřelci byli jeho projekt. Jeho dílo. Někdo rozbil křivuli se smrtící tekutinou a laboratoř byla kontaminována. Odpovědný byl on. Měl to předvídat. Jestli na to všichni už zapomněli, on nezapomene nikdy.

Zůstane zde, zvítězí, nebo zemře. Komory byly nachystány k hyperspánku.

„Nashle za devět měsíců," řekl Wilks ostatním.

Počítač zamkl loď na její zpáteční cestě. Zpátky to bude o několik měsíců kratší. Wilks doufal, že se vzorkem vetřelce na Zemi je všechno v pořádku. Určitě dávají pozor, doufal. Á je tam jenom jeden. Jeden nemůže způsobit mnoho potíží.

Komory se zavřely za svými pacienty, ukolébaly je k spánku, podobnému téměř smrti.

Když dorazily první zprávy o hrůzách na Zemi, zbývající pasažeři na Benediktu tvrdě spali. Lodní počítač zaznamenal výkřiky ze Země, ale

28

bylo mu to jedno.

Orona se díval přímo před sebe, ve ztrhané tváři vyčerpaný výraz. „Tak takhle se věci mají tady na Zemi," řekl. „Armáda stáhla nejvyšší důstojníky a nejlepší oddíly, co jí zůstaly, a umístila je v hypervesmíru. Zbývá evakuovat ještě několik vojenských základen.

Situace zde se stále zhoršuje. Pozemní spojení většinou nefunguje, satelitní signál jen tam, kde mají dost energie pro příjem.

Vládne chaos. Počet vetřelců se za poslední měsíce neuvěřitelně zvýšil. Odolává jim pouze několik enkláv. Za poslední rok a půl zemřela možná miliarda lidí."

Něco těžkého udeřilo na dveře za Oronou.

„I toto místo, které mělo vydržet navěky, je ohroženo. Je to ohromující."

Bušení přibylo na intenzitě.

„Nevím, jestli někdo uvidí toto vysílání," pokračoval, „nebo jestli vám na tom záleží. Je to celé komedie plná omylů. Kdybych byl Bůh, sám bych se smál lidské hlouposti."

Tlustá stěna z plastiku se začala pod nárazy tříštit.

Oronovi se podařil úsměv. Sáhl do zásuvky a vyndal krátkou pistoli. Podíval se vlevo. Cáry černé umělé hmoty létaly kolem něho, mimo obrazovku řádil běs. Orona vložil do pistole náboj. Ústí dal do úst a stiskl spoušť.

Hlava mu vzadu zčervenala a zbělela a on padl dopředu, právě když po něm chmátla drápatá ruka. Minula. Vetřelec zamířil přesněji a smýkl mrtvým mužem ze židle jako odstřihnutou loutkou. Zatřásl s ním.

Další obrys se dostal do záběru a zakryl kameru.

Za chvilku byl Orona pryč. Místnost teď byla prázdná. Kamera běžela, poskytujíc obraz stěn, potřísněných krví a mozkem.

„Pane Bože," vydechla Billie, když sledovala obrazovku.

Wilks vedle ní zasmušile přikývl. „Všechno bylo k ničemu," řekl. „Vyhodili jsme tu jejich zasranou planetu do povětří, ale bylo už pozdě. Tou dobou už byli na Zemi. Ti blbí bastardi je přinesli domů a nechali je utéct." Blake a muž se také dívali, Bueller ležel za Billií.

„Co budeme dělat, Sarge?"

„Dělat? Co můžeme dělat? Jsme na oběžné dráze. Letíme dolů."

Nikoho nic lepšího nenapadlo.

Potom muž - Parks, tak se jmenoval - řekl: „Wilksi, máme společnost."

„O čem to mluvíš?"

„Podívej se na Dopplerovu obrazovku."

Wilks se podíval a tiše zaklel.

Byla to loď sloních cizinců. Visela ve vesmíru jen několik set kilometrů za nimi.

Měli být v Einsteinově subvesmíru. Není možné, že je sledují!

Jak?

Proč?

„Můžete sestupovat na těchto souřadnicích, Benedict. Váš počítač by si s tím měl poradit, ale pro všechny případy buďte připraveni na manuální sestup. Stočíte-li se příliš, přistanete na nepřátelském území a je z Vás oběd,"

„Tisíceré dílcy, kontrolo," řekl Wilks do počítače. Selže-li počítač, jsou mrtvi. Nikdo na lodi neuměl řídit hvězdný člun v atmosféře přesně. Ne tak, aby mohli přistát na určeném místě.

„Byli bychom raději, kdybyste přistáli celí. Potřebujeme Váš hardware. Kromě předprogramovaných vojenských nosičů nemáme moc ptáků, kteří by to zvládli na oběžnou dráhu."

„Rozumím, kontrolo. Klouzáme."

Wilks se opřel. Vypadalo to dokonce hůř než zaznámy, které viděli a slyšeli. Oronova rádoby bezpečná základna podlehla nájezdu před několika týdny. Vypadalo to, že není proč se vracet, ale Wilks to musel vidět na vlastní oči. Jeho vítězství v domovině vetřelců teď ztrácelo smysl.

Když loď přistála, čekal na ně tucet vojáků s namířenými puškami. Jeden důstojník, plukovník nebo generál, pomyslela si Biilie, kráčel k nim a kývl na Wilkse.

„Jsme rádi, že jste se s lodí vrátili, seržante. Potřebujeme ji. Tohle je poslední bezpečný opevněný objekt. My padáme."

„A co bude se Zemí?"

Muž pokrčil rameny. „Těžko říci. Já mám přivést zbytek svých mužů na předsunutou základnu, která byla zřízena. Nejvyšší velení to posoudí tam."

„Vy si prostě odletíte? A co ti lidé zde?"

Muž potřásl hlavou. „Já osobně si myslím, že vetřelci zamoří všechno. Jednoho dne se vrátíme, až bude vynalezen způsob, jak je zničit z orbitu, aniž bychom zničili zemi nebo moře. Nějaká biologická nebo chemická zbraň. Začneme s čistým štítem."

Wilks vypadal, že chce muže uhodit. „Jsou zde miliardy lidí!"

„Byly, seržante. Vetřelci jich vyřídili hodně. Hodně jich bylo milosrdně zastřeleno, hodně zemřelo při experimentech, jak zastavit ta stvoření. Zůstalo jich možná pět set, šest set miliónů a počet se rychle snižuje. Nemůžeme je zachránit. Budeme-li mít štěstí, vypadneme dřív, než tohle místo vyletí-"

Jako kdyby to měli načasované, mladší důstojník se naklonil k veliteli. „Pane, předsunutá hlídka hlásí vlnu na jihovýchodě. Několik tisíc těch štěnic útočí. Dostali se přes minová pole a blíží se k ohradě."

„Uvolněte Benedict,“ nařídil důstojník. „A vy pošlete C oddíly, ať pomohou hlídce.“

Ozbrojení vojáci napochodovali do lodi.

Důstojník řekl: „Když o tom člověk tak přemýšlí, možná, že to bylo k něčemu dobré. Země byla už nějaký čas na pokraji zkázy. Kdyby se nestalo tohle, vyřídilo by ji něco jiného. A my to příště budeme možná dělat lépe.“

„A co my?“ zeptal se muž. Parks, jmenoval se Parks.

„Je mi líto,“ řekl důstojník. „Není tolik místa. Mám své příkazy.“

„Počkat,“ řekl Wilks. „Je tu ještě něco. V domovině vetřelců nám někdo pomohl. Další vesmírný cestovatel. On - zachránilo nás to.“

„Tak?“

„Sledovalo nás to až sem ve své vlastní lodi.“

„Podívejte, seržante, to je ohromně zajímavé, ale jaký je v tom rozdíl? Myslíte, že to může vyhladit všechny štěnice na této planetě?“

„Nevím, ale mohlo by pomoci-“

Důstojník se podíval na chronometr. „Kdybychom měli čas, tak ano. Ale jsou-li naše propočty správné, máme den nebo možná jen několik hodin, než nás převálcují, V tomhle komplexu jsme nasadili atomové bomby. Tuhle válku jsme prohráli. Seržante, je čas se stáhnout.“

„Ksakru!“

Důstojník pohnul rukou směrem k pistoli. „Žádné hlouposti. Můžeme zemřít hned teď.“ Wilks rozpřáhl ruce.

Blake stála mezi Billií a Buellerem a o vlásek se pohnula. Důstojník namířil pistoli na ni. „Nemohu vás nechat někoho zabít, generále,“ řekla Blake.

„Poslechněte, vojáku, už měsíce střílím lidi. Na několika navíc mi nesejde.“

Blake se usmála a udělala další pohyb.

„Blake, nedělej to!“ řekl Wilks.

Neposlechla.

Generál vystřelil, kulka zasáhla Blake přímo do hrudi. Zaklel a vystřelil znovu -

Wilks skočil. Hranou ruky udeřil generála do spánku, právě když se otáčel a vystřelil potřetí. Střela narazila do lodi. Wilks zapracoval loktem a kopl do ležícího generála. Vykroutil mu pistoli z ruky a obrátil se čelem k vstupnímu otvoru lodi. Vojáka, který vyšel, střelil do hlavy. Blake spadla. Parks s křikem utíkal pryč. Billie přistoupila ke skolenému androidovi. Skolené ženě.

„Blake...“

„Nemohla jsem připustit... , aby na vás vystřelil,“ řekla. Usmála se. „Nezapomeň... na... ty medaile, okay, Sarge?“

Wilks se na ni podíval, „Ano, dítě. To je maličkost.“

Pohled v Blakiných očích se náhle vzdaloval.

Wilks potřásl hlavou. „Ksakru. Uhoďili ji do hlavní pumpy. Naděje je ale jedna k deseti tisícům. Je opouzdřená a téměř neprůstřelná. Asi se utrhla.“

Billie volala: „Blake!“

„Je s ní konec, Billie,“ řekl Wilks. „A s námi taky, jestli rychle nepohneme zadkem! Právě jsem zabil generála. Hni sebou!“ Zvedl ji, ale vykroutila se mu a sebrala Mitche. Hodila si ho na záda.

„Ksakru Billie!“

„Zvládnu to,“ řekla.

Mitch řekl: „Billie, nedělej to-“

„Drž klapačku, Mitchi. Nebo tu zůstanu s tebou a oni mne zabijí. Jestli nechceš, abych to udělala, tak musíš spolupracovat.“

Wilks pádil pryč, Billie a její pasažér těsně za ním.

29

Když se zastavili, aby se nadechli, Billie se zeptala: „Proč utíkáme? Není kam jít. Až odletí, vyhodí to tu do povětří. I kdyby za opevněním nebyli žádní vetřelci, pěšky se nedostaneme tak daleko, abychom unikli výbuchu.“

„Mám pro nás jiný plán než jít pěšky,“ řekl.

„Jestli je pravda, co říkali, na Zemi není místo, kde by bylo lépe,“ vložil se Bueller.

Všichni tři se opírali o kovovou podpěru, sloup, který stoupal ze země kolem nich vzhůru. Wilks odhadoval, že jsou na třetí rovině, asi padesát metrů nad povrchem. „Neplánuji ani, že zůstaneme na Zemi,“ pokračoval Wilks.

„O čem to mluvíš?“ ozvala se Billie.

„Vzpomínáte si, co říkal kontrolor, když jsme opouštěli orbit? Jsou tu naprogramované vojenské nosiče. Až budou odlétat, my budeme na nich.“

„Jak?“

Wilks potěžkal generálovu pistoli. „Udělám, co bude zapotřebí.“

Bueller se znepokojil. „To nemohu dovolit,“ řekl.

Wilks se zasmál. „Jak mi v tom zabráníš, pajdo? Krom toho vidím v tvém programu jakousi vadu. Když nás budou chtít zabít, mne a Billii, a my budeme chtít zabít je, o koho si budeš dělat největší starosti?“

Bueller to chvíli přežvykoval. „Billie,“ řekl.

„Aha. Takže někteří lidé jsou pro tebe důležitější?“

„Ano.“

„Ale to tě při výrobě neučili.“

„Ne.“

Wilks se opět zasmál. „Přestal jsi být androidem, kámo. Vítej mezi lidmi,“

Billie dovolila Wilksovi, aby převzal Mitche. Wilks řekl, že tak to půjde rychleji. I když běželi, měla čas uvažovat nad tím, co Mitch řekl. Přerostl svůj program. Jeho tělo nebylo zrozeno z ženy, ale co se týkalo jeho, byl člověk.

Wilks je vedl do skladovacího prostoru, kde byl počítačový terminál. Začal do systému cpát otázky.

„Co to děláš?“

Aniž vzhlédl, odpověděl: „Snažím se zjistit, které z lodí nesou posádku a které náklad. Na některých budou oddíly. Některé budou dopravovat zásoby. Když takovou najdeme, můžeme jí od nákladu odlehčit a nahradit ho námi.“

„Ani nevíme, kam směřují,“ řekla Billie.

„A co na tom? Horší než nechat se usmažit atomovkami nebo sežrat příšerami to nebude.“

„Wilksi-“

„Vím, co chceš říct,“ řekl. „Myslel jsem, že jsem splnil svůj úkol, když jsem vyhodil planetu vetřelců do povětří. Ze se mohu vrátit a nechat se zašít do nějakého tichého vězení, nebo si nechat vymýt mozek. Těšil jsem se na to. Ale teď ne. Nemohu toho nechat, dokud poslední z těch bastardů nebude po smrti.“

„Má to cenu?“

„Pro mne ano. Člověk musí mít nějaký důvod, proč se ráno probudit. Léta jsem se rozhodoval, jestli nemám zhasnout. Něco mi v tom pořád bránilo. Nikdy jsem nevěděl přesně co, ale jsem rád, že tomu tak bylo. Možná zemřu, dítě, ale užiju si to až do konce.“

Tak šťastného ho nikdy neviděla. Měl cíl, a to bylo víc, než měla spousta lidí.

„Á, tady to máme. Naklaďák číslo tři-nula-dvě, přezdívka Američan. Záliv šestnáct, rovina pět. Tady je mapa...“

Opatrné se blížili k lodi v přístavu.

Wilks položil pomalu Buellera na zem a sáhl po pušce. „Jenom zraním stráže,“ řekl. „Nezabiju je.“

„Děkuji,“ řekl Bueller.

„Zůstaňte zde. Až budu hotov, vrátím se.“ Na chvilku se zastavil, „Hej, Buellere, ještě jsem ti nestačil říct, jaký kus práce jsi ty a tvé oddíly udělali. Bylo to fakt dobrý.“ „Na androida?“ zeptal se Bueller.

„Ale, nakaždýho,“

Wilks pomalu kráčel k dokům a kryl se za podpěrami. Nakonec to bylo snadné. Na stráži byli čtyři, zbraně měli odložené, nečekali žádné potíže. Když byl dost blízko a stále ještě krytý, Wilks se zhluboka nadechl, zvedl pistoli a čtyřikrát za sebou rychle vypálil. Tlumič většinu hluku zachytil.

Každého ze stráže zasáhl jednou.

Přímo mezi oči.

Střela do hlavy byla nejlepší rána.

Takže Bueilerovi lhal. Život je těžký.

Billie viděla Wilkse přicházet. „Náš vůz je zde, lidičky. Jde se.“

Vedl je kolem těl čtyř vojáků, kteří strážili loď.

Mitch se podíval na mrtvé muže.

„Promiň. Asi mi uklouzla ruka,“ řekl Wilks.

Mitch pokrčil rameny. Když už byli mrtví, jeho odpovědnost končila. Wilks to musel vědět.

Za sebou v dálce slyšeli boj. Ale tak daleko to zas nebylo. „Vypadá to, že budeme mít návštěvu,“ řekl Wilks. „Musíme sebou trochu hodit.“

Loď měla obdélníkový tvar, zespodu tepelné obkladačky, vepředu přilepenou kontrolní kabinu, která vypadala jako hlava nějakého obřího hmyzu. Biliii to připadalo, jako kdyby ji přidělali dodatečně.

Wilks zachytil její pohled. „Uplácali to z náhradních dílů,“ řekl. „Budeme mít štěstí, jestli se při startu nerozpadne. No tak. Musíme dovnitř nanosit vše potřebné. Tenhle pták je naložen potravinami, zmrazeným spermatem a vajíčky. Opravdová archa Noemova. Musíme instalovat kyslíkový přístroj, recyklaci a regenerační systém, abychom mohli dýchat a čistit odpady. A jelikož nevím, jak dlouho budeme na cestě, neškodila by spací komora. Zabere to pár hodin. Co potřebujeme, je ve vedlejší lodi.“

„A co s pasažéry z lodi?“ zeptal se Mitch.

„Musí se trochu smáčknout, bude-li to nutné. Tenhle pták nemá žádné komory, nebyl sestrojen pro posádku.“

Trvalo téměř dvě a půl hodiny vše potřebné nachystat. Když skončili, boj se ozýval mnohem blíže. Wilks občas slyšel, jak se kulka odrazila od krunýře některého vetřelce. Kdokoli převzal velení po generálovi, bude spěchat zvednout zadek. Sem tam uslyšel zakřičet muže nebo ženu.

Ano. Teď už opravdu rychle.

„Zavřeme to už,“ řekl Billii. „Mám pocit, že odstartujeme co nevidět.“

V kontrolní kabině byla akcelerační křesla. Wilks pomohl Billie zajistit Buellera a šel si sednout do svého křesla. Nevěděl, kam vlastně ustupují, ale zřídil spánkové komory, do kterých si mohou vlézt, až budou v hypervesmíru. Automaty uzavřou, až budou v normálním prostoru. A pak se uvidí.

Sotva se připoutal, palubní deska se rozsvítila a objevila se kontrola startu. Zavřeno.

„Drž se pevně,“ řekl. „Vypadá to, že někdo nastartoval.“

30

Loď se zvedla a navigační síla vtlačila pasažéry do křesel. Wilks si pomyslel, kdyby byl dostatečně vybaven, rád by se ohlédl za sebe. Byl by to asi skličující pohled. Dívat se na vlastní planetu zamořenou a zničenou příšerami nebylo nic legračního.

Teď nemohli nijak pomoci.

První pravidlo, jak vyhrát válku, zní přežít. Když žijete, můžete se znovu pustit do boje. Když jste mrtví, nemůžete dělat nic. A Wilks měl v plánu zůstat naživu, dokud nebudou ty potvory vyhubeny.

Ten, kdo navrhoval lodě, počítal se zemskou gravitací. Jejich náklaďák dosáhl orbitu a motory pulzovaly, jak je tlačily na eliptickou dráhu. Bylo tam roztroušeno přinejmenším padesát lodí. A jedno neznámé plavidlo, jehož konfiguraci Wilks ihned poznal.

„Hej, pozdravte starého nosáče,“ řekl.

Billie se na něj podívala. Zatmělo se jí před očima. Pak vykřikla.

Mitchovi se nějak podařilo uvolnit se ze svého křesla a po rukou se přišourat k připoutané Billii. Vyšplhal se nahoru a snažil se ji uchopit.

„Billie! Co se děje? Billie!“

Bylo to zase uvnitř jejího mozku. Cizincova přítomnost, kterou naposled cítila mnoho světelných let odtud. Toho cizince, který je zachránil před příšerami.

Smál se.

Síla jeho myšlenek ji přemohla, nešlo to zastavit, bylo to jako chtít zastavit příbojovou vlnu kbelíkem. Cizincovy pocity v ní vířily - škodolibá radost, jízlivost, nenávist, vztek, nadřazenost, ale především něco, co nemohla rozluštit. Pocity, které lidská rasa neznala.

Ale pochopila dost z toho, co jí chtěl sdělit.

Ó bože!

„Billie?“

Podařilo se jí soustředit se na Mitche. Na Mitche, který ji miloval. Její láska k němu ji chránila jak zeď, o kterou se tříštilo moře cizincových emocí. Trochu jich k Billii ještě proniklo, ale už se mohla dát dohromady. Cizinec to nějak vycítil a příval ustal. „On - mluvilo to se mnou.“

„Co říkal?“ vložil se Wilks.

„Nechová k nám jiné pocity než k vetřelcům. Sledoval nás, aby viděl náš svět. Chtěl vědět, je-li tam něco, co by stálo za ukradení. Chce nás dobýt.“

„Nesetká se s velkým odporem, že?“ řekl Wilks.

„Má v plánu vyčkat, až vetřelci zabijí všechny lidi. A až se vrátí vojáci - ví o jejich plánech - počká si na ně. Možná s ostatními druhy. Aby převzal Zemi od vítěze.“

„Sakra,“ zaklel Wilks. „Když to není jeden, je to druhý. Z hurikánu do tornáda.“

Potom si už neměli moc co říct.

Podle přístrojů měla loď zakrátko vstoupit do subvesmíru. Nikdo z nich nevěděl, jak dlouho, jak daleko poletí. Jak dlouho budou tancovat odnikud nikam v Einsteinově prostoru. Nezáleželo na tom.

Billie pomohla Wilksovi umístit Buellera v jeho spánkové komoře. Ten pak odešel zkontrolovat si svou vlastní postel. Billie stála nad Mitchem a usmívala se.

„Jsi v pořádku?“ zeptala se.

„Ano, jsem.“

Dlouze a pevně se objali. Potom ustoupila a spustila systém. Poklop se spustil a utěsnil. Mitch měl stále otevřené oči a pozoroval ji, dokud ho plyny neuspaly. Chvilku pozorovala, jak spí, pak se obrátila ke své komoře.

Wilks se už drápal do svojí. Zamával na ni.

No. Ve svém životě už ušla kus cesty. Od jedné zničené planety k druhé a ještě jedné. Ale stále žila. Ještě nedávno by to pro Billii nic neznamenalo, ale situace se změnila. Teď má Mitche. Najdou způsob, jak ho opravit, udělat z něj zase to, co byl dřív.

Ne, to ne. Teď už je mnohem více, než býval, i když má polovinu těla zničenou. Ale s tím se dá něco dělat, je to dokonce snazší díky tomu, čím býval. A ani na tom tak nezáleželo.

Billie si vlezla do komory. Stiskla tlačítko. Dívala se, jak víko pomalu sjíždí. Ne, nejdůležitější je, že už není sama.

A když ji přemáhal spánek, věděla, že se jí nebude zdát o minulosti a o příšerách. Bude se jí zdát o budoucnosti, ať už bude jakákoli. Koneckonců, doposud si nevedli špatně. Válka se vyhrává po bitvách.

Billie se usmála a zavřela oči.